

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Burnett, Frances Hodgson.; aut. Overs. for Danmark ved Chr. Ottesen.

Titel | Title:

Mary, Dickon og Co. : Fortælling for Dreng og Piger

Alternativ titel | Alternative title:

The secret garden.; Den hemmelige have.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh. : Lehmann & Stage, 1915

Fysiske størrelse | Physical extent:

232 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

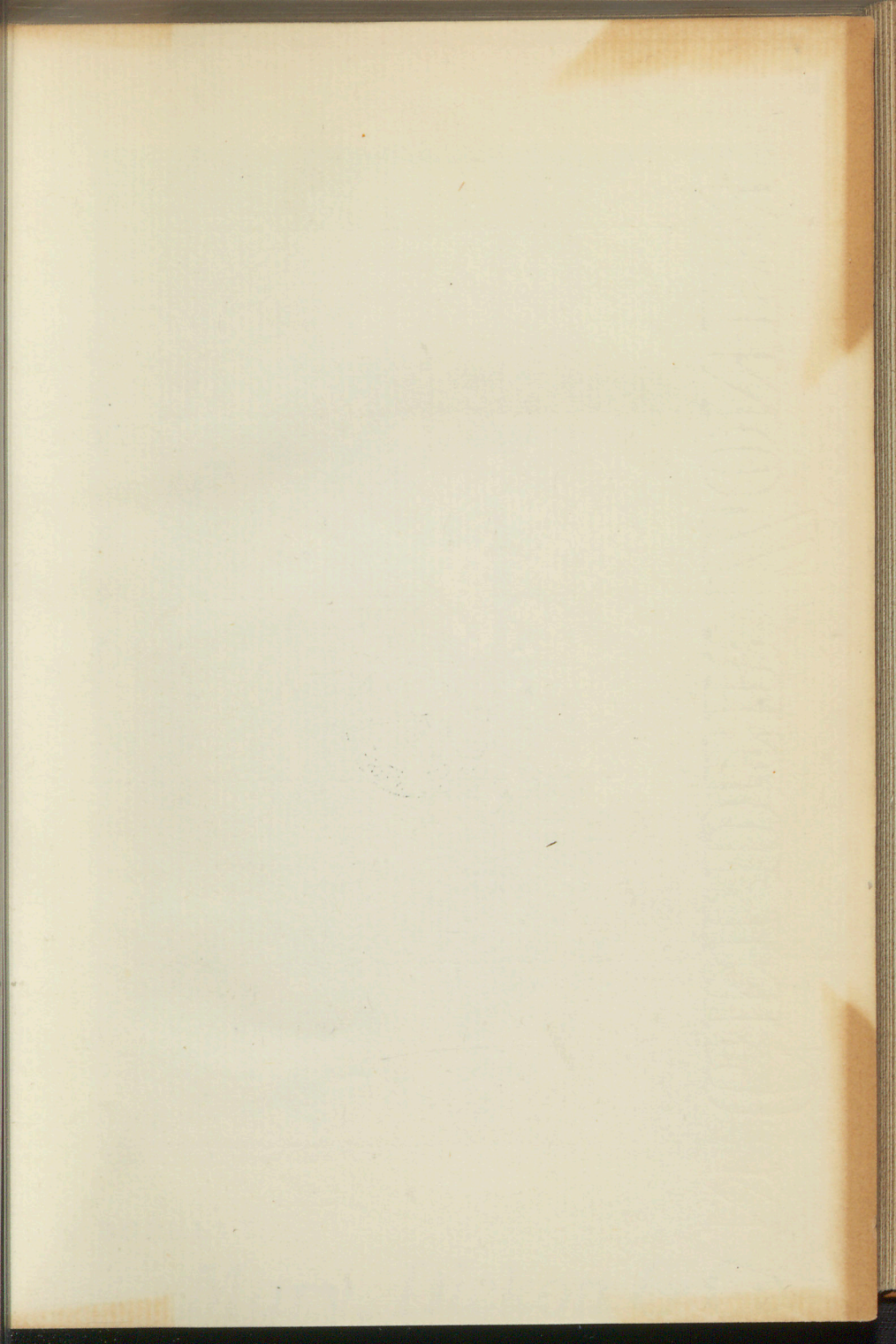
15, - 307

Det Kgl. Bibliotek

130025453213

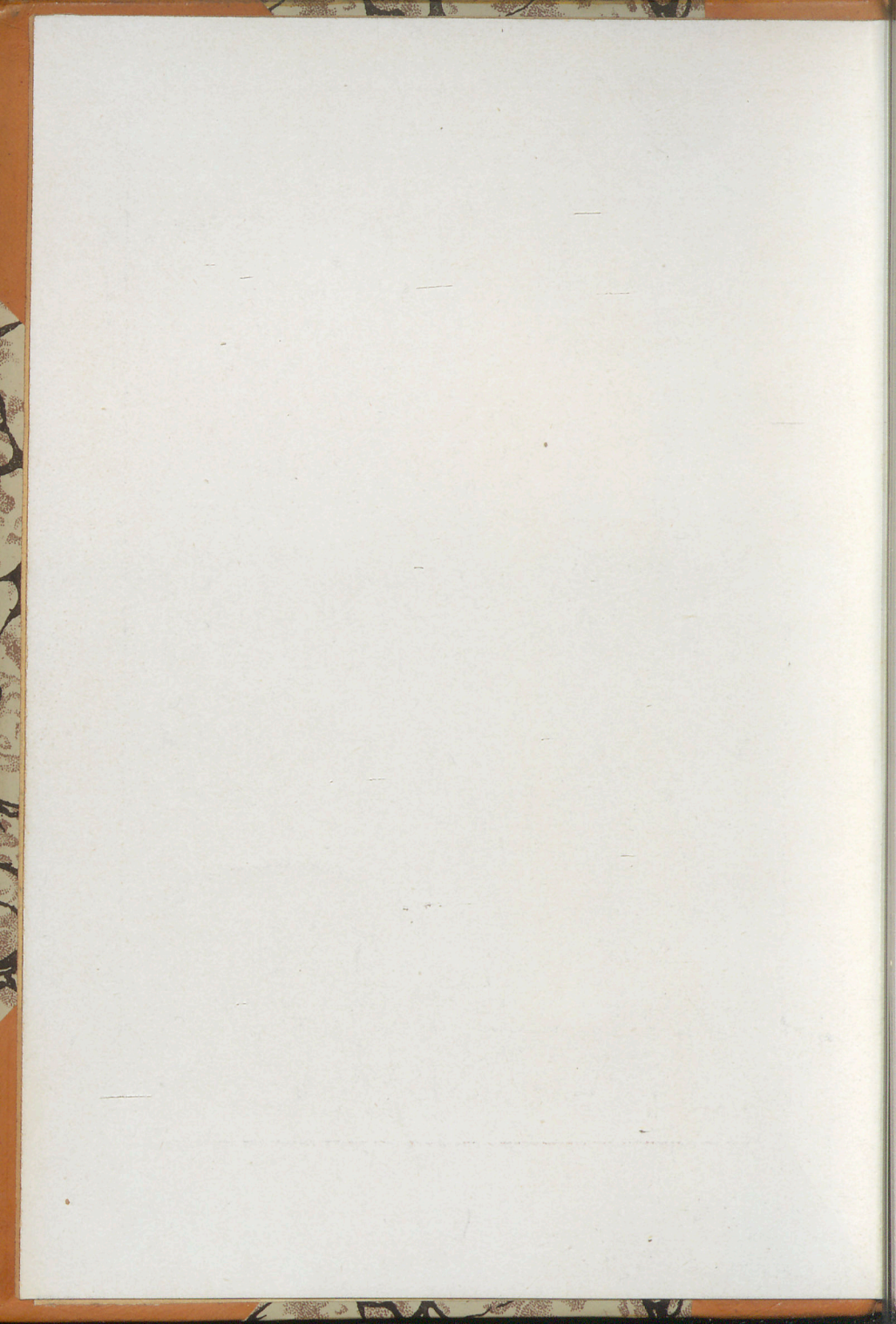

Mary, Dickon & Co. H. ROBERTS

F. H. BURNETT:

Mary, Dickon & Co.

F. H. BURNETT

MARY, DICKON & CO.

1915. 23546

Denne Udgave maa ikke sælges i Norge

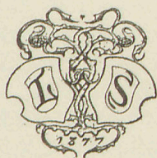
F. H. BURNETT

MARY, DICKON & CO.

FORTÆLLING FOR DRENGE OG PIGER

AUTORISERET ÖVERSÆTTELSE FOR DANMARK

VED FORSTANDER *CHR. OTTESEN*

KØBENHAVN
LEHMANN & STAGES FORLAG

1915

KROHNS BOGTRYKKERI

FØRSTE KAPITEL

Der er ingen tilbage

DA *Mary Lennox* blev sendt til *Misselthwaite* for at bo hos sin Onkel, sagde alle, at hun var det ubehageligste og hæsligste Barn, de nogen Sinde havde set. Og det var nu ogsaa sandt. Hun havde et lille magert Ansigt, et lille spinkelt Legeme, tyndt lyst Haar og et surmulende Udtryk. Hendes Haar var gult, og hendes Ansigt var gult, fordi hun var født i Indien og altid havde været syg enten paa den ene eller paa den anden Maade. Hendes Fader havde været ansat under den engelske Regering og havde altid haft travlt eller været syg selv, og hendes Moder havde været en stor Skønhed, som kun brød sig om at gaa til Selskaber og more sig. Hun havde aldeles ikke ønsket sig en lille Pige, og da *Mary* blev født, overgav hun hende fuldstændig til en indfødt Barnepiges Omsorg og gav samtidig Pigen at forstaa, at hvis hun ønskede at gøre sin Herskerinde til Behag, maatte hun holde Barnet ude af Syne saa meget som muligt. Da hun nu altsaa var et sygeligt, pirreligt, grimt lille Barn, blev hun holdt borte, og da hun voksede op som et sygeligt, pirreligt, svageligt Væsen, blev hun ogsaa holdt borte. Hun kunde ikke erindre at have set noget, hun kendte, foruden Barnepigens og de andre indfødte Tjeneres sorte Ansigter, og da de altid føjede hende, fordi deres Herskerinde vilde blive vred, hvis hun blev forstyrret af Barnets Graad, var hun, da hun var 6 Aar gammel, saa tyrannisk og egenkærlig en lille Gris, som der nogen Sinde har levet. Den unge engelske Guvernante, som kom for at lære hende at læse

og skrive, syntes saa daarligt om hende, at hun forlod sin Stilling efter 3 Maaneders Forløb, og da der kom andre Guvernanter for at overtage den, forlod de den altid endnu hurtigere end den første. Hvis derfor Mary ikke selv virkelig havde ønsket at faa at vide, hvordan man læser en Bog, vilde hun aldrig have faaet lært Bogstaverne.

En frygtelig varm Morgen, da hun var omkring 9 Aar gammel, vaagnede hun meget gnaven, og hun blev endnu mere gnaven, da hun saa, at den Tjenestepige, som stod ved hendes Seng, ikke var hendes Barnepige.

»Hvorfor er du kommen?« sagde hun til den fremmede Kvinde. »Jeg vil ikke have dig her, send mig min Barnepige.«

Pigen saa forskrækket ud og fremstammede blot, at hendes Barnepige ikke kunde komme. Da Mary blev heftig og slog og sparkede hende, saa hun kun mere forskrækket ud og gentog, at det ikke var muligt for Barnepigen at komme ind til hende.

Der var noget hemmelighedsfuldt i Luften den Morgen. Intet blev gjort i den sædvanlige Orden, og flere af de indfødte Tjenere savnedes, medens de, som Mary saa, vaklede eller skyndte sig af Sted med blege forskrækkede Ansigter. Men ingen vilde fortælle hende noget, og hendes Barnepige kom ikke. Hun var fuldstændig overladt til sig selv den Morgen. Til sidst gik hun ud i Haven og gav sig til at lege med sig selv i Nærheden af Verandaen. Hun lod, som om hun lavede et Blomsterbed, og stak store røde Blomster ned i smaa Jordhøje, medens hun stadig blev mere og mere vred og fortalte sig selv alt, hvad hun vilde sige, og hvilke Navne hun vilde give Tjenestepigen, naar hun kom tilbage.

»Gris! Gris! Datter af en Gris!« sagde hun, thi det er det værste, man kan kalde en indfødt.

Hun skar Tænder og gentog dette Gang paa Gang; da hørte hun sin Moder komme ud paa Verandaen med en.

Det var med en smuk, ung Mand, og de stod og talte sammen i en sagte, alvorlig Tone. Mary kendte den smukke, unge Mand, der saa ud som en Dreng. Hun havde hørt, at han var en meget ung Officer, der lige

var kommen fra England. Barnet stirrede paa dem, men hun stirrede mest paa sin Moder; det gjorde hun altid, naar hun havde Lejlighed dertil, fordi Herskerinden — saadan benævnedes Mary hende som oftest — var saa høj og slank og smuk og bar saadanne smukke Klæder. Hendes Haar var som kruset Silke, og hun havde den nydeligste Næse, som syntes at foragte alt, og saa havde hun store, leende Øjne. Alle hendes Klæder var tynde og lette, og Mary sagde, at de var besatte med Kniplinger. De syntes endnu tættere besatte med Kniplinger den Morgen, men hendes Øjne lo slet ikke, de var store og forskrækkede og saa bønfaldende ind i den unge, smukke Officers Ansigt.

»Er det saa forfærdelig slemt? Aah er det?« hørte Mary hende sige.

»Frygteligt,« svarede den unge Mand med skælvende Stemme. »Frygteligt Fru Lennox. De burde være rejst til Bjergene for 2 Uger siden.«

Herskerinden vred sine Hænder. »Aah jeg ved, jeg burde have gjort det,« raabte hun. »Jeg blev her kun for at komme med til det dumme Middagsselskab. Hvor jeg dog var dum!«

I samme Øjeblik lød der en saa høj Jamren ovre fra Tjenernes Boliger, at Fruen greb den unge Mands Arm, og Mary stod skælvende fra Hoved til Fod. Klageskrigene blev vildere og vildere. »Hvad er det? Hvad er dog det?« stønnede Fru Lennox.

»Der er en, der er død,« svarede den unge Officer. »De fortalte ikke, den var brudt ud mellem Deres Tjenestefolk.«

»Jeg vidste det ikke,« raabte Herskerinden. »Kom med mig! Kom med mig!« og hun vendte sig om og løb ind i Huset.

Derefter skete der frygtelige Ting, og denne Morgens Hæmmelighed opklaredes for Mary.

Der var udbrudt Kolera i dens mest frygtelige Skikkelse, og Folk døde som Fluer.

Barnepigen var blevet syg om Morgenens, og det var, fordi hun lige var død, at Tyendet havde jamret ovre i Hytterne. Inden den næste Dag var tre andre af Tjenestefolkene døde, og andre flygtede bort i Rædsel.

Der var udbrudt Panik overalt, og der laa døende Folk i alle Hytterne.

Under den næste Dags Forstyrrelser og Forvirring laa Mary inde i Barnekamret og var fuldstændig glemt af alle. Ingen tænkte paa hende, ingen behøvede hende, og der skete usædvanlige Ting, om hvilke hun intet vidste. Mary græd og sov vekselvis flere Timer. Hun vidste kun, at Folk var syge, og at hun hørte hemmelighedsfulde og afskrækkende Lyde. Engang krøb hun ind i Spisestuen og fandt den tom, skønt der stod et halvfortæret Maaltid paa Bordet, og Stole og Tallerkener saa ud, som om de hurtigt var puffede til Side, idet de spisende havde rejst sig hurtigt af en eller anden Grund. Barnet spiste nogle Frugter og Tvebakker, og da hun blev tørstig, drak hun et Glas Vin, som stod der næsten fyldt. Det smagte godt, og hun vidste ikke, hvor stærkt det var.

Snart efter blev hun meget døs og gik tilbage til sit Kammer, og da hun blev bange for nogle Skrig fra Hytterne og Lyden af hastige Trin, lukkede hun sig inde igen. Vinen gjorde hende saa søvnig, at det var hende umuligt at holde Øjnene aabne, saa lagde hun sig paa sin Seng og faldt i en lang, dyb Søvn.

Der skete meget i de Timer, i hvilke hun sov saa tungt, men hun blev ikke forstyrret af Klageraabene og Lyden af de Sager, der blev bragt ind og ud af Huset. Da hun vaagnede, laa hun og stirrede paa Væggen. I Huset var alt fuldstændig stille. Hun havde aldrig troet, der kunde være saa stille. Hun hørte hverken Stemmer eller Fodtrin, og begyndte at tænke paa, om alle var kommen godt over Koleraen, og om al den Forstyrrelse nu var forbi. Hun grublede ogsaa over, hvem der nu vilde tage sig af hende, nu da hendes Barnepige var død. Der kommer vel en ny Barnepige, og maaske hun kan nogle nye Historier. Mary var næsten blevet træt af de gamle. Hun græd ikke, fordi hendes Plejerske var død. Hun var ikke noget kærligt Barn og havde aldrig brudt sig særlig om nogen.

Støjen, Forvirringen og Klageraabene over Koleraen havde forskrækket hende, og hun havde været vred over, at ingen syntes at huske, at hun eksisterede. Alle havde været for betagede af panisk Rædsel til at tænke paa en

lille Pige, som ingen holdt af. Da Folkene fik Kolera, syntes de ikke at huske andet end dem selv. Men hvis alle var raske igen, vilde sikkert en eller anden huske at komme og se til hende.

Men der kom ingen, og medens hun laa og ventede, forekom det hende, at alt i Huset blev mere og mere stille. Hun hørte noget rasle paa Maatten, og da hun saa ned, opdagede hun en lille Slange, som krøb frem og iagttog hende med et Par Øjne, der skinnede som Juveler. Hun blev ikke bange, thi det var et ufarligt lille Dyr, som ikke vilde gøre hende Fortræd, og som syntes at skynde sig ud af Værelset igen. Den krøb ud under Døren, medens hun saa paa den.

»Hvor her er underligt stille,« sagde hun. »Man skulde tro, der ikke var andre i Huset end Slangen og jeg.«

Omtrent i samme Øjeblik hørte hun Fodtrin i Gaarden, og derpaa i Verandaen. Det var Mandstrin, og Mændene gik ind i Huset og talte sammen med saa sagte Stemmer.

Ingen gik dem i Møde eller talte til dem, og det lod til, at de aabnede Dørene og saa ind i Værelserne.

»Hvilken Ødelæggelse!« hørte hun en Stemme sige. »Den smukke, smukke Kvinde! Og Barnet med formoder jeg. Jeg har hørt, der var et Barn, skønt ingen saa noget til det.«

Mary stod midt i Værelset, da de aabnede Døren nogle Minutter efter. Hun lignede et rigtig lille grimt utiltalende Væsen, og hun var oven i Købet meget gnaven, fordi hun var begyndt at blive sulten og følte sig skammelig tilside-sat. Den første af Mændene, der kom ind, var en stor Officer, hun en Gang havde set staa og tale med hendes Fader. Han saa træt og bekymret ud, men da han saa hende, blev han saa overrasket, at han næsten sprang tilbage. »Barney!« raabte han ud. »Der er et Barn her! Et Barn alene! Paa et Sted som dette! Barmhjertige Gud, hvem er hun?« »Jeg er Mary Lennox,« sagde den lille Pige stift. Hun syntes, det var meget upassende af Manden at kalde hendes Faders Hus »et Sted som dette«.

»Jeg faldt i Søvn, da de allesammen havde Kolera, og jeg er lige vaagnet. Hvorfor kommer der ingen?«

»Det er det Barn, man aldrig saa noget til!« raabte Man-

den, idet han vendte sig til sin Ledsager. »Hun er virkelig blevet glemt.«

»Hvorfor er jeg blevet glemt?« sagde Mary og stampede i Gulvet. »Hvorfor kommer der ingen?«

Den unge Mand, hvis Navn var Barney, saa meget alvorlig paa hende. Mary syntes næsten, at han tørrede sig over Øjnene, som om han vilde viske en Taare bort. »Stakkels lille Barn,« sagde han. »Der er ingen tilbage, som kan komme.«

Det var paa denne underlige og pludselige Maade, at Mary fandt ud af, at hun hverken havde Fader eller Moder mere, at de var døde og bragt bort om Natten, og at de faa indfødte Tjenestefolk, som ikke ogsaa var døde, havde forladt Huset, saa hurtigt de kunde komme ud af det, og ingen af dem havde husket, at hun var i Huset. Det var derfor, der var saa stille. Det var sandt, at der ikke var andre i Huset end hun og den lille hvislende Slange.

ANDET KAPITEL

Frøken Gnaven.

MARY havde holdt af at betragte sin Moder paa Afstand, og det var forekommet hende, at hun var meget smuk, men da hun kendte meget lidt til hende, kunde det heller ikke ventes, at hun skulde holde særlig meget af hende eller savne hende, da hun var borte. Hun savnede hende i Virkeligheden aldeles ikke, og da hun var et Barn, der var vant til at passe sig selv, beholdt hun ogsaa sine Tanker fuldstændig for sig selv, saaledes som hun altid havde gjort. Dersom hun havde været noget ældre, vilde hun uden Tvivl have været noget ængstelig ved saaledes at staa alene i Verden, men hun var meget ung, og der var altid blevet draget Omsorg for hende, saa hun formodede, at det vilde der ogsaa altid blive gjort.

Det, hun tænkte paa, var, at hun gerne vilde vide, om hun nu kom til venlige Folk, som vilde være høflige imod

hende og lade hende faa sin egen Vilje, saaledes som hendes »Ayah« og de andre indfødte Tjenestefolk havde gjort. Hun vidste, at hun ikke skulde blive i den engelske Præsts Hjem, hvor hun først var optaget. Hun ønskede heller ikke at blive der. Den engelske Præst var fattig og havde fem Børn, som næsten var lige gamle alle sammen, og som havde snavsede Klæder paa og næsten altid skændtes og tog Legetøjet fra hverandre.

Mary hadede deres uhyggelige Hytte og var saa ubehagelig imod dem, at da der var gaaet et Par Dage, vilde ingen af dem lege med hende. Den anden Dag, hun var der, havde de givet hende et Øgenavn, som gjorde hende rasende.

Det var Basil, der fandt paa det. Basil var en lille Dreng med uforskammede blaa Øjne og Opstoppennæse, og Mary hadede ham. Hun gik og legede med sig selv under et Træ, fuldstændig som hun havde gjort, den Dag Koleraen brød ud. Hun lavede smaa Jordhøje og Havegange, og Basil kom hen og stod i Nærheden og saa paa hende. Lidt efter blev han ganske interesseret deri og kom pludselig med et Forslag,

»Hvorfor lægger du ikke en Stenhøj der og lader det forestille Bjerger?« spurgte han. »Der i Midten,« og han lænede sig over mod hende for at pege.

»Gaa væk!« raabte Mary. »Jeg behøver ingen Dreng her, gaa væk!«

Et Øjeblik saa Basil vred ud, og saa begyndte han at drille. Han drillede altid sine Søstre. Han dansede rundt om hende, skar Ansigter, lo og sang:

Frøken Mary saa gnaven,
hvordan gaar det med Haven?

Han sang det, lige til de andre Børn hørte det og lo med; og jo mere rasende Mary blev, desto mere sang de »Frøken Gnaven;« og siden efter kaldte de hende »Frøken Gnaven,« saa længe hun opholdt sig der, naar de talte om hende til hverandre og undertiden ogsaa, naar de talte til hende selv.

»Du skal sendes hjem,« sagde Basil til hende, »i Slut-

ningen af denne Uge. Og vi er glade for det.« »Det er jeg ogsaa,« svarede Mary. »Hvor er hjemme?« »Hun ved ikke, hvor hjemme er,« sagde Basil, med den syv-aariges Haan. »Det er selvfølgelig England. Vor Bedstemoder bor der, og vor Søster Mabel blev sendt over til hende sidste Aar. Du skal ikke over til din Bedstemor. Du har ingen. Du skal over til din Onkel. Hans Navn er Hr. Archibald Craven.« »Jeg kender ikke noget til ham,« bed Mary ham af. »Det ved jeg nok,« svarede Basil. »Du ved ingenting. Det gør Piger aldrig. Jeg hørte Fader og Moder tale om ham. Han bor i et stort, stort øde Hus ude paa Landet, og der er ingen, der kommer i Nærheden af ham. Han er saa tvær, at han ikke vil have noget med dem at gøre, og selv om han vilde, kom de ikke alligevel. Og saa er han pukkelrygget, han er rædselsfuld.«

»Jeg tror dig ikke,« sagde Mary, idet hun vendte sig om og stak Fingrene i Ørene, hun vilde ikke høre mere.

Men hun tænkte en hel Del over det bag efter; og da Fru Crawford om Aftenen fortalte hende, at hun om nogle faa Dage skulde rejse til England for at bo hos sin Onkel, Hr. Archibald Craven, som boede paa Misselthwaite Manor, saa hun saa forstønet og fuldstændig uinteresseret ud, at de ikke vidste, hvad de skulde tro om hende. De prøvede paa at være venlige imod hende, men hun vendte sit Ansigt bort, da Fru Crawford prøvede paa at kysse hende, og hun forblev fuldstændig stiv, da Hr. Crawford klappede hende paa Skulderen. »Hun er saadan et simpelt Barn,« sagde Fru Crawford medlidende bag efter. »Og hendes Moder var saadan en nydelig Skabning. Hun havde tilmed saadan et nydeligt og elskværdigt Væsen, og Mary har det mest frastødende Væsen, jeg nogen Sinde har set hos et Barn. Børnene kalde hende Mary Gnaven, og skønt det er uartig af dem, kan man jo godt forstaa det.«

»Maaske Mary ogsaa havde lært noget smukt, hvis hendes Moder havde vist sit smukke Ansigt og sine smukke Manerer noget tiere i Barnekamret. Det er sorgeligt at tænke paa, nu da den stakkels Skønhed er død, at en Mængde Folk ikke en Gang vidste, at hun havde et Barn.«

»Jeg tror neppe, at hun nogen Sinde saa til hende; da hendes Ayah var død, var der ingen, der tænkte paa den

lille. At tænke sig at Tjenestefolkene løber deres Vej og lader den lille alene tilbage i det forladte Hus. Oberst Mc. Grew sagde, at han var ved at gaa ud af sit gode Skind, da han aabnede Døren og saa hende staa der lyslevende midt i Værelset.«

Mary gjorde den lange Rejse til England sammen med en Officers Hustru, som rejste der over for at sætte sine Børn i en Kostskole. Hun var meget indtaget i sin egen lille Dreng og Pige, og var nærmest glad ved at aflevere Barnet til den Kvinde, som Hr. Archibald Craven havde sendt for at tage imod hende i London. Det var hans Husholderske paa Misselthwaite Manor, og hendes Navn var Fru Medlock. Hun var en kraftig Kvinde med meget røde Kinder og skarpe, sorte Øjne. Hun bar en meget rød Kjole, en sort Silkekaabe besat med Frynser, og en sort Hat med purpurfarvede Fløjelsblonder, som rystede og skælvede, hver Gang hun bevægede Hovedet. Mary kunde aldeles ikke lide hende, men da det var meget sjældent, hun kunde lide Folk, var der ikke noget mærkværdigt ved det; det var desuden klart, at Fru Medlock ikke tænkte ret meget paa hende. »Hun er da en mærkværdig lille Størrelse!« sagde hun. »Og vi har hørt, at hendes Moder var en Skønhed. Det har hun ikke arvet meget af, vel Frue?«

»Hun bliver nok kønnere med Tiden,« sagde Officersfruen godmodig. »Hvis hun ikke var saa gusten og blot havde et kønnere Udtryk, vilde hendes Træk næsten være kønne. Børn forandrer sig saa meget.« »Saa skal hun forandre sig en hel Del,« svarede Fru Medlock. »Og der er ikke det mindste til at forskønne paa Misselthwaite — dersom De bilder Dem det ind.«

De troede ikke, at Mary hørte efter, hvad de sagde, fordi hun stod et Stykke fra dem ved Vinduet i det lille afsides Hotel, i hvilket de var taget ind. Hun iagttog de forbipasserende Omnibusser, Drosker og Folk, men hun hørte det ganske godt, og hun var meget nysgerrig efter at faa noget at vide om sin Onkel og det Sted, paa hvilket han boede. Hvad var det for et Sted, og hvad mon han lignede? Hvad var en pukkelrygget? Hun havde aldrig set nogen. Maaske der ikke var nogen i Indien.

Siden hun havde boet i fremmede Folks Hjem og ikke

havde sin Ayah, var hun begyndt at tænke underlige Tanker, hvilket var fuldstændig nyt for hende.

Hun var begyndt at undre sig over, hvorfor hun mon aldrig havde tilhørt nogen, selv da hendes Fader og Moder levede. Andre Børn syntes at tilhøre deres Fader og Moder, men hun havde jo virkelig aldrig været nogens lille Pige. Hun havde haft Tjenere, Føde og Klæder, men der var ingen, der havde brudt sig om hende. Hun vidste ikke, at det var, fordi hun var et uelskværdigt Barn; men hun vidste sikkert heller ikke, at hun var uelskværdig. Hun havde ofte tænkt det om andre, men hun troede det ikke om sig selv.

Hun syntes, at Fru Medlock var det ubehageligste Menneske, hun nogen Sinde havde set, med det simple røde Ansigt og den tarvelige udpyntede Hat. Da de den næste Dag tog af Sted for at rejse til Yorkshire, gik hun igennem Stationen og ud til Jernbanevognen med knejsende Hoved og prøvede paa at holde sig i saa stor Afstand fra hende som muligt, hun vilde ikke have, det skulde se ud, som om hun fulgtes med hende. Det vilde have gjort hende meget vred, hvis Folk havde antaget hende for »hendes lille Pige«.

Men Fru Medlock blev ikke forstyrret af hende og hendes Tanker. Hun var af den Slags Kvinder, som ikke forstaar sig paa Børnevøvl. Det vilde hun i det mindste have svaret, hvis man havde spurgt hende. Hun havde slet ikke haft Lyst til at rejse til London, lige som hendes Søster Marias Datter skulde giftes, men hun havde en behagelig og vellønnet Stilling som Husholderske paa Misselthwaite Manor, og den eneste Maade, hvorpaa hun kunde beholde den, var at gøre straks, hvad Hr. Archibald Craven befalede hende at gøre. Hun vovede aldrig saa meget som at gøre et Spørgsmaal.

»Kaptajn Lennox og hans Hustru er døde af Kolera,« havde Hr. Craven sagt paa sin kolde Maade. Kaptajn Lennox var min Hustrus Broder, og jeg er deres Datters Formynder. Barnet bliver sendt hertil. De maa rejse til London og hente hende.«

Saa havde hun pakket sin lille Kuffert og var rejst.

Mary sad i sit Hjørne af Jernbanekupeen og saa misfor-
nøjet ud. Hun havde ikke noget at læse eller se i og
havde foldet sine smaa sortbehandlede Hænder i Skødet.
Hendes sorte Kjole gjorde, at hun saa endnu gulere ud
end sædvanlig, og hendes bløde lyse Haar strittede frem
hist og her under den sorte Crêpehat.

»Jeg har aldrig set et Barn, der saa saa gnaven ud,«
tænkte Fru Medlock. Hun havde aldrig set et Barn, der
sad saa stille uden at foretage sig noget; og til sidst blev
hun træt af at sidde og iagttage hende og begyndte at tale
i en haard, brøsig Tone.

»Jeg tænker, det er lige saa godt, at jeg fortæller dig
noget om det Sted, hvor du kommer hen,« sagde hun.
»Kender du noget til din Onkel?«

»Nej,« sagde Mary.

»Har du aldrig hørt din Fader og Moder tale om ham?«
»Nej,« sagde Mary og rynkede Panden. Hun rynkede
Pandem, fordi hun huskede, at hendes Fader og Moder
aldrig talte til hende om noget særligt. De havde sik-
kert aldrig fortalt hende noget.

»Hm,« mumlede Fru Medlock og stirrede paa hendes
lille usympatetiske Ansigt. Hun tav stille lidt, og saa be-
gyndte hun igen.

»Jeg tænker, det er bedst, at jeg fortæller dig lidt for at
forberede dig. Det er et underligt Sted, du kommer til.«

Mary sagde aldeles intet, og Fru Medlock saa næsten
skuffet ud ved hendes stadige Mangel paa Interesse; men
efter at have udstødt et Suk, vedblev hun. »Ikke desto
mindre er det et stort og flot Sted, men det er trist, og
Hr. Craven er stolt af det paa sin Maade. Huset er seks
Hundrede Aar gammelt og ligger ved Kanten af en Hede,
og der er næsten hundrede Værelser i det, dog er de fleste
aflaasede og bliver ikke brugt. Og der er Malerier og et
smukt gammelt Indbo med Ting, der har været der i flere
Menneskealdre, og der er en stor Park rundt om det og
Haver og Træer, hvis Grene naar helt ned til Jorden —
paa nogle af dem.« Hun standsede og sukkede igen. »Men
ellers er der ikke noget,« sluttede hun pludselig.

Mary var mod sin Vilje begyndt at lytte. Det lød alt
sammen saa forskelligt fra det, hun kendte fra Indien,

og alt nyt tiltrak hende. Men hun vilde lade, som om det ikke interesserede hende. Det var en af hendes ulykkelige og ubehagelige Vaner. Saa hun sad stille.

»Godt,« sagde Fru Medlock. »Hvad synes du om det?«

»Ingenting,« svarede hun. »Jeg kender intet til saadanne Steder.«

Dette bragte Fru Medlock til at le med en Slags kort Latter. »Aah!« sagde hun, »men du er jo fuldstændig som en gammel Kvinde. Er du ikke ked af det?«

»Det har jo intet at sige,« sagde Mary, »enten jeg er ked af det eller ikke.«

»Det har du Ret i,« sagde Fru Medlock. »Det siger intet. Hvorfor du skal bo paa Misselthwaite Manor, ved jeg ikke, undtagen det er, fordi det er det letteste. Han gør sig saamænd ingen Bryderier for din Skyld, det er sikkert og vist. Han tager sig aldrig af nogen.«

Hun standsede, som om hun var kommen i Tanker om noget i sidste Øjeblik.

»Han har faaet en krum Ryg,« sagde hun. »Det er det, som gør ham urimelig. Han var en ulykkelig ung Mand, som ikke fik noget godt ud af alle sine Penge og sit store Landsted, lige til han blev gift.«

Marys Øjne vendte sig imod hende til Trods for hendes Beslutning om ikke at synes interesseret. Hun havde aldrig tænkt sig, at den »pukkelryggede« var gift, og hun blev derfor noget overrasket. Fru Medlock saa dette, og da hun var en snakkesalig Kone, fortsatte hun med mere Interesse. Det var da et Middel til at forslaa noget af Tiden, medens de rejste. »Hun var saa smuk og indtagende, og han vilde have gaet til Verdens Ende for at hente et Græsstraa, hvis hun havde ønsket det. Ingen troede, at hun vilde have giftet sig med ham, men hun gjorde det, og Folk sagde, at hun tog ham for hans Penges Skyld. Men det gjorde hun ikke — det gjorde hun absolut ikke. Da hun døde —.«

Det gav et lille Sæt i Mary. »Aah! Døde hun?« udbrød hun uden egentlig at ville det. Hun var lige kommen i Tanker om et fransk Eventyr, hun en Gang havde læst, der handlede om en stakkels pukkelrygget og en

smuk Prinsesse, og det havde pludselig gjort hende ondt for Hr. Archibald Craven.

»Ja, hun døde,« svarede Fru Medlock. »Og det gjorde ham endnu underligere, end han havde været før. Han bryder sig ikke om nogen. Han vil ikke se Mennesker. Han er næsten aldrig hjemme, og naar han er paa Misselthwaite, lukker han sig inde i den vestre Fløj og lader ikke andre komme ind til sig end *Pitcher*. *Pitcher* er en gammel Fyr, men han passede ham, da han var Barn, og kender ham ud og ind.«

Det lød som noget af ud af en Bog og morede ikke Mary. Et Hus med hundrede Værelser, som næsten alle var laasede og ude af Brug — et Hus ved Kanten af en Hede — hvad en Hede saa end var — det lød kedeligt. En pukkelrygget Mand, som ogsaa lukkede sig inde! Hun stirrede ud af Vinduet med sammenpressede Læber, og det syntes ret naturligt, at Regnen netop begyndte at strømme ned i graa bølgende Linier og plaske og strømme ned ad Vinduesruderne. Hvis den smukke Frue havde levet, havde der dog været noget fornøjeligt, som kunde minde om hendes Moder, ved at gaa ud og ind og tage i Selskab i Dragter besatte med Kniplinger. Men hun var der ikke mere.

»Du skal ikke vente at se ham, for i de ni af ti Tilfælde ser du ham ikke,« sagde Fru Medlock. »Og du maa heller ikke tro, at der er nogen til at underholde dig. Du faar Lov til at passe dig selv. Der vil blive fortalt dig, hvilke Værelser du maa gaa i, og hvilke du skal holde dig fra. Der er Haver nok. Men naar du er inde, maa du ikke løbe rundt og rumstere for meget. Hr. Archibald Craven vil ikke have det.«

»Jeg skal nok tage mig i Agt for at rumstere rundt,« sagde den lille surmulende Mary; og lige saa pludselig, som hun var begyndt at have ondt af det for Hr. Archibald Craven, holdt hun nu op med at have Medlidenhed med ham og syntes, at han maatte være ubehagelig, naar alt saaledes skulde dreje sig om ham.

Og hun vendte sit Ansigt om mod det drivvaade Kupevindue og stirrede ud i det graa Regnvejr, der saa ud,

som om det aldrig vilde holde op. Hun iagttog det saa længe og saa stadigt, at det graa blev mørkere og mørkere for hendes Øjne, og hun faldt i Søvn.

TREDIE KAPITEL

Tværs over Heden.

HUN sov længe, og da hun vaagnede, havde Fru Medlock købt en Frokostkurv paa en af Stationerne, og de spiste nu noget Kylling, kold Steg, Smør og Brød og drak noget Te. Regnen strømmede næsten endnu stærkere ned end før, og alle paa Stationen bar vaade og glinsende Regnkapper. Konduktøren tændte Lampen i Kupéen, og Fru Medlock roste Teen, Kyllingerne og Stegen. Hun spiste en hel Del og faldt til sidst i Søvn, og Mary sad og stirrede paa hende og iagttog, hvorledes hendes fine Hat efterhaanden gled ned til den ene Side, indtil hun sov ind igen i Kupéhjørnet, lullet i Søvn af Regnens Plasken mod Ruderne. Det var fuldstændig mørkt, da hun vaagnede igen. Toget var standset ved en Station, og Fru Medlock stod og ruskede i hende.

»Du har nok faaet dig en Lur,« sagde hun. »Det er paa Tide at aabne Øjnene igen! Vi er ved Thwaite Station, og vi har en lang Køretur for os.«

Mary rejste sig og prøvede paa at holde sine Øjne aabne, medens Fru Medlock samlede sine Pakker sammen. Den lille Pige tilbød ikke at hjælpe hende, thi i Indien besørgede de indfødte Tjenere altid sligt, og hun fandt det mærkværdigt, at andre Folk kunde gøre det.

Stationen var lille, og der var ikke andre end de, som stod ud af Toget. Stationsforstanderen tiltalte Fru Medlock paa en djærv, godmodig Maade, og udtalte Ordene paa en mærkværdig bred Maade, og Mary opdagede senere, at det var det Sprog, de talte i Yorkshire.

»Jeg ser, De er kommen tilbage,« sagde han. »Og De bringer Børn med Dem.«

»Naa hende der,« sagde Fru Medlock, idet hun selv benyttede sig af Yorkshiresproget og viste med Hovedet over sin Skulder hen mod Mary. »Hvorledes har Deres Frue det?«

»Tak godt. Vognen venter udenfor.«

En Landauer holdt foran den lille udvendige Perron. Mary saa, at det var en elegant Vogn, og at det var en elegant Tjener, som hjalp hende ind. Hans lange Regnfrakke og Stoffet, som dækkede hans Hat, skinnede og dryppede af Regn ligesom alt det øvrige, den djærve Stationsforstander indbefattet. Da han lukkede Døren, steg op paa Sædet hos Kusken, og de kørte bort, fandt den lille Pige sig anbragt i et elegant med Puder forsynet Hjørne, men nu havde hun ikke Lyst til at sove igen. Hun satte sig til at kigge ud af Vinduet, spændt paa at se noget af den Vej, ad hvilken de kørte til det mærkværdige Sted, som Fru Medlock havde talt om. Hun var aldeles ikke noget frygtsomt Barn, og hun var egentlig heller ikke bange, men hun havde en Følelse af, at ingen vidste, hvad der kunde ske i et Hus, hvor der var næsten hundrede tilspærrede Værelser — et Hus, som stod ved Randen af en Hede.

»Hvad er en Hede?« spurgte hun pludselig Fru Medlock.

»Se ud af Vinduet om en ti Minutters Tid, saa kan du se det,« svarede hun. »Vi skal køre ca. 5 Mil tværs over Missel Hede før vi kommer til Landstedet. Du kan ikke se saa meget, fordi det er mørkt i Aften, men noget kan du da se.«

Mary gjorde ikke flere Spørgsmaal, men ventede inde i sit mørke Hjørne og saa stadig ud af Vinduet. Vognlygterne kastede Lyset et lille Stykke ud fra Vognen, saa hun kunde se enkelte af de Ting, de kørte forbi.

Efter at de havde forladt Stationen, var de kort gennem en lille Landsby, og hun havde set de hvide Mure paa Husene og Lysene fra en Kro. Saa var de kørt forbi en Kirke og en Præstegaard og et lille Butiksvindue, eller noget lignende i et lille Hus, hvor der laa Legetøj og Slikkerier og andre forskellige Ting til Salg. Saa kom de ud paa Landevejen, og de saa Buske og Træer. Der-

efter var der ikke nogen Forandring i lang Tid — eller i det mindste forekom det hende en lang Tid.

Til sidst begyndte Hestene at gaa langsommere, som om det gik op ad Bakke, og pludselig var det, som om der hverken var flere Hække eller Træer. Hun kunde i Virkeligheden slet ikke se andet end et tæt Mørke til begge Sider. Hun lænede sig frem og pressede Ansigtet mod Ruden, just som det gav et voldsomt Stød i Vognen.

»Aah! Nu er vi ude paa Heden, det er sikkert nok,« sagde Fru Medlock.

Vognlygterne kastede et gult Lys hen over en ujævn udseende Vej, der syntes at slynge sig mellem Buske og lave Planter og forsvandt i det udstrakte Hav af Mørke, som øjensynlig bredte sig foran og rundt om dem. Vinden, som var begyndt at blæse, for af Sted med en besynnerlig, vild dæmpet Lyd.

»Det er — det er da ikke Havet, er det?« sagde Mary, idet hun vendte sig til sin Ledsagerske.

»Nej, det er det ikke,« svarede Fru Medlock. »Det er heller ikke Marker eller Bjerge, men det er Mile og Mile og atter Mile af øde Land, hvor der ikke gror andet end Lyng, Gyvel og Tornblad, og hvor der ikke lever andet end vilde Ponyer og Faar.«

»Jeg har en Fornemmelse, som om det var Havet, som om det er Vand,« sagde Mary. »Hør det lyder fuldstændig, som om det var Havet netop nu.«

»Det er Vinden, som blæser gennem Buskene,« sagde Fru Medlock. »Det er et øde og uhyggeligt Sted, og dog er der mange, som holder af det, især naar Lyngen blomstrer.«

De kørte og kørte frem gennem Mørket, og da Regnen standsede, tog Vinden til, den suste og frembragte de forunderligste Lyde. Vejen gik op og ned, og flere Gange kørte de over smaa Broer, under hvilke Vandet forbrusende af Sted. Mary syntes, at Køreturen aldrig vilde holde op, og at den udstrakte trøstesløse Hede var et vældigt, sort Hav, gennem hvilket hun passerede paa en smal Strimmel fast Land.

»Jeg kan ikke lide den,« sagde hun til sig selv. »Jeg

kan ikke lide den,« og hun pressede sine tynde Læber endnu tættere sammen.

Hestene var i Færd med at klatre op paa et højere liggende Stykke af Vejen, da hun første Gang fik Øje paa et Lys. Fru Medlock saa det lige saa hurtigt som hun og drog et Lettelsens Suk.

»Aah, hvor jeg er glad ved at se det Lys, som blinker der henne,« udbrod hun. »Det er Lyset i Portnerens Vindue. Vi skal have os en god Kop Te om lidt, i alle Tilfælde.«

Det var »om lidt«, som hun havde sagt, thi da de havde passeret Indgangen til Parken, havde de endnu to Mil at køre, og Træerne (som næsten mødtes over Hovedet paa dem) indgav dem Følelsen af, at de kørte gennem en lang, mørk Hvælving.

De kørte ud af Hvælvingen og ind paa en aaben Plads foran en umaadelig lang, lav Bygning, som syntes at omgive en Gaard af Sten. Først syntes Mary, at der slet ikke var Lys i nogen af Vinduerne, men da hun var kommen ud af Vognen, saa hun, at der var et svagt Lys i et Værelse henne i det ene Hjørne paa første Sal.

Indgangsdøren var umaadelig stor og af massivt udskåret Egetræ, beslaet med store Jernsøm og forbundet med store Jernbeslag. Den førte ind til en umaadelig stor Hal, som var saa dunkelt oplyst, at Ansigterne i Portrætterne paa Væggene og Skikkelserne, som var iklædt Rustninger, indgav hende en Følelse af, at hun slet ikke havde Lyst til at se paa dem. Som hun stod der paa Stengulvet, lignede hun et meget lille, fuldstændig overflødig sort, lille Væsen, og hun følte sig saa lille, fortabt og overflødig.

En pæn, gammel, mager Mand stod i Nærheden af den Tjener, der aabnede Døren for dem.

»De maa vise hende op paa hendes Værelse,« sagde han med sløret Stemme.

»Han ønsker ikke at se hende. Han rejser til London i Morgen tidlig.«

»Ja vel, Hr. Pitcher,« svarede Fru Medlock. »Saa længe jeg kun ved, hvad man venter af mig, skal jeg nok overkomme det.«

»Det, der ventes af Dem, Fru Medlock,« sagde Hr. Pitcher, »er, at De sørger for, at han ikke bliver forstyrret, og at han ikke kommer til at se, hvad han ikke ønsker at se.«

Og saa blev Mary Lennox ført op ad en bred Trappe, gennem en lang Korridor, op ad nogle faa Trappetrin, gennem en anden Korridor og gennem en til, indtil der endelig blev aabnet en Dør i Væggen, og hun befandt sig i et Værelse med Ild i Kakkelovnen og Aftensmad paa Bordet.

Fru Medlock sagde ligefrem: »Se saa, nu er du her! Værelset her og det ved Siden af er de, hvori du skal bo — og dem maa du holde dig til. Glem det nu ikke!«

Det var paa denne Maade, at Frøken Mary ankom til Misselthwaite Manor, og hun havde vist aldrig følt sig i den Grad oprørt i hele sit Liv.

FJERDE KAPITEL

Martha.

DA hun aabnede sine Øjne næste Morgen, var det, fordi en ung Tjenestepige var kommen ind i hendes Værelse for at gøre Ild paa, og som knælende paa Kamin-tæppet rensede Asken ud med en hel Del Spektakel. Mary laa og saa lidt paa hende, og saa begyndte hun at se sig om i Værelset. Hun havde aldrig set noget tilsvarende og fandt det hele mærkeligt og skummelt. Væggene var dækkede af Tapeter, hvorpaa der var broderet Billeder fra Skoven. Der var fantastisk klædte Mennesker under Træerne, og i det fjerne saa man et Glimt af Taarnene paa et Slot. Der var Jægere og Heste og Hunde og Damer! Mary syntes, at hun var i Skoven med dem. Fra et af de dybe Vinduer kunde hun se ud over en stor Landstrækning, hvorpaa hun ikke saa et eneste Træ, og som nærmest saa ud som et uendeligt, trist, purpurlignende Hav.

»Hvad er det?« sagde hun og pegede ud af Vinduet.

Martha, den unge Tjenestepige, som netop havde rejst sig, saa ud og pegede ogsaa.

»Det der,« sagde hun.

»Ja.«

»Det er Heden,« og med et godmodigt Smil tilføjede hun: »kan du ikke lide den?«

»Nej,« svarede Mary. »Jeg hader den.«

»Det er, fordi du ikke er vant til den,« sagde Martha og gik tilbage til Kaminen. »Du synes vel, at den er for stor og øde nu. Men du vil komme til at holde af den.«

»Gør du det?« spurgte Mary.

»Ja, det gør jeg,« svarede Martha og polerede muntert videre paa Kaminristen. »Jeg elsker den. Den er aldeles ikke øde. Den er jo nu dækket med levende Planter, som lugter dejligt. Der er især dejligt om Sommeren, naar Lyngen og Gyvelen og Tornbladene blomstrer. Saa lugter der af Honning, og saa er der saadan en henrivende frisk Luft — og Himlen er saa høj, og Bierne og Lærkerne laver den nydeligste Musik, naar de summer og synger. Nej, jeg vil ikke bort fra Heden for alt i Verden.«

Mary hørte paa hende med et alvorligt overrasket Udtryk. De indfødte Tjenestefolk, hun var vant til fra Indien, lignede ikke Martha det mindste.

De var føjelige og krybende og tog sig ikke den Frihed at tale til deres Herskab, som om det var deres Ligemænd. Nej, de bøjede sig til Jorden for dem og kaldte dem for »De fattiges Beskyttere« og Navne af lignende Art. Indiske Tjenere kommanderede man til at gøre deres Ting, man spurgte dem ikke. Derovre brugte man ikke at sige »Vil De være saa venlig« og »Mange Tak«, og Mary havde altid slaaet sin Barnepige i Ansigtet, naar hun blev vred. Hun stod og tænkte paa, hvad denne Pige vel vilde gøre, hvis hun slog hende i Ansigtet. Hun var en buttet rød-musset, venligt udseende Pige, men hun havde en saa sikker Maade at være paa, at Frk. Mary ikke kunde tro andet, end at hun vilde slaa igen — især naar den, der slog hende, kun var en lille Pige.

»Du er da en underlig Tjenestepige,« sagde hun i sin ret hovmodige Tone henne fra sine Puder.

Martha satte sig paa Hug med Børsten i den ene

Haand og gav sig til at le uden at synes den mindste Smule fornærmet.

»Aah! Det ved jeg nok,« sagde hun. »Dersom der var en fin Frue paa Misselthwaite, var jeg saamænd aldrig blevet antaget til Stuepige. Saa maatte jeg have taget til Takke med at blive Opvaskerpige, og saa var jeg blevet nede i Køkkenet.

Men det er et morsomt Hus dette, for alting er saa fornemt, og saa er det alligevel, som om der hverken er nogen Herre eller nogen Frue, foruden Hr. Pitcher og Fru Medlock. Hr. Craven vil ikke besyæres med noget, naar han er her, og han er her næsten aldrig. Fru Medlock gav mig Pladsen af Godhed. Hun fortalte mig, at hun aldrig kunde have gjort det, hvis Misselthwaite havde været som andre fornemme Huse, dertil er jeg altfor simpel og taler for meget Yorkshiresk.«

»Skal du være min Tjener?« spurgte Mary paa den samme bydende indiske Maade.

Martha begyndte atter at børste Kaminristen.

»Jeg er Fru Medlocks Tjenestepige,« sagde hun afvisende. »Og hun er Hr. Cravens — men jeg gør i Stand heroppe og skal se lidt efter dig. Men det er jo ikke nødvendigt at se noget efter dig.«

»Hvem skal klæde mig paa?« spurgte Mary.

Martha satte sig igen paa Hug, og i sin Overraskelse talte hun sit brede Yorkshiresmaal.

»Kan du ikke klæde dig selv paa?« sagde hun.

»Hvad mener du? Jeg kan ikke forstaa, hvad du siger,« sagde Mary.

»Aah, det glemte jeg,« sagde Martha, »Fru Medlock fortalte mig, at jeg maatte tale meget tydeligt, ellers kunde du ikke forstaa, hvad jeg sagde. Jeg mener, kan du ikke tage dit Tøj paa selv —?«

»Nej,« svarede Mary ganske harmfuld. »Det har jeg aldrig gjort i mit Liv. Min Barnepige klædte mig virkelig paa.«

»Ja, ja,« sagde Martha, som aabenbart ikke anede, at hun var uforskammet. »Saa er det paa Tide, du faar lært det. Det kan man ikke faa lært for tidligt. Du vil have godt af at passe dig selv. Min Moder sagde altid, at

hun ikke kunde forstaa, hvorledes fornemme Folks Børn skulde blive andet end nogle rigtige Dumrianer, saadan som de bliver plejede og vaskede og klædte paa og sendte paa Spadsereture.«

»Det er noget andet i Indien,« sagde Frøken Mary ringeagtende. Hun kunde næppe forstaa det. Men Martha vedblev ufortrøden:

»Ja, det kan jeg se,« sagde hun næsten medlidende. »Men jeg tror nok, jeg tør sige, at det er, fordi der er saa mange sorte derovre i Indien i Stedet for ordentlig hvide Folk. Da jeg hørte, du kom fra Indien, saa troede jeg ogsaa, at du var sort.«

Mary satte sig rasende over Ende i Sengen.

»Hvad!« sagde hun. »Hvad! Du troede, at jeg var en indfødt. Du — du Datter af et Svin!«

Martha stirrede paa hende og blev hed i Hovedet.

»Hvem skælder du ud?« sagde hun. »Du behøver vist ikke at blive ubehagelig. Er det en Maade at tale paa for en ung Dame. Jeg har intet imod de sorte. Naar man læser om dem i Bladene, er de altid meget fromme. Der staar altid, at de sorte Mennesker er vore Brødre. Jeg har aldrig set en sort og glædede mig vældig til at se en nær ved. Da jeg kom herind i Morges for at gøre Ild paa, gik jeg hen til din Seng for at se paa dig. Og der laa du og var til min Skuffelse ikke en Smule mere sort end jeg — naar man undtager, at du er saa gul.«

Mary prøvede ikke engang paa at dæmpe sit Raseri eller sin Ydmygelse.

»Du troede, jeg var en indfødt! Og det vovede du! Du kender ikke noget til de indfødte! De er ikke Mennesker — de er Trælle, som maa bøje sig i Støvet for os. Aah, du ved intet om Indien. Du ved overhovedet slet ingenting!«

Hun var saa rasende, og følte sig saa hjælpeløs over for Pigens uforstaaende Stirren, og samtidig følte hun sig pludselig saa frygtelig alene, og saa langt borte fra alt, hvad hun forstod, og hvad der forstod hende, at hun kastede sig næsegrus i Puderne og brast i en lidenskabelig Hulken. Hun hulkede saa ubehersket, at den godmodige Yorkshire Martha blev en lille Smule forskrækket og fik

helt ondt af hende. Hun gik hen til Sengen og bøjede sig over hende.

»Saadan maa du ikke græde!« bad hun. »Det maa du virkelig ikke. Jeg vidste ikke, du vilde blive saa ked af det. Jeg ved overhead ingen Ting — fuldstændig, som du sagde. Jeg beder dig om Forladelse. Hold saa op med at græde.«

Der var noget indsmigrende og virkelig venligt i hendes underlige Yorkshire Sprog og grove Maade at være paa, som havde en god Virkning paa Mary. Hun holdt lidt efter lidt op med at græde og blev rolig. Martha syntes lettet.

»Nu er det paa Tide, du staar op,« sagde hun. »Fru Medlock gav mig Ordre til at bringe din Frokost og Te og Middagsmad ind i Værelset her ved Siden af. Det er blevet indrettet til Barneværelse for dig. Jeg skal hjælpe dig i Klæderne, hvis du vil staa op nu. Naar Knapperne er i Ryggen, kan du jo ikke knappe dem selv.«

Da Mary til sidst bestemte sig til at staa op, saa hun, at de Klæder, som Martha tog frem fra Klædeskabet, ikke var de samme, som hun havde haft paa, da hun den foregaaende Aften var ankommet sammen med Fru Medlock.

»Det er ikke mine,« sagde hun. »Mine er sorte.«

Hun betragtede den tykke hvide uldne Kaabe og de andre Klæder og tilføjede med kølig Anerkendelse:

»Disse er pænere end mine.«

»Det er dem, du skal have paa,« svarede Martha. »Hr. Craven gav Fru Medlock Ordre til at købe dem i London. Han sagde: »Jeg vil ikke have et Barn klædt i sort vandrende rundt her som en fortabt Sjæl,« sagde han. »Det vil gøre det endnu mere trist, end her er i Forvejen. Klæd hende livligt!« Moder sagde, at hun forstod godt, hvad han mente. Moder forstaar altid, hvad Folk mener. Hun kan heller ikke selv lide sort.«

»Jeg hader sorte Ting,« sagde Mary.

Under Paaklædningen lærte de begge noget. Martha havde hjulpet sine smaa Søstre og Brødre med Paaklædningen, men hun havde aldrig set et Barn, som stod stille og ventede paa, at en anden skulde gøre alt for

hende, som om hun hverken havde Hænder eller Fødder selv.

»Hvorfor tager du ikke selv dine Sko paa?« sagde hun, da Mary ganske rolig rakte Foden frem.

»Det gjorde min Barnepige,« svarede Mary forbavset. »Det er jeg vant til.«

Det sagde hun meget ofte — »Det er vi vant til,« sagde de indfødte Tjenestefolk altid. Og hvis der kom en og sagde til dem, at de skulde gøre noget, som deres Forfædre ikke havde gjort i circa tusinde Aar, saa saa de blidt forbavsede paa en og sagde: »Det er vi ikke vant til,« og saa vidste man, at det ikke kunde nytte noget.

Frøken Mary var ikke vant til andet end at staa stille og tillade andre at klæde sig paa, som om hun var en Dukke, men inden hun endnu var færdig til Frokost, havde hun opdaget, at hendes Ophold paa Misselthwaite Manor vilde lære hende en hel Mængde Ting, som var fuldstændig nye for hende — saadant noget som at tage sine Sko og Strømper paa selv og selv samle Ting op, som hun lod falde paa Gulvet. Hvis Martha havde været en fin, velopdragen Kammerpige, havde hun nok været mere tjenstvillig og ærbødig, og saa havde hun nok vidst, at det var hendes Arbejde at børste Haar og knappe Støvler og rydde op efter dem. Men hun var kun en uopdragen Yorkshire Bondepige, som var opvokset i en Hytte paa Heden med en hel Sværm af smaa Brødre og Søstre, og havde aldrig lært at bestille andet end at passe sig selv og de smaa, som enten var saa smaa, at de skulde bæres eller ogsaa lige havde begyndt at stavre rundt alene og snuble over alt, hvad de kom i Nærheden af.

Dersom Mary Lennox havde været et Barn med et lyst Sind, havde hun sandsynligvis givet sig til at le over Marthas Snakkesalighed, men nu lyttede hun kun ligegyldigt til, hvad der blev sagt, og undrede sig over den andens frie Væsen. Til at begynde med interesserede det hende slet ikke, men da Pigen blev ved at snakke paa sin ligefremme, hyggelige Maade, begyndte hun lidt efter lidt at lægge Mærke til, hvad hun fortalte.

»Aah, du skulde se dem allesammen,« sagde hun. »Der er tolv i alt, og Fader tjener ikke mere end seksten Shil-

ling om Ugen. Saa kan du da forstaa, at det er svært for Mor at skaffe Mad til dem alle. De strejfer om paa Heden og leger hele Dagen, og Moder siger, at Luften paa Heden feder dem. Hun siger, at hun tror, de spiser Græs ligesom de vilde Ponyer. Min Bro'r Dickon, han er kun 12 Aar gammel, har faaet fat paa en ung Pony, som han kalder sin.«

»Hvor har han faaet fat paa den?« spurgte Mary.

»Han saa den paa Heden sammen med dens Moder, dengang den var lille, og saa begyndte han at gøre sig gode Venner med den ved at give den smaa Stykker Brød og ved at give den frisk Græs. Saa begyndte den at holde af ham og at følge ham, og til sidst fik han Lov at sætte sig op paa Ryggen af den. Dickon er saadan en rar Dreng, og Dyr holder meget af ham.«

Mary havde aldrig været i Besiddelse af et Dyr, og hun havde altid syntes, at det maatte være morsomt. Hun begyndte derfor at føle en lille Smule Interesse for Dickon, og da hun aldrig havde interesseret sig for andre end sig selv, var det Begyndelsen til bedre Følelser i hende. Da hun kom ind i det Værelse, der var gjort i Sfand til hende, saa hun, at det næsten var fuldstændig som det Værelse, hun havde sovet i.

Det var ikke et Værelse for Børn, men for voksne Folk, med triste Malerier paa Væggene og tunge Egetræs Stole. Paa et Bord i Midten af Værelset var der serveret en god, solid Frokost. Hun havde imidlertid altid haft en meget lille Appetit og saa derfor med stor Uvilje paa den første Tallerken, Martha satte for hende.

»Det vil jeg ikke have noget af,« sagde hun.

»Vil du ikke have din Grød!« udbød Martha vantro.

»Nej!«

»Du ved ikke, hvor godt den smager, tag lidt Sirup eller lidt Sukker paa.«

»Jeg vil ikke have det,« gentog Mary.

»Uh,« sagde Martha. »Jeg kan ikke taale at se god Mad gaa til Spilde. Dersom mine Søsken blev sat ved dette Bord, vilde de tømme det i Løbet af fem Minutter.«

»Hvorfor det?« spurgte Mary ligegyldig.

»Hvorfor,« gentog Martha. »Fordi de saa godt som

aldrig har haft fyldt Mave hele deres Liv, de er saa sultne som smaa Høge eller Ræve.«

»Jeg ved ikke, hvad det er at være sulten,« sagde Mary med ligegyldig Uvidenhed.

Martha blev vred.

»Naa, det ved du ikke; ja, saa havde du saamænd godt af at prøve det, det ser jeg tydeligt,« sagde hun djærvt. »Jeg kunde saamænd ønske, at Dickon og Phil og Jane og alle de andre havde, hvad der staar her, under deres Forklæder.«

»Hvorfor tager du det ikke til dem?« spurgte Mary.

»Det er ikke mit,« svarede Martha stolt. »Og det er heller ikke min Fridag i Dag. Jeg har en Dag fri, det er den sidste i Maaneden. Saa gaar jeg hjem og gør rent for Moder og lader hende hvile sig.«

Mary drak lidt Te og spiste en lille Kiks med Marmelade.

»Nu skal du tage noget varmt Tøj paa og gaa ud og lege,« sagde Martha. »Det har du godt af, og det vil give dig Lyst til din Mad.«

Mary gik hen til Vinduet. Der var Haver og Stier og store Træer, men det saa altsammen trist og vinteragtigt ud.

»Ud? Hvorfor skulde jeg gaa ud, naar Vejret er som i Dag?«

»Godt, naar du ikke vil ud, maa du blive inde, og hvad vil du saa bestille?«

Mary saa sig om. Der var intet at gøre. Da Fru Medlock havde indrettet Barneværelset, havde hun ikke tænkt paa Underholdning. Maaske det alligevel var bedre at gaa ud og se, hvordan der saa ud i Haven.

»Hvem gaar med mig?« spurgte hun.

Martha stirrede.

»Du skal gaa med dig selv,« svarede hun. »Du maa lære at lege ligesom andre Børn, der hverken har Brødre eller Søstre. Vor Dickon gaar tit alene paa Heden og leger i Timevis. Det var paa den Maade, at han blev gode Venner med Ponyen. Han har Faar paa Heden, som kender ham, og der er Fugle, som kommer og spiser af hans Haand. Endskønt der er saa lidt at spise, gemmer

han altid lidt Brød, hvormed han lokker for sine Kæledægger.«

Det var virkelig denne Omtale af Dickon, som bevirkede, at Mary besluttede sig til at gaa ud, skønt hun selv ikke vidste det. Der var jo i alt Fald Fugle derude, selv om der ikke var Ponyer og Faar. Fuglene maatte være forskellige fra dem, hun kendte fra Indien, og det vilde more hende at se dem.

Martha tog hendes Kaabe og Hat frem til hende samt et Par nydelige smaa Støvler og viste hende Vejen ned ad Trapperne.

»Naar du gaar den Vej, kommer du ind i Haverne,« sagde hun og pegede paa en Laage i Stakittet. »Om Sommeren er der Masser af Blomster, men der er intet, der blomstrer nu.« Hun syntes at betænke sig et Øjeblik, inden hun tilføjede: »Der er en af Haverne, der er afspærret. Der har ikke været nogen i den i de sidste ti Aar.«

»Hvorfor ikke?« spurgte Mary mod sin Vilje. Her var atter en lukket Dør foruden de hundrede andre i det mærkværdige Hus.

»Hr. Craven lukkede den, den Gang hans Hustru døde saa pludselig. Han tillader ingen at gaa der ind. Han laasede Døren, gravede et Hul og forvarede Nøglen der. Saa nu ringer Fru Medlocks Klokke. — Jeg maa løbe.«

Da hun var gaet, gik Mary ned ad den Gang, som førte hen til Laagen i Stakittet. Hun kunde ikke lade være med at tænke paa den Have, hvor der ikke havde været nogen i ti Aar. Hun gik og spekulerede paa, hvorledes der maatte se ud, og om der vel var nogle Blomster levende endnu derinde. Da hun var kommen igennem Havelaagen, befandt hun sig i en stor Have med vældige Græsplæner og bugtende Gange med afstukne Kanter. Der var Træer og Blomsterbede og Vedbend, ordnede i de forunderligste Figurer, og en stor Dam med en gammel graa Springvandsfigur i Midten. Men Blomsterbedene var tomme og vinterlige, og Springvandet sprang ikke. Dette var ikke den afspærrede Have. Hvorledes kunde man lukke af for en Have? Man kan da altid komme ind i en Have.

Hun stod netop og tænkte paa dette, da hun opdagede,

at for Enden af den Gang, hun fulgte, var der en lang Mur, som var fuldstændig overgroet med Vedbend. Hun var ikke tilstrækkelig kendt med Forholdene i England til at vide, at hun nu kom ind i Køkkenhaven, hvor Frugterne og Grøntsagerne voksede. Hun gik hen mod Muren og opdagede, at der var en grøn Dør imellem Vedbenden, og at den var aaben. Det var aabenbart heller ikke den lukkede Have, og hun kunde altsaa gaa derind.

Hun gik igennem Døren og opdagede, at det var en Have, som var helt omgivet af Mur, og at det kun var een af flere indhegnede Haver, som syntes at støde op til hinanden. Hun saa en anden aaben grøn Dør, gennem hvilken hun kunde se en Sti imellem Bede, hvori der voksede Vintergrøntsager. Frugttræerne groede fladt op ad Væggene, og over nogle af Bedene var der lagt Glasrammer. Her er baade bart og grimt, tænkte Mary, medens hun stod og saa sig om. Det maa være kønnere om Sommeren, naar det er grønt alt sammen, men der er ikke noget kønt ved det nu.

Pludselig kom der en gammel Mand med en Spade paa Skulderen ind gennem Døren fra den anden Have. Han blev lidt forbavset, da han saa Mary, og lettede derpaa sin Hue. Han havde et gnavent gammelt Ansigt og syntes aldeles ikke at blive glad ved at se hende — men til Gæld var hun utilfreds med hans Have og havde sit unaadige Ansigt paa og syntes sikkert heller ikke at blive glad ved at se ham.

»Hvad er dette for et Sted?« spurgte hun.

»En af Køkkenhaverne,« svarede han.

»Hvad er der derinde?« spurgte Mary og pegede gennem den grønne Dør. »En til,« svarede han kort. »Der er en anden paa den anden Side af Muren, og der er en Frugthave paa den anden Side af den igen.«

»Maa jeg gaa ind i dem,« spurgte Mary.

»Hvis du har Lyst. Men der er intet at se.«

Mary svarede ikke. Hun gik ned ad Stien og gennem den anden grønne Dør. Der inde var der flere Mure og Grøntsager og Glasrammer, men i den næste Mur var der endnu en grøn Dør, og den var ikke aaben. Maaske førte den ind i Haven, som ingen havde set i ti Aar. Da hun

ikke var frygtsom og altid gjorde, hvad hun havde Lyst til, gik hun hen til den grønne Dør og tog i Haandtaget. Hun haabede, at den ikke vilde gaa op, for hun vilde gerne være sikker paa, at hun havde fundet den hemmelighedsfulde Have — men den aabnedes meget let, og hun gik igennem den og kom ind i en Frugthave. Der var ogsaa Mure helt rundt om den og Træer op ad Murene, og der voksede kun Frugtræer mellem det vinterbrune Græs — men det var ikke til at opdage nogen grøn Dør nogen Steder. Mary ledte efter den, og da hun var kommen op i den øverste Ende af Haven, opdagede hun, at Muren ikke endte med Frugthaven, men syntes at fortsætte paa den anden Side, som om den indesluttede en Plads der. Hun kunde se Toppen af Træerne oven over Muren, og da hun stod stille, saa hun en Fugl med et smukt rødt Bryst sidde paa en af de øverste Grene i en af dem. Og pludselig begyndte den at synge sin Vintersang — fuldstændig, som om den havde faaet Øje paa hende.

Hun standsede og lyttede til den, og det var, som om dens muntre venlige Fløjten trøstede hende — thi selv et lille umedgørligt Barn kan føle sig ene, og det store aflaaede Hus, den store nøgne Hede og de store afbladede Haver, havde givet hende en Følelse af, at der ikke var andre tilbage i Verden end hende selv. Hvis hun havde været et kærligt Barn, som var vant til Kærlighed, vilde hendes Hjerte være bristet, men da hun, fordi hun var »Frøken Mary Gnaven,« var ensom, saa fremkaldte den lille rødbrystede Fugl et Udtryk i hendes lille gnavne Ansigt, som næsten lignede et Smil. Hun lyttede til den, indtil den fløj bort. Den lignede ikke en indisk Fugl, og hun kunde godt lide den og tænkte paa, om hun fik den at se igen. Maaske boede den i den hemmelighedsfulde Have og vidste Besked med alt i den.

Maaske var det, fordi hun ikke havde andet at foretage sig, at hun tænkte saa meget paa den Have. Hun var nysgerrig efter at se den og efter at se, hvad der var derinde. Hvorfor havde Hr. Craven dog begravet den Nøgle? Og dersom han havde elsket sin Hustru saa højt, hvorfor mon han saa hadede hendes Have? Hun grundede over, om hun nogen Sinde skulde faa ham at se, men

hun var sikker paa, at hvis hun saa ham, vilde hun ikke kunne lide ham, og han vilde ikke kunne lide hende, og hun vilde blot staa og stirre paa ham uden at sige noget, skønt hun vilde have en forfærdelig Lyst til at spørge ham, hvorfor han gjorde saadan noget underligt noget.

»Folk kan aldrig lide mig, og jeg kan aldrig lide Folk,« tænkte hun. »Og jeg kan aldrig tale, som Crawford Børnene kunde. De gjorde altid Støj og talte og lo.«

Hun tænkte paa Rødkælken og paa den Maade, den syntes at synge sin Sang paa for hende, og da hun huskede paa Trætoppene, standsede hun næsten pludselig paa Stien.

»Jeg tror, at det Træ var i den hemmelighedsfulde Have. — Jeg er sikker paa det,« sagde hun. »Der var en Mur rundt om det Sted, og der var ingen Dør.«

Hun gik tilbage til den Køkkenhave, hun først var kommen ind i, og fandt den gamle Mand, som gik og gravede der. Hun gik hen til ham og stod lidt og betragtede ham paa sin sædvanlige kølige Maade. Han lagde ikke Mærke til hende, og til sidst talte hun til ham.

»Jeg har været inde i de andre Haver,« sagde hun. »Der var jo ingen, der hindrede dig,« svarede han vrantent. »Jeg gik ind i Frugthaven.« »Der var jo ingen Hund ved Døren til at bide dig,« svarede han.

»Der var ingen Dør der ind til den anden Have,« sagde Mary.

»Hvilken Have?« sagde han med rusten Stemme og standsede sin Gravning et Øjeblik.

»Den paa den anden Side af Muren,« svarede Frk. Mary. »Der er Træer der. — Jeg saa Toppen af dem. Der sad en Fugl med et rødt Bryst og sang i et af dem.«

Til hendes Overraskelse forandrede det gamle vejrbride Ansigt fuldstændig Udtryk. Et langsomt Smil bredte sig over det, og Gartneren var helt forandret. Det bragte hende til at tænke paa, hvor langt kønnere et Menneske var, naar det smilte. Det havde hun aldrig tænkt paa før. Han vendte sig om i Retning af Frugthaven og begyndte at fløjte — en sagte blød Fløjten. Hun kunde ikke forstaa, hvorledes en saa frastødende Mand kunde frembringe en saa lokkende Lyd.

Næsten i samme Øjeblik skete der noget forunderligt. Hun hørte en blød lille Susen i Luften — og Fuglen med det røde Bryst kom flyvende hen til dem og slog ned paa en stor Klump Jord lige ved Gartnerens Fod.

»Der er den,« klukkede den gamle Mand, og saa gav han sig til at tale til Fuglen, som om den var et Barn. »Hvor har du været henne, du frække lille Tigger?« sagde han. »Jeg har jo slet ikke set dig i Dag. Har du allerede begyndt at gøre Kur saa tidlig paa Aaret? Du har for meget Hastværk.«

Fuglen lagde sit lille Hoved paa Siden og saa op paa ham med sine klare Øjne, som fuldstændig lignede to store Dugdraaber. Den syntes fuldstændig tam og ikke det mindste bange. Den hoppede rundt og hakkede i Jorden og ledte efter Frø og Insekter. Mary følte sig saa underlig om Hjertet, fordi den var saa smuk og munter og lignede et Menneske. Den havde et spinkelt lille Legeme, et fint spidst Næb og fine slanke Ben.

»Kommer den altid, naar De kalder paa den?« spurgte hun næsten hviskende. »Ja det gør den. Jeg har kendt den, lige siden den begyndte at flyve. Den kom ud af Reden inde i den anden Have, den fløj ind over Muren, men var i nogle Dage for svag til at flyve tilbage, og saa blev vi gode Venner. Da den saa fløj over Muren igen, var de andre fløjet bort, og den var ene tilbage, og saa kom den atter over til mig.«

»Hvad er det for en Fugl?« spurgte Mary.

»Ved du ikke det? Det er en Rødkælk, og det er de venligste og morsomste Fugle, der eksisterer. De er næsten lige saa kælnе som Hunde, naar man forstaar at omgaa dem. Læg engang Mærke til, hvordan den hopper rundt og ser paa os stadig væk, den ved, vi taler om den.«

Det var underligt at se den gamle Fyr. Han saa paa den lille rødhalsede Fugl, som om han baade var stolt af den og holdt af den.

»Det er en snurrig Fyr,« lo han. »Den kan godt lide at høre, at man taler om den. Og saa er den nysgerrig, den kommer altid for at se, hvad jeg planter. Den kender alle de Ting, som Hr. Craven ikke vil gøre sig Umage med at finde ud af. Ja den er egentlig Hovedgartner her.«

Rødhalsen hoppede travlt omkring og hakkede i Jorden, og nu og da standsede den og betragtede dem opmærksomt. Mary syntes, at den saa paa hende med stor Nysgerrighed. Det var, som om den virkelig kunde finde ud af alt, hvad hun havde oplevet. Den underlige Følelse i hendes Hjerte blev stærkere.

»Hvor fløj Resten af Flokken hen?« spurgte hun.

»Det er der vist ingen, der ved. De gamle puffede den ud af Reden og lod den flyve, og væk var de, inden man vidste et Ord om det. Denne her vidste det nu, og saa vidste den ogsaa, at den var alene.«

Frøken Mary gik et Skridt nærmere til Rødhalsen og saa meget vist paa den.

»Jeg er ogsaa alene,« sagde hun. Hun havde ikke vidst før, at det var en af Aarsagerne til, at hun var tvær og gnaven. Det var, som om hun hittede ud af det, da hun saa paa Rødkælken, og den saa paa hende. Den gamle Gartner skubbede sin Hue tilbage i Nakken og stirrede nogle Øjeblikke paa hende.

»Er du den lille Pige fra Indien?« spurgte han.

»Ja saa er det intet Under, at du er ensom. Du vil faa det endnu mere ensomt, end du har haft det før,« sagde han.

Han begyndte atter at grave, og drev sin Spade dybt ned i den fede sorte Havejord, medens Rødkælken stadig hoppede travlt rundt om dem.

»Hvad hedder De?« spurgte Mary. Han rejste sig og svarede hende. »Ben Weatherstaff,« sagde han, og tilføjede med noget af et Smil: »Jeg er selv ensom, undtagen naar den der er hos mig,« han pegede med Tommelfingeren efter Fuglen. »Det er den eneste Ven, jeg har.« »Jeg har slet ingen Venner,« sagde Mary. »Og jeg har aldrig haft nogen. Min Barnepige kunde ikke lide mig, og jeg har aldrig leget med nogen.« Det er en Yorkshire Vane at sige ligeud, hvad man tænker, og Ben Weatherstaff var en Yorkshire Hedeboer.

»Du og jeg ligner hinanden en hel Del,« sagde han. »Vi er som vævede ud af det samme Stykke Klæde. Der er ingen af os, der ser elskværdige ud, og vi er begge lige

saa umedgørlige, som vi ser ud til. Vi har begge det samme ækle Sind, kan jeg forsikre dig.«

Det var rene Ord for Pengene, og Mary Lennox havde aldrig før hørt Sandheden om sig selv. De indfødte Tjenere havde altid bukket og samtykket i alt, lige meget hvad hun saa gjorde. Hun havde aldrig tænkt særligt paa sit Udseende, men spekulerede dog paa, om hun virkelig saa lige saa frastødende ud som Ben Weatherstaff, og hun kunde heller ikke forstaa, at hun kunde se lige saa gnaven ud, som han gjorde, inden Rødkælken kom. Hun begyndte virkelig ogsaa at spekulere paa, om hun virkelig havde saadan et væmmeligt Sind. Det var virkelig ubehageligt.

Pludselig begyndte der en klar kvidrende Lyd lige i Nærheden af hende, og hun vendte sig om. Hun stod nogle faa Fod fra et ungt Æbletræ, og Fuglen var fløjet op i dets Grene og var begyndt at synge. Ben Weatherstoff lo hjerteligt.

»Hvorfor gør den det?« spurgte Mary.

»Den har faaet Lyst til at gøre sig gode Venner med dig,« svarede Ben. »Den er sikkert blevet forelsket i dig.«

»I mig,« sagde Mary og vendte sig om mod det lille Træ og saa glad op.

»Vilde du gøre dig gode Venner med mig?« sagde hun til Rødkælken, som om hun talte til et Menneske. »Vilde du?« Og hun talte hverken med sin sædvanlige haarde lille Stemme eller paa sin hovmodige indiske Maade, men i en Tone saa blød, indsmigrende og lokkende, at Ben Weatherstaff blev lige saa overrasket, som hun var blevet, da han gav sig til at fløjte.

»Hvad for noget!« raabte han, »det sagde du saa smukt og venligt, som om du var et virkelig Barn og ikke en gammel hvas Kone. Du sagde det næsten ligesom Dickon taler til sine vilde Dyr paa Heden.«

»Kender De Dickon?« spurgte Mary, idet hun rask vendte sig om mod ham.

»Ham kender alle. Dickon vandrer rundt overalt. Selv Blaabærrerne og Hedebloomsterne kender ham. Jeg kan forsikre dig, at Rævene viser ham, hvor de lægger deres Unger, og Lærkerne skjuler ikke deres Reder for ham.«

Mary vilde gerne have gjort nogle flere Spørgsmaal.

Hun var næsten lige saa nysgerrig efter den Dickon, som hun var efter den skjulte Have. Men i samme Øjeblik rystede den lille Rødkælk, som netop var holdt op med at synge, sine Vinger, bredte dem ud og fløj bort. Den havde endt sin Visit, den havde andre Ting at gøre.

»Den er fløjet over Muren!« raabte Mary, som stod og saa efter den. »Den er fløjet ind i Frugthaven — den er fløjet over den anden Mur — ind i den Have, hvor der ikke er nogen Dør!«

»Der bor den,« sagde gamle Ben. »Den kom ud af Ægget der, og naar den gør Kur, har den en ung Frøken Rødhals, som bor der inde mellem de gamle Rosenbuske.«

»Rosenbuske,« sagde Mary. »Er der Rosenbuske?«

Ben Weatherstaff tog sin Spade op igen og gav sig til at grave.

»Det var der for ti Aar siden,« mumlede han.

»Dem vil jeg gerne se,« sagde Mary. »Hvor er den grønne Dør? Der maa være en Dør et eller andet Sted.«

Ben drev Spaden dybt ned i Jorden og saa saa uselskabelig ud, som da hun saa ham første Gang.

»Det var der for ti Aar siden, men der er ingen nu,« sagde han.

»Ingen Dør,« raabte Mary. »Det maa der være.«

»Der er ingen, der kan finde den, og der er ingen, der har noget der at gøre. Lad være med at blive næsvis, og bland dig ikke i noget, som ikke kommer dig ved. Se saa nu maa jeg til at arbejde igen. Gaa nu og leg med dig selv, jeg har ikke Tid mere.« Derpaa holdt han op med at grave, kastede Spaden op paa Skulderen og gik bort, uden saa meget som at se paa hende eller at sige Farvel.

FEMTE KAPITEL

Skriget i Korridoren.

TIL at begynde med gik den ene Dag fuldstændig som den anden. Hver Morgen, naar hun vaagnede i det tapetserede Værelse, knælede Martha ved Kaminen for at gøre Ild paa. Hver Morgen spiste hun sin Frokost i det kedelige Barneværelse, og naar hun havde spist, saa hun ud af Vinduet paa den triste Hede, som syntes at brede sig om alt og syntes at nåa lige op til Himlen. Naar hun saa havde stirret ud af Vinduet nogen Tid, gjorde hun sig klart, at hvis hun ikke gik ud, havde hun intet at foretage sig — og saa gik hun ud. Hun vidste slet ikke, at det var det bedste, hun kunde gøre. Hun vidste ikke, at hun satte sit Blod i Bevægelse og gjorde sig selv stærkere, naar hun løb rundt i Havegangene og kæmpede sig frem mod den friske Vind, som kom blæsende ind fra Heden. Hun løb kun for at blive varm, hun hadede Vinden, som blæste hende i Ansigtet og tog fat i hendes Klæder, som om det var en Aand, hun ikke kunde se. Men den friske Luft, som kom fra Heden, fyldte hendes Lunger, styrkede hendes spinkle Legeme, bragte Rødme til hendes blege Kinder og gjorde hendes matte Øjne klare, uden hun selv vidste noget derom.

Men da hun havde tilbragt nogle Dage ude i det frie, vaagnede hun en Morgen og vidste, hvad det var at være sulten. Og da hun sad ved Frokosten, saa hun ikke misfornøjet paa den, som hun plejede, men tog sin Ske og begyndte at spise Grøden, som hun ellers puffede bort, og blev ved med at spise, til hendes Tallerken var tom.

»Du tager nok for dig af Retterne i Dag,« sagde Martha. »Det smager virkelig rigtig godt i Dag,« svarede Mary, selv en Smule overrasket.

»Det er Luften fra Heden, som giver dig Madlyst,« sagde Martha. »Det er godt for dig, at du har lige saa meget at spise, som du har Appetit til. Der har været tolv i vor Hytte, som har haft tomme Maver uden at have noget at putte i dem. Bliv du bare ved med at lege i det frie,

saa skal du se, hvor du bliver tyk, og saa gaar det gule ogsaa nok af dig.«

»Jeg leger ikke,« sagde Mary. »Jeg har intet at lege med.« »Intet at lege med,« raabte Martha. »Vore Børn leger med Pinde og Sten og løber rundt og ser sig om.«

Mary saa sig om, der var intet andet at gøre. Hun spadserede rundt i Haverne og paa Stierne i Parken. Undertiden gik hun ind til Ben Weatherstaff, men skønt hun flere Gange traf ham ved hans Arbejde, havde han altid for travlt til at lægge Mærke til hende, eller ogsaa var han altfor gnaven. En Gang da hun gik hen imod ham, samlede han sine Spader op og gik bort, som om han vilde undgaa hende.

Der var et Sted, hvor hun gik oftere end andre Steder, det var den lange Gang, som gik langs med den af Mure indhegnede Have. Der var tomme Blomsterbede paa begge Sider af den, og opad Muren groede der tyk Vedbend. Paa et enkelt Sted saa det ud, som om Vedbenden ikke var blevet passet i lange Tider, og der groede den aller tættest.

Nogle Dage efter, at hun havde talt med Ben Weatherstaff, standsede hun her og spekulerede paa, hvorfor det var saadan, da hun hørte en munter Kvidren, og der paa Kanten af Muren sad Ben Weatherstaffs Rødkælk og rakte sit lille Hoved frem for at betragte hende.

»Næh!« raabte hun, »er det dig — er det dig?« Og det var, som om den slet ikke fandt det underligt, at hun talte til den, som om den baade forstod det og vilde svare hende. Og den svarede. Den kvidrede og hoppede langs Muren, som om den fortalte hende en hel Mængde. Og Mary syntes, hun forstod den, skønt den ikke talte med Ord. Det var, som om den sagde:

»God Morgen! Er Vinden ikke dejlig? Er Solen ikke dejlig? Synes du ikke alting er dejligt? Lad os hoppe og kvidre og flagre, kom med! Kom med!«

Mary begyndte at le, og da den begyndte at hoppe og flagre hen ad Muren, løb Mary efter den. Stakkels lille spinkle gule, grimme Mary — hun var næsten smuk, et lille Øjeblik.

»Jeg elsker dig! Jeg elsker dig!« raabte hun, idet hun

løb ned ad Havegangen, og hun pippede og prøvede paa at fløjte, skønt hun slet ikke vidste, hvordan hun skulde bære sig ad. Men Fuglen var fuldstændig tilfreds dermed og kvidrede og fløjtede til Gensvar, til sidst bredte den Vingerne ud og fløj lige op i et Træ, hvor den gav sig til at synge endnu højere.

Dette erindrede Mary om den første Gang, hun havde set den. Den Gang havde den siddet i Toppen af et Træ, og hun havde staaet inde i Frugthaven. Nu stod hun modsat Frugthaven, paa den anden Side af Muren — meget længere nede — og der var de samme Træer indenfor. »Den er i den Have, hvor der ingen kan komme ind,« sagde hun til sig selv. »Den er inde i »Haven uden Dør.« Den bor derinde. Hvor jeg vilde ønske, jeg kunde se derind.«

Hun løb op ad Gangen hen til den Dør, hun var gaaet ind ad den første Morgen. Saa løb hun hen ad Stien, gennem den næste Dør og ind i Frugthaven, og da hun stod der, kunde hun se Træerne og Rødkælken, som netop sluttede sin Sang, og gav sig til at pudse sine Fjer med Næbet.

»Det er Haven,« sagde hun. »Det er jeg sikker paa.«

Hun gik tæt hen til Muren i Frugthaven og undersøgte den nøje, mien fandt kun, hvad hun før havde fundet, at der ikke var nogen Dør i den. Saa løb hun gennem Køkkenhaverne igen og ud i den lange Gang, langs den vedbenddækkede Mur og undersøgte den med, men der var heller ingen Dør. »Det var da underligt,« sagde hun. »Ben Weatherstaff sagde, at der ikke var nogen Dør, og det er der heller ikke. Men der maa have været en for ti Aar siden, for Hr. Craven begravede Nøglen.«

Dette gav hende saa meget at tænke paa, at hun syntes, det var ganske interessant, og hun syntes ikke mere at det var kedeligt, at hun var kommen til Misselthwaite Manor. I Indien havde hun altid følt sig for varm og svag til at bryde sig om noget. I Virkeligheden var det den friske Vind fra Heden, som var begyndt at blæse Slovheden bort fra hendes unge Hjerne og bringe noget Liv i hende. Hun opholdt sig ude næsten hele Dagen, og naar hun om Aftenen satte sig til Bords, var hun sulten og døsigt og veltilpas. Hun blev ikke gnaven, naar Martha

pludrede løs. Hun syntes næsten, at det var morsomt at høre paa, og tænkte til sidst, at hun virkelig vilde gøre hende et Spørgsmaal. Da hun havde spist sin Aftensmad og sad paa Tæppet foran Kaminilden, spurgte hun derfor:

»Hvorfor hader Hr. Craven den Have?«

Hun havde bedt Martha om at blive inde hos sig, og Martha havde ikke haft noget der imod. Hun var meget ung og var opvokset i en overfyldt Hytte mellem sine Brødre og Søstre, og hun fandt den store Tjenersal nedeunder uhyggelig, og desuden gjorde Tjeneren og Stuepigen Nar ad hendes Yorkshiresprog og behandlede hende som et lavere Væsen. Martha kunde godt lide at tale, og det fremmede Barn, som havde boet i Indien og var blevet opvartet af de »Sorte«, fandt hun umaadelig interessant.

Hun satte sig ned paa Kamintæppet uden at vente paa Opfordring dertil.

»Tænker du paa den Have endnu?« sagde hun. »Det vidste jeg, du vilde. Det gik mig lige saadan, da jeg hørte om den første Gang.«

»Hvorfor hader han den?« gentog Mary.

Martha trak Fødderne op under sig og satte sig rigtig til Rette.

»Hør, hvor Vinden tuder,« sagde Martha. »Man kunde vist knap holde sig paa Benene, hvis man var paa Heden i Nat.«

Mary vidste først ikke, hvad hun mente med »tuder«, men da hun havde lyttet lidt, forstod hun, at det maatte være de hule Brøl, som stadig lød rundt om Huset, som om den Kæmpe, man ikke kunde se, slog og puffede til Vinduer og Vægge og prøvede paa at bryde ind i Huset. Men naar man vidste, at han ikke kunde komme ind, bevirkede det blot, at man følte det dobbelt hyggeligt, sikkert og varmt derinde ved den røde Kulild.

»Ja men hvorfor hader han den Have?« spurgte hun, efter at hun havde lyttet. Hun var fast bestemt paa, at hun vilde have ud af Martha, hvad hun vidste.

Saa kom Martha frem med sin Viden.

»Tænk,« sagde hun, »Fru Medlock sagde, at vi maatte ikke tale om det. Der er en voldsom Mængde, vi ikke maa tale om her. Det er Hr. Cravens Befaling. Hans Bekym-

ringer er ikke til for Tjenestefolkenes Fornøjelse, siger hun. Men det var Haven, vi talte om. Det var Fru Cravens Have, hun havde faaet den anlagt, lige som de blev gift, og hun holdt saa meget af den, de plejede selv at passe Blomsterne derinde. Der var aldrig nogen af Gartnerne, som fik Lov at komme derind. Han og hun plejede at gaa derind og lukkede Døren efter sig, og saa blev de der inde i Timevis og læste og talte sammen. Hun var lidt af et Barn endnu, og saa var der en Gren i et af Træerne, som var højet lige som et Sæde, og saa fik hun Roser til at gro hen over den, og der plejede hun saa at sidde. Men en Dag, da hun sad der, brækkede Grenen og hun faldt ned paa Jorden og slog sig saa slemt, at hun døde Dagen efter. Lægen troede, at han vilde gaa fra Forstanden og dø af Sorg. Det er derfor, at han hader den. Der har ingen været derinde siden, og han tillader ingen at tale om den.«

Mary gjorde ikke flere Spørgsmaal. Hun sad og saa ind i Ilden og lyttede til Vindens Tuden, og det var, som om den tudede højere end nogen Sinde før. I det Øjeblik foregik der noget godt inden i hende. Der var i Virkeligheden hændt hende fire gode Ting, siden hun kom til Missethwaite Manor. Hun havde haft Følelsen af at hun forstod Rødkælken, og at den forstod hende; hun havde løbet i Vinden, til hendes Blod var blevet varmt; hun havde for første Gang i sit Liv været rigtig sulten; og hun havde opdaget, hvad det vilde sige at føle Medlidenhed for nogen. Hun gjorde Fremskridt.

Men som hun sad og lyttede til Vinden, hørte hun pludselig noget andet. Hun vidste ikke, hvad det var, for først kunde hun neppe skelne det fra Vinden selv. Det var dog en underlig Lyd — det var, som om et Barn græd et eller andet Sted. Undertiden lød Vinden næsten, som det var et Barn, der græd, men pludselig blev Frøken Mary overbevist om, at Lyden kom inde fra Huset, ikke udenfor. Det var langt borte, men det var i Huset. Hun vendte sig om og saa paa Martha.

»Kan du høre nogen græde?« sagde hun.

Martha blev pludselig rød i Hovedet. »Nej,« svarede hun. »Det er Vinden. Somme Tider lyder den, som om

det var en, der var gaaet vild paa Heden og kaldte. Den kan lyde som alt muligt.«

»Ja men saa hør,« sagde Mary. »Det er her inde i Huset — nede ad en af de lange Gange.« Og i samme Øjeblik maa der være blevet aabnet en Dør neden under; thi et rask Vindstød blæste gennem Korridoren udenfor og Døren til Værelset, de sad i, sprang op med et Brag, og idet de begge sprang op, blev Lyset blæst ud, og den klagende Lyd blev ført gennem Korridoren, saa de hørte den endnu tydeligere end før.

»Hør nu!« sagde Mary. »Det sagde jeg dig jo. Der er en, der græder — og det er ikke noget voksent Menneske.«

Martha løb hen og lukkede Døren og drejede Nøglen om, men før hun fik gjort det, hørte de begge Lyden af en Dør langt borte blive smækket i, og saa blev alt stille i nogle Minutter, naar man undtager Vinden, som hylede videre.

»Det var Vinden,« sagde Martha forvirret. »Og hvis det ikke var den, saa var det Betty Butterworst, Opvaskerpigen. Hun har haft saadan en Tandpine hele Dagen.«

Men noget usikkert og famlende i hendes Tone gjorde, at Frk. Mary stirrede meget vedholdende paa hende. Hun troede ikke, at hun talte Sandhed.

SJETTE KAPITEL

»Der var nogen, der græd — det var der!«

DEN næste Dag strømmede Regnen stadig ned, og da Mary saa ud af Vinduet, var Heden næsten skjult af Skyer og Taage. I Dag kunde hun altsaa ikke komme ud.

»Hvad foretager I jer hjemme hos dig, naar det regner saadan?« spurgte hun Martha.

»Vi prøver paa at lade være med at gaa og falde over hverandre,« svarede Martha. »Aah! det er, som om vi er saa uendelig mange. Moder er saamænd meget taalmodig, men hun kan næsten ikke holde det ud. De største gaar i Reglen ud i Kostalden og leger der. Dickon bryder

sig aldeles ikke om det, han gaar ud i Regnen, som om det var Solskin. Han siger, at i Regnvejr kan man se mange Ting, som slet ikke viser sig i Solskin. En Gang fandt han en lille Ræveunge, som laa halvdruknet i sin Hule, saa rullede han den ind i sit Forklæde og bragte den hjem. Dens Moder var bleven dræbt i Nærheden, og Hulen var næsten fuld af Vand, saa hele det øvrige Kuld var druknet. Nu har han den der hjemme. En anden Gang fandt han en halvdruknet ung Krage, den bragte han ogsaa hjem, og nu er den ganske tam. Han kalder den Sod, fordi den er saa sort, og den hopper og flagrer rundt om ham altid.«

Mary var nu holdt op med at føle Marthas ligefremme Tale besværlig. Hun var endogsaa begyndt at finde det morsomt og blev ked af det, naar hun tav eller gik sin Vej. De Historier, hendes Barnepige havde fortalt hendeovre i Indien, havde været meget forskellige fra dem Martha fortalte om Hytten ude paa Heden, hvor der boede 14 Mennesker i 4 smaa Værelser, og hvor de næsten aldrig havde nok at spise. Børnene syntes at strejfe om og passe sig selv, ligesom en Flok muntre unge Hundehvalpe. Mary syntes bedst om Moderen og Dickon. Naar Martha fortalte Historier, om hvad Mor havde sagt eller gjort, lød det altid saa hyggeligt.

»Bare jeg havde en Ravn eller en Ræveunge, jeg kunde lege med,« sagde Mary. »Men jeg har ingen.«

Martha saa forbavset paa hende. »Kan du strikke?« spurgte hun.

»Nej,« svarede Mary.

»Kan du sy?«

»Nej.«

»Kan du læse?«

»Ja.«

»Hvorfor læser du saa ikke noget, eller prøver derpaa, du er jo gammel nok til det.«

»Jeg har ingen Bøger« sagde Mary. »De, jeg havde, blev ovre i Indien.«

»Det var da en Skam,« sagde Martha, »hvis Fru Medlock bare gav dig Lov til at gaa ind i Biblioteket, der er Tusinder af Bøger.«

Mary spurgte ikke om, hvor Biblioteket var, thi hun fik pludselig en ny Ide. Hun havde besluttet, at hun selv vilde gaa ud og finde det. Hun brød sig ikke det mindste om Fru Medlock. Fru Medlock syntes altid at opholde sig i sin hyggelige Dagligstue neden under. Man saa næsten aldrig et Menneske i dette mærkværdige Hus. I Virkeligheden var der ikke andre at se end Tjenerne, og naar deres Herre var borte, levede de et mageligt, overdaadigt Liv i nederste Etage, hvor der var et umaadeligt stort Køkken, behængt med en Mængde skinnende Metalgenstande, samt et meget stort Tyendeværelse, hvor der blev spist en 4 à 5 overdaadige Maaltider om Dagen, og hvor der foregik en hel Del Lystighed, naar Fru Medlock ikke var til Stede.

Marys Maaltider blev serveret regelmæssigt, og Martha tog sig lidt af hende, men ellers var der ikke et Menneske, som bekymrede sig om hende. Fru Medlock kom og saa til hende en Gang om Dagen eller to, men der var ingen, som spurgte om, hvad hun tog sig for, eller sagde hende, hvad hun skulde gøre. Hun tænkte, at det maaske var den engelske Maade at opdrage Børn paa, i Indien var hun altid blevet ledsaget af sin Barnepige, som fulgte hende og passede paa hende, hvor hun saa gik eller stod. Hun havde tit været træt af hendes Selskab. Nu blev hun ikke fulgt af nogen, og nu maatte hun selv klæde sig paa, som Martha havde lært hende, fordi hun troede, at det havde været af Dovenskab, at hun ikke kunde det.

»Er du ikke rigtig klog?« sagde hun engang, da Mary stod og ventede paa, at hun skulde give hende Handsker paa. »Vor lille Anna Susanne er dobbelt saa dygtig som du, endskønt hun kun er 4 Aar gammel. Du ser undertiden ud, som om du havde mistet Forstanden.«

Mary havde gaaet og set fornærmet ud i nogen Tid efter dette, men det havde bragt hende til at tænke paa en Mængde nye Ting.

Denne Morgen stod hun ved Vinduet omtrent 10 Minutter, efter at Martha havde fejlet Asken op og var gaaet ned. Hun stod og tænkte paa den nye Ide, hun havde faaet, da hun hørte om Biblioteket. Det var ikke selve Biblioteket, hun brød sig om, men da hun hørte om det, kom hun til at tænke paa de hundrede Værelser med de

aflaasede Døre. Hun spekulerede paa, om de virkelig var aflaasede, og hvad hun vel kunde finde i dem, hvis det lykkedes hende at komme ind i nogle af dem. Mon der virkelig skulde være Hundrede. Hvorfor skulde hun dog ikke gaa ud at prøve, hvor mange Døre hun kunde tælle. Saa havde hun da noget at gore i Dag, da hun ikke kunde komme ud i det frie. Hun var ikke vant til at bede om Tilladelse til noget, og hun kendte ikke til at have nogen om sig, saa hun syntes slet ikke, det var nødvendigt at bede Fru Medlock, om hun maatte vandre lidt om i Huset, selv om hun havde set hende.

Hun aabnede Døren, gik ud i Korridoren, og saa begav hun sig paa Vandring. Det var en lang Korridor, som delte sig i andre, og som førte hende op ad Trappen og ind i andre Gange. Der var Døre og Døre, og Malerier paa Væggene. Undertiden var det Billeder af mørke, underlige Landskaber; men som Regel var det Billeder af Mænd og Kvinder i mærkværdige Dragter af Silke og Fløjel.

Hun befandt sig i et langt Galleri, hvis Vægge var fuldstændig bedækkede med disse Portrætter; hun havde aldrig troet, at der kunde være saa mange i et Hus. Hun vandrede langsomt gennem det og betragtede Ansigterne, som syntes at stirre paa hende. Hun havde en Følelse af, at de undrede sig over, hvorledes en lille Pige fra Indien kunde komme ind i deres Hus. Nogle af dem var Børn — smaa Piger i tykke Atlaskes Kjoler, som naaede dem ned til Fødderne, og som posede ud om dem, og Drengene med Pufærmer og Kniplingskraver og langt Haar, eller med stor Pibekrave om Halsen. Hun standsede hver Gang, hun kom til Børnene, og tænkte paa, hvad de mon hed, hvor de vel havde boet, og hvorfor de mon bar saa mærkværdige Klæder. Der var et Billede af en lille Pige omtrent som hun selv. Hun havde en grøn Brokades Kjole paa og havde en grøn Papegøje paa sin ene Finger. Hendes Øjne havde et mærkværdigt skarpt Udtryk.

»Hvor er du henne nu,« sagde Mary. «Jeg vilde ønske, du var her.»

Det er sikkert ikke mange smaa Piger, der har tilbragt saa mærkværdig en Morgen. Det var, som om der slet ikke

var andre i Huset end hendes eget ligge Jeg, som vandrede op ad Trapper og ned ad Trapper, gennem snævre saavel som vide Passager, hvor det syntes hende, at der aldrig havde gaaet andre end hun selv. Men siden der var indrettet saa mange Værelser, maatte der jo have boet Folk i dem, men alt syntes saa tomt, at hun næsten ikke kunde tro det.

Det var først, da hun kom op paa anden Etage, at hun tænkte paa at tage i en af Dørene. Alle Dørene var lukkede, som Fru Medlock havde sagt, men til sidst lagde hun Haanden paa Haandtaget paa en af dem. Hun blev næsten bange et lille Øjeblik, da hun mærkede, at det drejede sig uden Besvær, og at Døren, da hun puffede til den, langsomt gik op. Det var en svær Dør, som førte ind i et stort Soveværelse. Der hang broderede Stykker paa Væggene, og der var indlagte Møbler, saaledes som hun havde set dem i Indien. Et bredt Vindue med blyindfattede Ruder vendte ud mod Heden, og over Kamingesimsen var der et andet Billede af den lille Pige, som syntes at stirre endnu underligere paa hende end før.

»Maaske hun engang har sovet her,« sagde Mary. »Hun stirrer paa mig, saa jeg bliver helt underlig til Mode.« Derefter aabnede hun en Mængde Døre og saa saa mange Værelser, at hun blev ganske træt og tænkte, at der nu maatte være hundrede, skønt hun ikke havde talt dem. Der var gamle Malerier i dem allesammen, eller gamle Tapeter, hvor der var anbragt Billeder af de mærkeligste Optrin. Der var de forunderligste Møbler med de løjerligste Forsiringer omtrent paa dem allesammen. I et Værelse, som saa ud til at være en Dames Dagligstue, var Tapeterne af broderet Fløjel, og i et Kabinet var der omtrent hundrede smaa Elefanter af Elfenben. De var af forskellig Størrelse, og nogle havde deres Bærestole paa Ryggen. Nogle var meget større end de andre, og andre var saa smaa, at de saa ud, som det kun var Unger. Mary havde set Elfenben blive udskaaet i Indien, og hun kendte Elfenben rigtig godt. Hun aabnede Døren til Kabinettet, stod op paa en Skammel og legede en Tid lang med dem; da hun blev træt, satte hun Elefanterne i Orden igen og lukkede Døren til Kabinettet.

Under al hendes Løben omkring i Korridoren og de

tomme Værelser havde hun ikke set noget levende, men i dette Værelse saa hun noget. Netop som hun havde lukket Døren til Kabinettet, hørte hun en svag raslende Lyd, som fik hende til at vende sig om mod Sofaen ved Kamminen, hvorfra Lyden kom. I Hjørnet af Sofaen laa der en Pude, og i Fløjlet, som dækkede den, var der et Hul, og ud af dette Hul tittede der et lille Hoved med et Par forskrækkede Øjne.

Mary listede sig sagte tværs over Gulvet for at se. De klare Øjne tilhørte en lille graa Mus, og Musen havde gnavet sig et Hul i Pudsen og indrettet sig en hyggelig Rede i den. Seks smaa Museunger laa rundt om den og sov. Selv om der ikke skulde være andre levende i de hundrede Værelser, saa laa der i al Fald syv Mus her, som slet ikke syntes at have det ensomt.

»Dersom de blot ikke blev saa forskrækkede, vilde jeg tage dem med mig tilbage,« sagde Mary.

Hun havde nu gaaet saa længe rundt, at hun ikke havde Lyst til at vandre længere, og saa vendte hun om. To eller tre Gange løb hun vild ved at dreje om ad forkerte Korridorer og maatte saa løbe frem og tilbage, til hun fandt den rigtige igen. Til sidst befandt hun sig om-sider i sin egen Etage, skønt det var langt fra hendes Værelse, og skønt hun ikke nøjagtig vidste, hvor hun befandt sig.

»Nu tror jeg, jeg er gaaet fejl igen,« sagde hun, idet hun stod stille ved Enden af en kort Passage. »Jeg aner ikke, hvad Vej jeg skal gaa. Hvor alt er stille!«

Det var medens hun stod, og just efter at hun havde sagt dette, at Stilheden blev brudt af en Lyd.

Det var en Slags Graad, men ikke saaledes som den, hun havde hørt sidste Nat; det var kun et kort, arrigt Barneskrig, som trængte gennem Væggene.

»Det er nærmere nu, end det var,« sagde Mary, idet hendes Hjerte slog hurtigere. »Og det græder.«

Hun lagde, uden at tænke over det, sin Haand paa Tapetet ved Siden af hende og sprang overrasket tilbage. Tapetet havde skjult en Dør, som nu sprang op og viste hende, at der bag ved den var en anden Del af Kor-

ridoren, og at Fru Medlock kom op ad den med sit Nøglebundt i Haanden og et meget vredt Ansigt.

»Hvad bestiller du her?« sagde hun og tog Mary i Armen og trak hende bort. »Hvad var det, jeg sagde til dig?«

»Jeg gik den gale Vej,« forklarede Mary. »Jeg vidste ikke, hvilken Vej jeg skulde gaa, og jeg hørte nogen græde.«

Hun hadede allerede Fru Medlock i det Øjeblik, men hun hadede hende endnu mere i det næste.

»Du har ikke hørt noget af den Art,« sagde Husholdersken. »Se til, du kan komme hen i dit eget Værelse, eller jeg skal varme dine Øren.«

Derpaa tog hun hende i Armen og halvt trak, halvt puffede hende hen ad en Gang ned ad en anden, indtil hun puffede hende ind gennem Døren til hendes eget Værelse.

»Nu,« sagde hun, »bliv saa, hvor der er blevet sagt til dig, at du skal være, ellers bliver du lukket inde. Herren skulde hellere sørge for en Lærerinde til dig, som han sagde, at han vilde; du er af dem, man er nødt til at se nøje efter. Det har jeg for travlt til.«

Hun gik ud af Værelset og slog Døren i efter sig, og Mary gik hen og satte sig paa Kamintæppet, bleg af Raseri. Hun græd ikke, men hun skar Tænder.

»Der var en, der græd — det *var* der — det *var* der!« sagde hun til sig selv.

Hun havde hørt det to Gange nu, og hun skulde nok finde ud af det. Hun havde fundet ud af en hel Del denne Morgen. Hun syntes, hun havde gjort en lang Rejse, og i hvert Tilfælde havde hun da haft noget at more sig med hele Tiden, og hun havde leget med Elfenbens Elefanterne, og hun havde set den graa Mus og dens Unger i deres Rede i Fløjlsputen.

SYVENDE KAPITEL

Nøglen til Haven.

TO Dage efter at dette var sket, satte Mary sig oprejst i Sengen, saa snart hun slog sine Øjne op, og raabte til Martha:

»Se Heden! Se Heden!«

Regnen var forbi, og Taagen og Skyerne var om Natten blevet fejede bort af Vinden. Vinden selv var ophørt at blæse, og en dyb, blaa straalende Himmel hvævede sig over Heden. Aldrig, nej aldrig havde Mary drømt om, at Himlen kunde være saa blaa. I Indien var Himlen hed og lysende, men her var den af en dyb, kold, blaa Farve, som næsten syntes at blinke ligesom Overfladen af stille bundløse Søer, og hist og her højt, højt oppe i det blaa Hvælv sejlede der smaa, snehvide Skyer. Selve Heden syntes i det fjerne at være blaa i Stedet for rødbrun eller graa, som den plejede.

»Aah,« sagde Martha med et Smil. »Nu er det daarlige Vejr forbi for en Tid, saadan gaar det hvert Aar ved denne Tid. Det forsvinder i Løbet af en Nat, som om det aldrig havde været der og aldrig vilde komme igen. Det er, fordi Foraaret er paa Vej, det har en lang Vej endnu, men det kommer.«

»Jeg troede, at det altid var Regn og Graavejr i England,« sagde Mary.

»Ih, nej!« sagde Martha, som sad paa Hug mellem sine Kakkelovnsbørster. »Hvordan kommer du paa den Tanke?«

Martha havde talt Yorkhiresk, og Mary, som ikke forstod det, men som fra Indien var vant til, at de indfødte talte i forskellige Dialekter, som ingen forstod, spurgte derfor:

»Hvad mener du med det?«

»Aah, det er sandt,« sagde Martha. »Nu har jeg talt bredt Yorkshiremaal, skønt Fru Medlock sagde, at jeg ikke maatte. Jeg mente, hvordan du kom til at tro det, Yorkshire er det mest solrige Sted paa Jorden, vel at

mærke, naar der er Sol. Jeg sagde dig, at du vilde komme til at holde af Heden, naar du havde været her nogen Tid, vent nu bare, til du ser de gyldne Blomster paa Tornblade og Blomsterne paa Gyvel og Lyng, og hundrede af Sommerfugle flagrer rundt, og Bierne summer, og Lærkerne flyver højt oppe i Luften og synger, saa løber du saamænd nok derud lige fra Solen staar op og bliver der hele Dagen, ligesom Dickon gør.«

»Bare jeg kunde komme der ud,« sagde Mary, idet hun saa ud af Vinduet paa det fjerne blaa. Det var saa nyt og stort og vidunderligt og havde saadan en henrivende Farve.

»Du har jo aldrig brugt dine Ben, siden du blev født,« sagde Martha. »Du kan vist ikke gaa 5 Mil. Der er 5 Mil til vor Hytte.«

»Jeg vilde gerne se jeres Hytte.«

Martha stirrede et Øjeblik forbavset paa hende, inden hun samlede sine Børster op og gav sig til at pudse videre paa Kaminristen. Hun tænkte paa, at det lille udtryksfulde Ansigt ikke saa nær saa utiltalende ud i dette Øjeblik, som det havde gjort den første Morgen, hun havde set det. Det lignede næsten den lille Anna Susanne en lille Smule, naar der var noget, denne forfærdelig gerne vilde have.

»Jeg skal tale med Moder om det,« sagde hun. »Hun er et Menneske, der næsten altid kan finde paa Raad. Det er min Fridag i Dag, og saa skal jeg hjem. Aah! hvor jeg glæder mig. Fru Medlock sætter stor Pris paa Moder. Maaske kan hun tale med hende.«

»Jeg kan godt lide din Moder,« sagde Mary.

»Det kan jeg næsten tænke,« indrømmede Martha paa sin poliske Maade.

»Jeg har aldrig set hende,« sagde Mary.

»Næ, det har du ikke,« svarede Martha.

Hun satte sig paa Hug igen og gned sin Næsetip med Børsten, som om der var noget, der var hende uforstaaeligt, men kun et Øjeblik, saa sagde hun pludselig:

»Men hun er nu ogsaa saa fintfølelse og flittig og venlig, at man er nødt til at holde af hende, enten man saa kender hende eller ikke. Naar jeg gaar hjem til

hende paa min Fridag, saa hopper jeg næsten af Glæde, naar jeg gaar hen over Heden.«

»Jeg kan ogsaa godt lide Dickon,« sagde Mary. »Og ham har jeg heller aldrig set.«

»Javel,« sagde Martha stolt. »Jeg har jo fortalt dig, at selv Fuglene og Kaninerne og Faarene og Ponyerne og Ræven elsker ham. Jeg gad vide, hvad Dickon vilde synes om dig?« sagde hun til sidst, idet hun stirrede eftertænksomt paa hende.

»Han vilde saamænd ikke kunne lide mig,« sagde Mary paa sin lille kolde, fornemme Maade. »Det er der ingen, der gør.«

Martha saa tankefuld ud igen.

»Hvorledes synes du om dig selv?« spurgte hun, som om hun virkelig ønskede at faa det at vide.

Mary studsede og tænkte sig om et Øjeblik.

»Slet ikke« svarede hun. »Men jeg har aldrig tænkt paa det før nu.«

Martha smilede lidt, som om hun erindrede et eller andet.

»Moder sagde det dengang til mig« sagde hun. »Hun stod ved sin Vaskeballie, og jeg var i ondt Lune og talte ondt om Folk, og saa vendte Moder sig om til mig og sagde: »Din lille Rappenskralde, der staar du og siger, at du kan ikke lide den, og du kan ikke lide den; mon du egentlig kan lide dig selv?« Det fik mig til at le og bragte mig til mig selv med det samme.«

Hun gik glædestraalende sin Vej, saa snart hun havde givet Mary Frokosten. Hun skulde gaa 5 Mil over Heden, og hun skulde hjælpe sin Moder med Vasken og Bagningen til hele Ugen, og det var hendes største Glæde.

Mary følte sig mere ensom, da hun vidste, at Martha ikke var mere i Huset. Hun gik ud, saa hurtigt hun kunde, og det første, hun gjorde, var at løbe ti Gange om Springvandet nede i Blomsterhaven.

Hun talte Omgangene omhyggeligt, og da hun var færdig, var hun i bedre Humør. Solskinnet havde forandret alt. Den høje, blaa Himmel hvælvede sig over Misselthwaite, saavel som over Heden, og idet hun løftede Hovedet og saa op i den, prøvede hun at forestille

sig, hvordan det vilde være at ligge paa en af de smaa Skyer og flyve rundt deroppe.

Hun gik ind i den første Køkkenhave og fandt Ben Weatherstaff, der arbejdede sammen med 2 andre Gartnere. Forandringen i Vejret syntes at have gjort ham godt. Han talte til hende af sig selv.

»Foråret kommer,« sagde han. »Kan du ikke lugte det?«

Mary snusede op og syntes, at hun kunde.

»Jeg kan lugte noget rart, ligesom det er frisk og fugtigt,« sagde hun.

»Det er den gode, rige Jord,« sagde han, idet han gravede videre. »Den er i godt Humør og rede til at lade Planterne gro frem. Den er glad, naar Plantetiden kommer. Den er ked af det om Vinteren, naar den ikke har noget at bestille. Udenfor i Blomsterhaven ligger der saa en hel Mængde Planter nede i Jorden, og naar Solen nu varmer dem i nogen Tid, skal du bare se, hvor alle de grønne Spidser pipper frem af Jorden.«

»Hvad bliver de til?« spurgte Mary.

»Krokus og Vintergækker og Paaskeliljer. Har du aldrig set dem?«

»Nej! Alt er varmt og vaadt og grønt efter Regntiden i Indien,« sagde Mary. »Og jeg tror, at det hele vokser frem paa een eneste Nat.«

»Disse gror ikke frem paa een Nat,« sagde Weatherstaff. »Du kommer til at vente paa dem. De bliver lidt højere hist og sætter en ekstra Spire her og folder et Blad ud den ene Dag og et andet ud den anden Dag. Du skulde lægge Mærke til dem.«

»Det vil jeg ogsaa,« sagde Mary.

Snart efter hørte hun bløde Vingeslag; og hun vidste straks, at det var Rødkælken, som var kommen. Den var meget livlig og hoppede rundt ganske tæt op ad hendes Fødder, lagde Hovedet paa Siden og betragtede hende saa indgaaende, at hun gjorde Ben Weatherstaff et Spørgsmaal:

»Tror du, den kan huske mig?« sagde hun.

»Huske dig« sagde Weatherstaff indigneret. »Han kender hver en Stump og hvert et Kaalhoved i alle Ha-

verne, ikke alene Folkene. Han har aldrig set en lille Pige her før, og nu er han i Færd med at opdage alt om dig, det kan slet ikke nytte at ville skjule noget for den.«

»Ligger der ogsaa Planter og sover nede i den sorte Jord inde i den Have, hvor den bor?« spurgte Mary.

»Hvilken Have?« gryntede Weatherstaff, idet han atter blev gnaven.

»Den med de gamle Rosentræer.« Hun kunde ikke lade være at spørge, hun vilde saa forfærdelig gerne have alt at vide.

»Er alle Blomsterne døde, eller mon nogen af dem kommer igen til Sommer? Mon der er nogle Roser endnu?«

»Spørg ham,« sagde Ben Weatherstaff og viste hen paa Fuglen. »Han er den eneste, som har været der inde i de sidste ti Aar.«

Ti Aar er en lang Tid, tænkte Mary. Hun var blevet født for ti Aar siden.

Hun gik bort, langsomt og grublende. Hun var begyndt at holde af Haven, ligesom hun var begyndt at holde af Rødkælken og Dickon og Marthas Moder. Hun begyndte ogsaa at kunne lide Martha. Det var ikke saa faa at holde af, naar man ikke er vant til at holde af nogen.

Hun gik sin sædvanlige Tur langs den vedbendsdækkede Mur, over hvilken hun kunde se Trætoppene; og anden Gang hun gik den Gang igennem, skete der hende noget meget interessant og overraskende, og det var Rødkælkens Skyld.

Hun horte den kvidre, og da hun kiggede hen paa det tomme Blomsterbed ved hendes venstre Side, saa hun den hoppe rundt der og hakke i Jorden, som om den paa den Maade vilde overbevise hende om, at den aldeles ikke var fulgt efter hende. Men hun var sikker paa, at den netop var fulgt efter hende, og Glæden derover fik hende næsten til at skælve en lille Smule.

»Kan du huske mig,« raabte hun. »Jo, det kan du! Du er det dejligste, der eksisterer paa denne Jord!«

Hun fløjtede, talte og løkkede, og den hoppede og vipede med Halen og kvidrede. Det var næsten, som om den talte. Dens røde Bryst saa ud som en Silkevest, og den

stak Brystet frem og spankulerede saa stolt rundt, at man skulde tro, den rigtig vilde vise, hvor meget den kunde ligne et Menneske.

Frøken Mary glemte, at hun nogen Sinde havde været hovmodig, da den tillod hende at komme nærmere og nærmere, og hun bøjede sig frem mod den og talte og prøvede paa at efterligne dens Stemme.

Aah! at tænke sig, at den vilde tillade hende at komme saa nær! Den vidste altsaa, at intet i Verden kunde faa hende til at strække Haanden ud for at gøre den noget ondt eller forskrække den. Han vidste det, for han var en virkelig Person, blot meget smukkere end alle de andre. Hun var saa lykkelig, at hun næppe turde aande.

Blomsterbedet var ikke helt tomt, der var ganske vist ingen Blomster i det, de var tagne ind for Vinteren, men der var store og smaa Buske, som groede mellem hinanden i den bageste Del af Bedet, og da Rødkælken hoppede rundt under dem, saa hun, at den hoppede hen over en lille Bunke nylig opkastet Jord. Den standsede og kiggede efter, om der skulde være en Orm. Jorden var blevet kastet op ved, at en Hund havde prøvet paa at grave en Muldvarp op, og den havde kradset et dybt Hul i Jorden.

Mary saa paa det, hun kunde ikke rigtig forstaa, hvorfor det Hul var der, og da hun saa nøjere til, opdagede hun en Genstand, som næsten var begravet i den løst opkastede Jord. Det lignede en Ring af rustent Jern eller Messing, og da Rødkælken fløj hen i et Træ i Nærheden, samlede hun den op. Det var mere end en Ring, det var en gammel Nøgle, som saa ud til at have ligget længe i Jorden.

Frøken Mary rejste sig og saa paa den med et næsten bestyrtet Ansigt.

»Maaske den har været begravet i ti Aar,« hviskede hun. »Maaske det er Nøglen til Haven!«

OTTENDE KAPITEL

Rødkælken som viste Vejen.

HUN betragtede Nøglen længe. Hun vendte og drejede den — i dybe Tanker.

Som tidligere nævnt var hun ikke opdraget til at bede om Tilladelse, naar der var noget, hun fik Lyst til. Det, hun stod og tænkte paa, var, at hvis det var Nøglen til den aflaaede Dør, og hun kunde finde, hvor Døren var, saa kunde hun maaske aabne den og undersøge, hvad der var paa den anden Side af Muren, og hvad der var blevet af de gamle Rosentræer.

Hun vilde blot se Haven, fordi den havde været aflaaet saa længe. Det forekom hende, at den maatte være helt forskellig fra alle andre Steder, og at der maatte være sket et eller andet mærkværdigt i Løbet af de ti Aar. Desuden kunde hun gaa der ind hver Dag og lege, hvad hun vilde, ganske alene; thi naar hun lukkede Døren efter sig, var der ingen, der vidste, hvor hun var henne, fordi de vilde tro, at Haven stadig var aflaaet, og Nøglen begravet i Jorden. Denne Tanke behagede hende i høj Grad.

Saaledes som hun levede nu, altid alene, uden nogen at lege med, i et Hus med hundrede aflaaede Værelser, var hendes Fantasi blevet sat i Bevægelse, og hendes Indbildningskraft var vokset. Der er ingen Tvivl om, at det var den samme friske Vind, der havde givet hende Appetit og styrket hendes Blod, som nu ogsaa havde styrket hendes Aand. I Indien havde hun altid været for varm og døs og svag til at bryde sig om noget som helst, men her var hun begyndt at føle Interesse for og ønske at foretage sig forskellige Ting. Hun følte sig ogsaa nu bedre i Humør, skønt hun ikke vidste selv hvorfor.

Hun puttede Nøglen i sin Lomme og spadserede op og ned ad Havegangen. Der syntes aldrig at komme andre der end hun selv, saa hun kunde vandre ganske langsomt frem og tilbage og betragte Muren, eller rettere Vedbenden, som groede paa den. Vedbenden narrede hende. Hvor om-

hyggeligt hun saa betragtede den, kunde hun ikke opdage andet end et tykt Lag af mørkegrønne Blade. Hun var meget skuffet. Der kom noget af hendes onde Lune over hende, som hun gik der langs Muren og betragtede Trætoppene paa den anden Side af den.

Det var saa ærgerligt at være saa nær ved dem og saa ikke være i Stand til at komme der ind. Hun puttede Nøglen i Lommen, da hun vendte tilbage til Huset, og tog den Beslutning, at hun altid vilde tage den med sig, naar hun gik ud, for at hun kunde være rede, hvis hun nogen Sinde skulde finde den skjulte Dør.

Fru Medlock havde givet Martha Tilladelse til at sove ude i Hytten om Natten, men hun var allerede tilbage ved sit Arbejde den næste Morgen med Kinder, der var endnu rødere end sædvanlig, og i straalende Humør.

»Jeg stod op Kl. 4,« sagde hun. »Aah, hvor var der smukt paa Heden, da Fuglene vaagnede, og Kaninerne begyndte at strejfe omkring, og Solen stod op og skin- nede paa det alt sammen. Jeg gik ikke hele Vejen, der var en Mand, som kørte mig et langt Stykke i sin Vogn. Aah, hvor jeg har moret mig.«

Hun fortalte en Mængde Historier, som hun havde oplevet paa sin Fridag. Hendes Moder havde været saa glad for at se hende, og de havde besørget hele Bagningen og hele Vasken sammen. Hun havde bagt en ekstra Kage med et brunt Stykke Sukker i til hvert af Børnene.

»Jeg havde dem alle staaende varme til dem, da de kom ind efter at have ligget paa Heden. Og Hytten duf- tede af den friske Bagning, og der var dejlig Ild paa, og Børnene skreg næsten af Glæde. Vor Dickon siger, at Hytten er saa god, at en Konge kunde bo i den.«

Om Aftenen havde de alle siddet rundt om Ilden, og Martha og hendes Moder havde lappet iturevne Klæder og stoppet Strømper, og Martha havde fortalt om den lille Pige, som var kommet ovre fra Indien, og som var blevet vartet saadan op af, hvad Martha kaldte »Sorte«, at hun ikke kunde trække sine egne Strømper paa.

»Du kan tro, at de kunde lide at høre om dig,« sagde Martha. »De vilde baade have Besked om de Sorte og om

Skibet, du kom med. Jeg kunde slet ikke fortælle dem nok.«

Mary tænkte sig lidt om.

»Jeg vil fortælle dig en hel Del mere, inden du skal hjem igen, saa du kan have noget mere at tale om. De vil sikkert gerne høre om at ride paa Elefanter og Kameler og om Officererne, som gaar paa Jagt efter Tigere.«

»Det vilde de, min Tro,« raabte Martha glad overrasket. »Det vil faa dem til at staa fuldstændig paa Hovedet, det bliver omtrent som de vilde Dyr, vi hørte, blev fremvist i Yorkshire; vil du virkelig gøre det?«

»Indien er helt anderledes end Yorkshire,« sagde Mary langsomt, idet hun tænkte over Sagen. »Jeg har aldrig tænkt paa det. Kunde Dickon og din Moder godt lide at høre om mig?«

»Ja, Dickon var nær ved at stirre sig Øjnene ud af Hovedet af Forbavselse,« svarede Martha. »Men Moder syntes, at du var for meget overladt til dig selv. Hun sagde: »Har Hr. Craven ikke antaget en Lærerinde eller en Barnepige til hende?« og jeg sagde: »Nej, han har ikke, skønt Fru Medlock siger, at han vilde gøre det, hvis han tænkte paa det, men hun siger ogsaa, at han maa helst lade være at tænke paa det to eller tre Aar!«

»Jeg vil ikke have nogen Lærerinde,« sagde Mary skarpt.

»Men Moder siger, at du bør lære dine Bogstaver nu, og at du bør have en Kvinde til at passe lidt paa dig, og hun siger: »Tænk, hvis det var dig, Martha, paa saadan et stort Sted, vandre rundt alene og ikke have nogen Moder. Du maa gøre dit bedste for at opmuntre hende,« sagde hun, og jeg sagde, at det vilde jeg gerne.«

Mary saa paa hende med et langt vedholdende Blik.

»Du opmuntre mig,« sagde hun. »Jeg kan godt lide at høre dig tale.«

Pludselig gik Martha ud af Værelset og kom tilbage holdende noget i Haanden, som hun skjulte under sit Forklæde.

»Kan du gætte, hvad det er,« sagde hun med et glad Smil. »Jeg bringer dig en Foræring.«

»En Foræring,« udbød Mary forundret; hvorledes

kunde en Hytte med 14 sultne Mennesker dog give Foræringer!

»Der kørte en Mand hen over Heden, som handler med en Mængde forskellige Ting; han havde Potter og Pander og Tovværk og Redskaber, og han standsede udenfor vor Hytte; men Moder havde ikke Penge til at købe noget for. Saa ligesom han skulde til at køre igen, raabte lille Elisabeth Ellen: »Mor! han har Sjippetov med røde og blaa Haandtag.« Og saa kaldte Mor pludselig: »Hør, vent lidt! Hvor meget koster de?« Og han sagde: »to Pence,« og Moder begyndte at lede i sin Lomme og sagde til mig: »Martha, du har bragt mig din Løn, som en god Pige, og jeg har god Brug for hver en Shilling, men nu tager jeg to Pence for at købe det Barn et Springtov,« og saa købte hun et, og her er det.«

Hun tog det frem under Forklædet og viste det med en hel stolt Mine, det var et stærkt, smidigt Tov med et rødt og blaat Haandtag, et i hver Ende. Men Mary havde aldrig før set et saadant og stirrede paa det med et meget forbavset Udtryk.

»Hvad bruges det til?« spurgte hun forundret.

»Bruges til!« raabte Martha. »Skal det sige, at du aldrig har set et Sjippetov, du som har været i Indien og set Elefanter og Kameler og Tigere. Det maa vel komme af, at de fleste derovre er »Sorte«; saadan bruger man det; se paa mig.«

Og hun løb ind i Midten af Værelset og begyndte at sjippe, medens Mary faldt over i en Stol og stirrede paa hende, og de underlige Ansigter i de gamle Portrætter paa Væggene syntes at stirre paa hende og undre sig over, at denne lille, simple Pige havde den Dristighed at gøre dette lige for Næsen af dem. Forundringen og Interessen i Frk. Marys Ansigt morede hende, og hun blev ved med at sjippe og talte samtidig og holdt ikke op, før hun havde naaet hundrede.

»Jeg kunde blive ved længe endnu,« sagde hun, da hun holdt op. »Da jeg var tolv Aar, har jeg tit faaet lige op til 500, men den Gang var jeg ikke saa tyk, som jeg er nu, og saa var jeg desuden i Øvelse.«

Mary rejste sig fra sin Stol, hun fik Lyst til at prøve selv.

»Det ser morsomt ud,« sagde hun. »Tror du, at jeg nogen Sinde kunde komme til at sjippe saadan?«

»Du kan jo prøve,« sagde Martha og rakte hende Springtovet. »Du kan vist ikke faa 100 straks, men naar du over dig, saa gaar det nok. Moder sagde, at det var det bedste Legetøj, du kunde faa, for naar du løber ud i den friske Luft og sjipper, saa faar du rørt baade Arme og Ben, og saa faar du Kræfter i dem.«

Det var klart nok, at der ikke var ret mange Kræfter i Frøken Marys Arme og Ben, da hun begyndte at sjippe, og hun var heller ikke særlig dygtig til det, men det morede hende saa meget, at hun slet ikke vilde holde op igen.

»Tag dit Tøj paa og løb udenfor og sjip,« sagde Martha. »Moder sagde, at du vilde have godt af at være i Luften saa meget som muligt, naar du kun ikke kommer til at fryse, gør det ikke noget, om det regner lidt.«

Mary tog sin Kaabe og Hat paa og sit Sjippetov over Armen. Saa aabnede hun Døren for at gaa ud, men pludselig kom hun i Tanker om noget, og vendte sig langsomt om.

»Martha,« sagde hun, »det var jo din Løn. Det var i Virkeligheden din Topenny. Tak.« Hun sagde det kejtet, fordi hun var ikke vant til at sige Tak til nogen eller at tænke over, at der var nogen, som gjorde noget for hende.

»Tak,« sagde hun og rakte Haanden frem; thi hun vidste slet ikke, hvordan hun skulde bære sig ad.

Martha gav hendes Haand et klodset lille Tryk, som om hun heller ikke var vant til den Slags Ting. Saa gav hun sig til at le.

»Du er da en underlig, gammeldags Størrelse« sagde hun. »Dersom det havde været vor Elisabeth Ellen, havde hun givet mig et Kys.«

Mary saa endnu mere forlegen ud end før.

»Vil du gerne have, at jeg skal kysse dig?«

Martha lo igen.

»Nej, det var ikke det, jeg mente,« svarede hun. »Men dersom du havde været anderledes, saa havde du vist

gjort det af dig selv. Men det er du ikke. Løb nu ud og leg med dit Tov.«

Mary følte sig lidt flov, da hun gik ud af Værelset.

Yorkshire Folkene syntes hende saa underlige, og Martha vakte stadig hendes Forundring. I Begyndelsen kunde hun slet ikke lide hende, men nu var det helt anderledes.

Sjippetovet var en vidunderlig Ting. Hun talte og sjippede, og sjippede og talte, til hendes Kinder var blussende røde, og hun morede sig saa godt, at hun syntes, hun aldrig i sit Liv havde moret sig bedre.

Solen skinnede, og der blæste en sagte Vind, som førte en frisk Duft af nygravet Jord med sig. Hun sjippede rundt om Springvandet og op ad den ene Gang og ned ad den anden. Til sidst sjippede hun ind i Køkkenhaven; her saa hun Ben Weatherstaff staa og grave, og samtidig talte han med sin Rødkælk, som hoppede rundt om ham. Hun sjippede ned ad Gangen hen imod ham. Han løftede sit Hoved og saa forbavset paa hende. Hun havde spekuleret paa, om han vilde lægge Mærke til hende, thi hun vilde gerne have, at han skulde se hende sjippe.

»Nu har jeg aldrig kendt Mage,« sagde han. »Ja, saa maa du jo alligevel være et Barn og have Blod i Aarerne i Stedet for sur Kærnemælk; du har jo, saa sandt som mit Navn er Ben Weatherstaff, sjippet dine Kinder helt røde, det vilde jeg aldrig have troet muligt.«

»Jeg har aldrig sjippet før,« sagde Mary. »Jeg er først lige begyndt, og jeg kan kun naa til 20.«

»Saa hæng bare i,« sagde Ben. »Du sjiipper saamænd godt nok. Se engang, hvor han lægger Mærke til dig,« sagde han og nikkede hen imod Rødkælken. »Han fulgte jo efter dig i Gaar, det gør han ogsaa nok i Dag, for nu vil han nok hitte ud af, hvad et Sjippetov er for noget. Han har aldrig set saadan et før. Ja!« sagde han og rystede paa Hovedet af Fuglen. »Din Nysgerrighed vil engang blive din Død, hvis du ikke passer paa.«

Mary sjippede nu rundt i alle Haverne, men maatte standse hvert Øjeblik.

Til sidst kom hun ind i den lange Gang, som hun kaldte for sin egen, og besluttede at forsøge at sjippe den

igennem uden at standse. Det var et langt Stykke, og hun begyndte langsomt; men før hun var naaet Halvvejen, var hun saa varm og stakaandet, at hun maatte holde op. Hun var slet ikke ked af det, for hun havde talt helt op til 30, og ligesom hun standsede med en fornøjet Latter, fik hun Øje paa Rødkælken, som sad og gyngede paa en Gren af Vedbenden. Den havde fulgt hende og hilste hende nu med et lille Pip. Idet Mary sjippede hen imod den, mærkede hun noget tungt i sin Lomme, som stødte hende for hvert Spring, og da hun nu saa Fuglen, lo hun igen.

»Du viste mig, hvor Nøglen var i Gaar,« sagde hun, »saa maa du ogsaa vise mig, hvor Døren er i Dag; men jeg tror ikke, du ved, hvor den er.«

Rødkælken fløj fra den gyngende Vedbendranke op paa Kanten af Muren og aabnede sit Næb til en lang, smuk Trille.

Mary havde hørt en hel Del om Trolddom, thi de Historier, hendes indiske Barnepige fortalte hende, handlede hovedsagelig derom, og hun paastaar stadig, at det, der skete omtrent i dette Øjeblik, var Trolddom.

Der var et af de smaa Vindstød, som blæste ned gennem Havegangen, der var stærkere end de andre. Det var stærkt nok til at gyngte Trærnes Grene og mere end nok til at løfte de lange, bløde Ranker, der fra den oplejede Vedbend hang ned ad Muren.

Mary var gaaet tæt hen til Rødkælken, og pludselig blæste Vinden nogle løse Vedbendskud til Side, og endnu mere pludselig sprang hun til og greb dem med sin Haand. Det gjorde hun, fordi hun havde set noget under dem — en rund Knop, som havde været skjult under de nedhængende Blade. Det var Haandtaget paa en Dør.

Hun stak Haanden ind under Bladene og gav sig til at skyde dem til Siden. Vedbenden hang ned som et løst tykt Gardin og skjult baade af Træ og Jern. Marys Hjerte begyndte at banke, og hendes Haand rystede en lille Smule, saa glad og overrasket var hun. Rødkælken sang og kvidrede videre og lagde Hovedet paa den ene Side og paa den anden Side, som om den var lige saa spændt paa Udfaldet, som hun selv. Hvad var det, hun kunde føle, det var

firkantet og af Jern, og hun kunde med Fingeren mærke, at der var Hul i det?

Det var Laasen paa den Dør, som havde været lukket i ti Aar, og hun stak Haanden i Lommen og trak Nøglen frem. Den passede i Nøglehullet. Hun stak den derind og drejede den rundt. Hun maatte bruge begge Hænder, men det lykkedes.

Saa trak hun Vejret dybt og saa sig om, om der kom nogen. Der kom ingen; der kom jo aldrig nogen her. Saa trak hun atter Vejret dybt, for hun kunde ikke lade være, holdt derpaa det gyngende Gardin af Vedbend, til Side og skubbede til Døren, som aabnede sig langsomt — ganske langsomt.

Saa slap hun igennem den og lukkede den efter sig og stillede sig med Ryggen imod den. Hun stod og saa sig om, fuldstændig stakaandet af Spænding, Forundring og Glæde.

Hun stod inde i den hemmelighedsfulde Have.

NIENDE KAPITEL

Det underligste Hus der nogen Sinde har boet Mennesker i.

DET var det dejligste, mest eventyragtige Sted, man kunde tænke sig. De høje Mure, som indhegnede Haven, var dækkede af bladløse, klatrende Rosentræer, der groede saa tæt, at de slyngede sig sammen som et tykt Net. Mary Lennox havde set mange Roser i Indien, og derfor kunde hun kende dem. Hele Jorden var dækket af brunligt Græs, og op over Græsset groede der en Mængde Buske, som sikkert ogsaa var Roser, naar blot de var levende. Der var en Mængde højstammede Roser, som havde spredt deres Grene i den Grad, at de lignede smaa Træer. Der var ogsaa andre Træer i Haven, og en af de Ting, som gjorde Haven usædvanlig, var, at de klatrende Roser havde slynget sig op ad dem og havde sat lange Skud, som nu hang ned fra Træerne som lette gyngende Gardiner. Hist og her havde de faaet fat paa en tung

Gren fra et andet Træ og var saaledes løbet fra det ene Træ til det andet og dannede nu de yndigste Broer. Der var hverken Blade eller Roser paa dem nu, og Mary vidste ikke rigtig, om de var levende, men deres tynde Grene og Kviste saa ud som et Slør eller en Kappe, der var bredt ud over alt, Mure og Træer, ja selv over det brune Græs, hvor de var faldet ned fra deres oprindelige Pladser og var løbet hen over Jorden. Det var dette ubestemte sammenfiltrede Net, som hang fra Træ til Træ, der gjorde, at alt saa saa hemmelighedsfuldt ud. Mary havde tænkt, at der maatte være anderledes end i andre Haver, som ikke havde været overladt til sig selv saa længe, og virkelig, der var anderledes end alle andre Steder, hun nogen Sinde havde været.

»Hvor her er stille« hviskede hun. »Hvilken Stilhed!«

Saa stod hun et Øjeblik og lyttede til Stilheden. Rødkælken, som var fløjet op i sin Trætop, var stille ligesom alt det øvrige. Den rystede ikke engang sine Vinger; den sad og stirrede paa hende uden en eneste Bevægelse.

»Det er intet Under, at her er stille,« hviskede hun igen. »Jeg er det første Menneske, som har været her i de sidste 10 Aar.«

Hun gik bort fra Døren, idet hun gik saa forsigtig, som om hun var bange for at vække en eller anden. Hun var glad over at der var Græs under hendes Fødder, saa at hendes Trin ikke gjorde Støj. Hun gik ind under en af de eventyragtige Buer mellem Træerne og kiggede op mellem Kvistene og Rankerne, som dannede den.

»Jeg gad vide, om de ere døde alle sammen,« sagde hun. »Mon hele Haven er død? Jeg vilde ønske, jeg vidste det.«

Dersom hun havde været Ben Weatherstaff, kunde hun have set paa dem, om de var i Live eller ej, men nu kunde hun kun se, at der ikke var andet end graa og brune Kviste og Grene, uden den mindste Antydning af et Blad.

Men nu var hun i alt Fald inde i den vidunderlige Have, og hun kunde komme igennem Døren under Vedbenden, hvornaar hun saa fik Lyst, og hun havde en Følelse af, at hun havde fundet en hel Verden, som tilhørte hende ganske alene.

Solen skinnede indenfor de fire Mure, og Himlen syntes paa dette Sted at hvælte sig endnu højere og mere klar og blaa end paa Heden. Rødkælken fløj ned fra Toppen af Træet og hoppede rundt eller fløj fra Busk til Busk og kvadrede og havde saa travlt, som om det var den, der viste hende det alt sammen. Alt var saa fremmed og stille, og hun syntes, at hun var hundrede Mile borte fra alle Mennesker, men desuagtet følte hun sig aldeles ikke ensom. Det eneste, som bekymrede hende, var, at hun ikke vidste, om alle Roserne var døde, eller om nogle af dem maaske vilde faa Knopper og Blade, naar det blev varmere i Vejret. Hun vilde saa nødig have, at hele Haven skulde være død. Aah! hvis hele Haven var levende, hvor vilde det være vidunderligt, med alle de tusinder af Roser, der saa vilde gro alle Vegne.

Hun havde sit Sjippetov hængende over Armen, og da hun havde gaaet rundt derinde i nogen Tid, tænkte hun, at nu vilde hun sjiippe hele Haven rundt, og saa kunde hun jo stoppe, naar der var et eller andet, hun vilde se. Der syntes at have været Græsstier hist og her, og i et eller to af Hjørnerne var der Lysthuse beklædt med Eviggrønt, og med Stenbænke i eller høje mosklædte Blomstervaser. Da hun kom i Nærheden af det andet af disse Lysthuse, holdt hun op med at sjiippe. Der havde engang været et Blomsterbed, og hun syntes, at hun saa noget som stak op af den sorte Jord — nogle smaa spidse grønne Punkter. Hun erindrede, hvad Ben Weatherstaff havde sagt, og hun lagde sig paa Knæ og betragtede dem. Jo, der groede nogle smaa tynde Planter, og det maatte være Krokus eller Vintergækker eller Paaskeliljer.

Hun bøjede sig meget tæt ned til dem og mærkede med Velbehag den friske Duft af den fugtige Jord.

»Maaske kommer der ogsaa Blomster op andre Steder, jeg vil gaa rundt i hele Haven og se efter,« sagde hun.

Hun sjippede ikke mere, men spadserede. Hun gik ganske langsomt og holdt Øje med Jorden. Hun saa efter i de gamle Randbede og mellem Græsset, og da hun paa denne Maade var kommen hele Haven rundt, havde hun opdaget en Mængde smaa lysegrønne Punkter, Mage til de første, hun havde set, og hun var aldeles betaget.

»Det er jo ikke nogen død Have,« sagde hun til sig selv. »Thi selv om Roserne er døde, er der dog mange andre Planter, som er levende.«

Hun kendte ikke noget til Gartneri, men Græsset var saa tæt flere Steder, hvor de smaa grønne Planter prøvede paa at bryde frem, at hun syntes, de ikke havde Plads nok til at gro. Saa søgte hun, til hun fandt et skarpt Stykke Træ, hvorpaa hun knælede ned og gravede og rev Græs og Blade til Side, til hun havde rensset en lille Plet Jord rundt om dem.

»Nu ser det ud til, at de bedre kan trække Vejret,« sagde hun, da hun havde rensset det første Stykke. »Jeg vil gøre det ved alle dem, jeg kan se. Hvis jeg ikke kan naa det i Dag, saa kan jeg komme igen i Morgen.«

Hun gik fra Sted til Sted, gravede og lugede, og morede sig udmærket. Bevægelsen gjorde hende saa varm, at hun først tog sin Kaabe af og derefter sin Hat, og uden at vide det, smilede hun hele Tiden ned til Græsset og de smaa grønne Spirer.

Rødkælken havde umaadelig travlt. Den var særdeles tilfreds med, at der blev gravet paa dens egne Enemærker, thi hvor der bliver gravet, kommer der altid en Mængde dejlige, spiselige Ting op af Jorden. Den havde tidt undret sig over, hvorfor Ben Weatherstaff ikke gjorde det. Nu kom dette nye Væsen, som ikke var halvt saa stor som Ben Weatherstaff, og havde straks Forstaaelse af at komme derind, og begyndte at grave med det samme.

Frøken Mary arbejdede i sin Have, lige til hun skulde hjem og spise til Middag, det var i Virkeligheden noget sent, at hun kom i Tanker derom, og da hun tog sin Hat og Kaabe paa, kunde hun ikke forstaa, at hun virkelig havde arbejdet i to eller tre Timer. Hun havde været saa lykkelig hele Tiden, og dusinvis af grønne smaa Spirer saas nu paa de ryddede Jordpletter, og de tog sig dobbelt saa indtagende ud nu, som de havde gjort før, da Græsset og Ukrudtet havde omgivet dem.

»Jeg skal komme igen i Eftermiddag,« sagde hun, og saa sig om i sit nye Kongerige, idet hun talte til Træer og Rosenbuske, som om de hørte og forstod hende.

Saa løb hun let hen over Græsset, puffedes den gamle

tunge Dør op og smuttede ud under Vedbenden. Hun havde saadanne røde Kinder, og saadanne klare Øjne, og spiste saa meget til Middag, at Martha blev ganske henrykt.

»To Stykker Oksekød og to store Portioner Risbudning!« sagde hun. »Aah! hvor Mor vil blive glad, naar jeg fortæller hende, hvor Sjippetovet har hjulpet dig.«

Da Frøken Mary var i Færd med at grave, var hun kommet til at grave en hvid Rod op, som lignede et Løg. Hun havde lagt det tilbage paa dets Plads og havde klappet Jorden omhyggelig til om det, og nu sad hun og tænkte paa, om Martha kunde fortælle hende, hvad det var for noget.

»Martha,« sagde hun, »hvad er det for nogle hvide Rødder, som ligner Løg?«

»Det er Svibler,« svarede Martha. »Der er en Mængde Foraarsblomster, som gror frem af dem. De ganske smaa er Vintergækker og Krokus, de større er Narcisser og Pinse- og Paaskeliljer. Aah! de er saa smukke, Dickon har plantet en hel Del af dem hjemme i vor Have.«

»Kender Dickon dem alle sammen,« spurgte Mary, idet hun fik en ny Ide.

»Dickon kan faa Blomster til at gro op af selve Stenbroen,« sagde Martha. »Mor siger, at han ligefrem tryl- ler dem frem af Jorden.«

»Kan Svibler leve længe? Kunde de leve flere Aar, uden at der var nogen, som hjalp dem?« spurgte Mary spændt.

»Ja, de hjælper sig selv,« sagde Martha. »Det er derfor, fattige Folk kan have dem. Naar man ikke forstyrrer dem, formerer de sig under Jorden, de afsætter en hel Mængde smaa Unger. Der er et Sted nede i Parken, hvor der er Vintergækker i Tusindvis, det er det smukkeste Syn, man kan tænke sig om Foraaret, naar de blomstrer, og der er ingen, som ved, naar den første blev plantet.«

»Jeg vilde ønske, at det var Foraar nu,« sagde Mary. »Jeg længes efter at se alle de Ting, der vokser her i England.«

Hun havde spist sin Mad og var gaaet hen til sin Yndlingsplads paa Kamintæppet.

»Jeg vilde ønske. — Jeg vilde ønske, jeg havde en lille Spade,« sagde hun.

»Hvad vilde du med en Spade?« spurgte Martha leende. »Vil du ogsaa til at grave? Det maa jeg ogsaa have fortalt Moder.«

Mary saa ind i Ilden og tav lidt stille. Hun maatte være forsigtig, at hun ikke kom til at røbe sit hemmelige Kongerige. Hun gjorde jo ikke noget ondt, men hvis Mr. Craven hørte om, at Døren var aabnet, vilde han vist blive frygtelig vred, og maaske han saa vilde lade lave en ny Nøgle og laase Døren af igen, og det vilde være mere, end hun kunde bære.

»Her er saa stille og ensomt,« sagde hun langsomt, som om hun tænkte over et eller andet. Huset er ensomt og Parken ensom, og Haverne er ensomme. Og saa er der saa mange Steder, hvor der er laaset af. Jeg bestilte ikke saa meget i Indien, men der var flere til at tale med, og til at se paa, — Indfødte og Soldater der marcherede forbi — og min Amme fortalte mig Historier. Her er der slet ingen til at tale med, foruden dig og Ben Weatherstaff. Og du har dit Arbejde at passe, og Ben Weatherstaff vil næsten aldrig tale med mig. Jeg tænkte, at hvis jeg havde en lille Spade, kunde jeg grave et eller andet Sted, ligesom han gør, og saa kunde jeg lave en lille Have, hvis han vilde give mig noget Frø.«

Marthas Ansigt klarede op. »Der har vi det!« udbrød hun. »Det var akkurat det, Moder sagde. Hun siger, der er jo Plads nok i den store Have, giv hende et Stykke Jord for hende selv, selv om hun ikke planter andet end Purløg og Radiser i det, saa har hun dog Fornøjelsen af at gaa og rode i det selv. Det var lige, hvad hun sagde.«

»Var det virkelig?« sagde Mary. »Hvor din Moder dog ved meget.« »Ja,« sagde Martha. »Hun siger ogsaa: En Kvinde, som skal opdrage tolv Børn, faar lært en Del mere end sin A B C. Børn skal nok lære en at finde paa Raad.«

»Hvor meget vilde en Spade koste — en lille en?« spurgte Mary.

»Lad mig se,« svarede Martha eftertænksomt. »I Landsbyen er der en Butik, hvor jeg har set et lille Sæt

Haveredskaber, der var Spade, Rive og Greb, og de kostede ialt 2 Shillings. Og de er store nok til dig.«

»Jeg har mere end 2 Shillings i min Pung,« sagde Mary. »Fru Morrison gav mig 5 Shillings, og Fru Medlock gav mig nogle Penge fra Hr. Craven.«

»Har han dog tænkt saa meget paa dig,« udbrød Martha.

»Fru Medlock sagde, at jeg maatte bruge een Shilling om Ugen, og hun giver mig een hver Lørdag. Jeg ved ikke, hvad jeg skal bruge dem til.«

»Ih! hvor du er rig,« sagde Martha. »Du kan jo købe dig alt, hvad du faar Lyst til. Lejen for vor Hytte er kun een Shilling og tre Pence, og det er med Nød og næppe, vi kan skaffe dem. Jeg kommer til at tænke paa noget,« tilføjede hun, idet hun lagde Haanden paa Hoften.

»Hvilket spurgte Mary spændt.«

»I Butiken i Landsbyen sælger de smaa Poser med Blomsterfrø for en Penny Stykket, og Dickon ved, hvilke der er de smukkeste, og hvorledes man faar dem til at vokse. Han gaar saa tidt til Byen blot for sin Fornøjelse. Ved du, hvordan man prenter Bogstaver?« spurgte hun pludselig.

»Jeg ved, hvorledes man skriver,« svarede Mary.

Martha rystede paa Hovedet. »Dickon kan kun læse, hvad der er *prentet*. Dersom du kan prente, kan vi skrive et Brev til ham og bede ham gaa til Landsbyen og købe Haveredskaberne og Frøene.«

»Næh! hvor du er sød,« raabte Mary. »Jeg havde aldrig troet, at du kunde være saa rar. Jeg tror nok, jeg kan prente Bogstaverne, hvis jeg prøver derpaa. Lad os bede Fru Medlock om Pen, Blæk og Papir.«

»Jeg har noget selv,« sagde Martha. »Jeg har købt det for at kunne skrive lidt til Mo'r om Søndagen. Nu gaar jeg ned og henter det.«

Hun løb ud af Værelset, og Mary stod ved Ilden og gned fornøjet sine smaa magre Hænder. »Naar jeg faar en Spade,« hviskede hun, »kan jeg gøre Jorden fin og blød, og saa kan jeg grave Ukrudtet op; og naar jeg faar Blomsterfrø, og Blomsterne kommer op, saa er det ikke længere en død Have, den bliver levende igen.«

Hun kom ikke mere ud den Eftermiddag, thi da Martha kom tilbage med Pen, Blæk og Papir, maatte hun først dække af Bordet og bringe Tallerkener og Fade ned, og da hun kom ned i Køkkenet, mødte hun Fru Medlock, som satte hende til noget Arbejde dernede, saa det varede længe, inden hun kom op igen, og derefter var der det vanskelige Arbejde at skrive til Dickon. Mary havde ikke lært ret meget, fordi hendes Lærerinde ikke kunde lide hende. Hun stavede ikke særlig godt, men hun kunde godt prente, da hun prøvede paa det. Her er det Brev, som Martha dikterede hende:

Kære Dickon.

Jeg haaber du stadig har det godt. Frk. Mary har nogle Penge og vilde gerne have dig til at købe hende noget Blomsterfrø og nogle Haveredskaber nede i Landsbyen. Du maa vælge dem, der er lettest til at grave med, thi hun har aldrig prøvet det før, fordi hun har levet ovre i Indien, hvor der er helt anderledes end her. Hils Moder og dem allesammen fra mig. Frk. Mary vil fortælle mig en hel Del mere om Indien, saa næste Gang jeg faar fri, skal jeg fortælle dig om Elefanter og Kameler og om fine Herrer, der gaar paa Tiger- og Løvejagt.

Din hengivne Søster

Martha Phøbe Sowerby.

»Se saa, læg saa Pengene i Konvoluten, saa faar jeg Slagterens Dreng til at tage det med, han er en god Ven af Dickon,« sagde Martha.

»Hvorledes skal jeg faa de Ting, naar Dickon har købt dem?« spurgte Mary.

»Han bringer dem selv herover. Han vil gerne gaa en Tur herover.«

»Næh!« udbød Mary, »saa faar jeg ham at se! Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde faa Dickon at se.«

»Vil du gerne se ham?« spurgte Martha pludselig, hun havde set saa fornøjet ud.

»Ja, det vil jeg rigtignok. Jeg har aldrig set en Dreng, som Ræve og Krager kunde lide. Jeg vil forfærdelig gerne se ham.«

Det gav et lille Sæt i Martha, som om hun pludselig erindrede noget, hun havde glemt.

»Jeg kommer i Tanker om,« brast det ud af hende. »At tænke sig, det har jeg glemt, jeg synes, jeg fortalte dig det i Morges. Jeg spurgte Moder — og hun sagde, at hun vilde selv spørge Fru Medlock.«

»Du mener —« begyndte Mary.

»Det, jeg sagde i Tirsdags. Spørge hende, om du maa komme over og besøge os en Dag og faa et Stykke af Mors hjemmebagte Kage og et Glas Mælk.«

Det var, som om alle de interessanteste Ting vilde ske paa een Dag. At tænke sig at spadsere over Heden i Dagslys, naar Himlen er blaa! At tænke paa at komme ind i den Hytte, hvor der boede 12 Børn.

»Tror hun, at Fru Medlock vil lade mig gaa?« spurgte hun ængstelig.

»Ja det tror hun nok, at hun vil. Hun ved, hvilken paalidelig Kone min Mor er, og hvor pænt hun holder Hytten.«

»Hvis jeg faar Lov, saa skal jeg se baade din Mor og Dickon,« sagde Mary særdeles tilfreds med Ideen. »Jeg tror slet ikke, hun ligner Mødrene ovre i Indien.«

Arbejdet i Haven og Eftermiddagens Begivenheder gjorde hende til sidst ganske stille og tankefuld. Martha blev hos hende til Tetid, men de talte ikke meget sammen. Til sidst, lige som Martha skulde til at gaa ned, kom hun pludselig med et Spørgsmaal:

»Martha,« sagde hun, »har Opvaskepigen haft Tandpine igen i Dag?«

Martha fo'r sammen. »Hvorfor spørger du om det?« sagde hun.

»Fordi da jeg ventede saa længe paa, at du skulde komme tilbage, aabnede jeg Døren og gik hen ad Korridoren for at se, om du ikke snart kom, og da hørte jeg langt borte, at der var en, der græd, ligesom vi hørte forleden Aften. Det blæser ikke en Smule i Dag, saa det kan jo ikke have været Vinden.«

»Aah!« sagde Martha hurtigt. »Du maa ikke vandre rundt paa Gangene og lytte. Hr. Craven vilde blive meget vred, hvis han vidste det.«

»Jeg lyttede ikke,« sagde Mary. »Jeg ventede blot paa dig — og jeg hørte det. Det er tredie Gang.«

»Saa nu ringer Fru Medlock,« sagde Martha, og løb næsten ud af Døren.

»Det er det mærkværdigste Hus, der nogen Sinde har boet Mennesker i,« sagde Mary døsigt, og lod sit Hoved falde ned paa det polstrede Sæde af Armstolen ved Siden af. Frisk Luft og Gravning, og Sjippetovet havde gjort hende saa behagelig træt, at hun faldt i Søvn.

TIENDE KAPITEL

Dickon.

DER var gaætet en Ugestid, efter at Mary havde fundet den hemmelighedsfulde Have. Mary kaldte den altid saaledes, naar hun tænkte paa den. Hun kunde godt lide Navnet, og hun holdt endnu mere af den Følelse, som betog hende, naar dens smukke, gamle Mure omgav hende til alle Sider og syntes at lukke hele Verden ude. Hun syntes, det var, som om hun befandt sig i et Eventyrland. De faa Bøger, hun havde læst og holdt af, havde alle været Eventyrbøger, og hun havde læst om fortryllede Haver i nogle af Historierne. Undertiden var Folk faldet i Søvn i disse Haver og havde sovet i hundrede Aar, men det var der jo ikke noget morsomt ved, hun havde slet ikke Lyst til at sove, og i Virkeligheden blev hun ogsaa mere vaagen, for hver Dag hun tilbragte paa Misselthwaite. Hun begyndte at holde af at være i det frie.

Hun hadede ikke mere Vinden, men glædede sig over den. Hun kunde løbe hurtigere og længere, og hun kunde sjippe lige til 100. Alle de smaa grønne Skud i den hemmelighedsfulde Have forundrede sig meget, over at der blev gjort Plads til dem, saa de kunde trække Vejret og vokse; og de anstrengte sig for at komme frem, og Solen og Regnen, som nu kunde naa dem, hjalp dem, saa nu kom der Liv i dem.

Mary var en særdeles fornuftig lille Pige, og nu, hun

havde noget at interessere sig for, gik hun fuldstændig op i det. Hun gravede og lugede bestandig, og hun blev gladere for sit Arbejde, for hver Time der gik, i Stedet for træt af det. Hun syntes, det var en fortræffelig Form for at lege. Hun fandt mange flere af de smaa grønne Skud, end hun havde turdet haabe. De myldrede op af Jorden alle Vegne, og hver Dag var hun sikker paa at finde endnu flere, og nogle var saa smaa og tynde, at hun næppe kunde se dem. Der var saa mange, at hun tænkte paa, hvad Martha havde sagt om Vintergækkene, der kom frem i Tusindvis, og om hvorledes de bredte sig under Jorden. Disse havde været overladt til sig selv i 10 Aar, og maaske havde de bredt sig, ligesom Vintergækkene, til Tusinder. Hun spekulerede paa, hvor længe det vilde vare, før de vilde vise, at de var Blomster. Sommetider standsede hun sin Gravning for at prøve paa at forestille sig, hvorledes Haven vilde se ud, naar den blev dækket af Tusinder af smaa yndige Blomster.

I denne Uge var hun blevet mere fortrolig med Ben Weatherstaff. Hun satte ham stadig i Forbavselse ved pludselig at dukke op ved Siden af ham, som om hun var kommet op af Jorden. Sandheden var, at hun var bange for, at han skulde samle sine Redskaber sammen og gaa, naar han saa hende komme; derfor listede hun sig altid hen til ham saa sagte, hun kunde. Han følte sig imidlertid ikke saa generet af hende nu som til at begynde med. Ja han var maaske i al Hemmelighed glad over, at hun af sig selv søgte hans Selskab. Desuden var hun nu mere høflig, end hun havde været. Han vidste jo ikke, at da hun talte til ham første Gang, talte hun til ham, som hun vilde have talt til en af de indfødte, fordi hun ikke vidste, at en tvær gammel Yorkshirer som han ikke var vant til at bøje sig i Støvet for sin Herre, eller til at blive kommanderet til alt, hvad han skulde udrette.

»Du er ligesom Rødkælken,« sagde han til hende, en Morgen, da han hævdede Hovedet og saa hende staa ved Siden af sig. »Jeg aner aldrig, naar jeg faar dig at se, eller fra hvilken Side du vil komme.«

»Den er gode Venner med mig nu,« sagde Mary.

»Det ligner ham,« sagde Ben Weatherstaff. »Flyve op

og gøre sig lækker for Frentimmer af bare Vigtighed. Der er ikke noget, han saa gerne vil, som flyve rundt og vise sine smukke Fjer frem. Han er lige saa fuld af Vigtighed, som et Æg er fuldt af Mad.«

Han talte aldrig ret meget, og undertiden besvarede han kun Marys Spørgsmaal med et lille Grynt, men denne Morgen sagde han mere end sædvanlig. Han stod op og hvilte sin ene jernbeslaaede Støvle paa Spaden, medens han betragtede hende.

»Hvor længe har du været her?« spurgte han.

»Omtrent en Maaned tænker jeg,« svarede Mary. —

»Du er begyndt at komme dig,« sagde han. »Du er blevet en lille Smule federe, og du er heller ikke nær saa gul. Du lignede en ung plukket Krage, da du første Gang kom her i Haven. Da syntes jeg, at jeg aldrig havde set et grimmere og mere utiltalende Barn.«

Mary var ikke forfængelig, og da hun aldrig havde tænkt paa sit Udseende, gjorde det ikke noget særligt Indtryk paa hende.

»Jeg ved godt, at jeg er blevet tykkere,« sagde hun. »Mine Strømper er meget strammere, og de plejede at hænge i Aal. Der er Rødkælken, Ben Weatherstaff.«

Og virkelig, der var Rødkælken, og hun syntes, den var endnu smukkere end sædvanlig. Dens røde Brystfjer skinnede som Silke, og den flagrede med Vingerne, nikkede med Hovedet og hoppede rundt om dem med en Mængde livlige Bevægelser, som om den vilde opfordre Ben Weatherstaff til at beundre den. Men Ben Weatherstaff var spydig.

»Næh, naa er du der!« sagde han. »Du kan dog endnu undertiden besøge mig, naar du ikke har noget bedre. Hvor du er blevet fin i Løbet af de sidste 2 Uger, jeg ved nok, hvad det betyder. Du gør nok Kur til en eller anden ung Frøken Rødkælk og fortæller hende Historier om, at du er den smukkeste og bedste Ægtefælle, hun kan faa paa hele Misselthwaite.«

»Aah, se paa ham!« sagde Mary.

Rødkælken var virkelig ualmindelig indsmigrende, den hoppede nærmere og nærmere til Ben Weatherstaff og forsøgte paa enhver Maade at tiltrække sig hans Opmærk-

somhed. Til sidst fløj den hen i en lav Busk i Nærheden, lagde Hovedet tilbage og sang en lille Sang for ham.

»Du tror nok, du kan bedaare mig paa den Maade,« sagde Ben, idet han anstrengte sig for at holde sig alvorlig. »Du tror nok, du er ganske uimodstaaelig.«

Rødkælken bredte nu sine Vinger ud, og — Mary kunde næppe tro sine egne Øjne. Den fløj hen til Haandtaget af Spaden og satte sig der. Ben Weatherstaff stod saa stille, som om han knap turde aande af Frygt for, at Rødkælken skulde flyve bort igen. Han talte nu til den med en næppe hørlig Hvisken.

»Ja, jeg er meget vred,« sagde han saa blødt, som om det var noget helt andet. »Du ved jo godt, at du har været meget uartig, ikke sandt.« Og han stod uden en Bevægelse — næsten uden at trække Vejret — indtil Fuglen atter bredte Vingerne ud og fløj bort. Saa stod han og saa paa Haandtaget af Spaden, som om der havde været Trolddom i det, derpaa begyndte han at grave igen uden at sige noget i flere Minutter. Da han imidlertid smilede af og til, var Mary bange for at tale til ham.

»Har du selv en Have?« spurgte hun.

»Nej, jeg er Enkemand og bor hos Martin ved Leddet.«

»Hvis du havde en,« sagde Mary, »hvad vilde du saa plante i den?«

»Kaal, Kartoffler og Løg.«

»Ja, men hvis det nu skulde være en Blomsterhave,« vedblev Mary. »Hvad vilde du saa plante i den?«

»Svibler og Blomster, der dufter, men flest Roser.« Marys Ansigt klarede op.

»Kan du godt lide Roser?« sagde hun.

Ben Weatherstaff rev noget Ukrudt op og kastede det langt bort, inden han svarede.

»Ja det kan jeg,« sagde han. »Det lærte jeg af en ung Dame, som jeg var Gartner hos. Hun havde en hel Mængde paa et Sted, som hun holdt meget af, og hun elskede dem, som havde det været Børn eller Rødkælke. Jeg har set hende kysse dem.« Han trak et andet Stykke Ukrudt op og kastede det bort. »Det er nu omtrent ti Aar siden.«

»Hvor er hun nu?« spurgte Mary, meget interesseret.

»I Himlen,« svarede han og drev sin Spade dybt ned i Jorden. »Efter hvad Præsten siger.«

»Hvad blev der af Roserne?« spurgte Mary igen, endnu mere interesseret end før.

»De blev overladt til sig selv.« Mary skælvede af Spænding.

»Døde de saa? Dør Roser, naar de bliver fuldstændig overladt til sig selv?« spurgte hun videre.

»Jeg holdt af dem — og hun holdt af dem — og jeg holdt af hende,« sagde Ben Weatherstaff tankefuldt. »Et Par Gange om Aaret har jeg set til dem, gødet om dem og gravet om Rødderne paa dem. De blev vilde, men de voksede i god Jord, saa nogle af dem lever vel endnu.«

»Naar de ikke har nogle Blade, og deres Grene er graa eller brune og tørre; hvordan kan man saa se, om de er levende eller døde?« spurgte Mary.

»Vent til Foraaret kommer, og til det bliver Solskin og Regn, og Regn og Solskin; saa vil du nok opdage det.«

»Hvorledes — hvordan?« raabte Mary, og glemte at passe paa.

»Se efter paa Grenene og Kvistene, om der ikke hist og her er smaa brune Knopper paa dem, og naar det saa bliver varmt, og vi faar Regn, saa læg Mærke til dem.« Han standsede pludselig og betragtede hendes ivrige Ansigt. »Hvor kan det være, at du pludselig interesserer dig saa meget for Roser?« spurgte han.

Mary mærkede, at hun blev rød i Ansigtet. Hun var næsten bange for at svare.

»Jeg — jeg vilde lege at — at jeg selv havde en Have,« stammede hun. »Jeg — der er ikke noget for mig at gøre. Jeg har intet — og ingen.«

»Hm,« sagde Ben Weatherstaff langsomt, idet han betragtede hende, »det er sandt. Det har du ikke.«

Han sagde det paa saadan en underlig Maade, at Mary tænkte paa, at det vist gjorde ham ondt for hende. Hun havde aldrig haft Medlidenhed med sig selv; hun havde blot været træt og tvær, fordi hun ikke brød sig om nogen eller noget. Men nu syntes hun, at Verden var blevet forandret og blevet smukkere. Dersom ingen opdagede

det med den hemmelighedsfulde Have, saa kunde hun altid more sig.

Hun blev hos ham ti eller femten Minutter endnu og gjorde ham saa mange Spørgsmaal, som hun kunde. Han besvarede dem alle paa sin sædvanlige gryntende Maade, men han var alligevel ikke rigtig gnaven, og han samlede heller ikke sine Redskaber op for at forlade hende. Han sagde noget om Roser, just som hun gik bort, og det mindede hende om dem, han havde fortalt, at han havde holdt af.

»Gaar du og ser til de Roser endnu?« spurgte hun.

»Jeg har ikke været der i Aar. Gigten har gjort mig stiv i Benene.« Han sagde dette med sin sædvanlige mumlende Stemme, og saa var det pludselig, som om han blev vred paa hende, skønt hun ikke kunde forstaa hvorfor.

»Hør nu« sagde han skarpt. »Du skal ikke komme her med saa mange Spørgsmaal. Du er den værste Unge til at spørge, jeg nogen Sinde har truffet. Gaa nu med dig og leg. Jeg har talt nok for i Dag.«

Og han sagde det saa gnavent, at hun vidste, det slet ikke kunde nytte at blive der et Øjeblik længere. Hun sjippede langsomt ned ad Havegangen, idet hun tænkte paa ham og sagde til sig selv, saa underligt det end var, at her var et Menneske til, som hun kunde lide, til Trods for hans Særhed. Hun holdt af gamle Ben Weatherstaff. Ja, hun holdt virkelig af ham. Hun havde altid gerne villet have ham til at tale til sig. Hun begyndte desuden at tro, at han vidste Besked med al Verdens Blomster.

Der var en af Hække begrænset Vej, som gik rundt om den hemmelighedsfulde Have, og som endte ved en Laage, der førte ind i en lille Skov. Hun tænkte nu, at hun vilde sjippe denne Gang rundt og se ind i Skoven, om der ikke skulde hoppe nogle Harer rundt derinde. Det morede hende at sjippe, og da hun kom til Laagen, aabnede hun den og gik ind i Skoven, fordi hun hørte en sagte fløjtende Lyd, og hun vilde undersøge, hvad det var.

Det var i Sandhed ogsaa noget meget mærkværdigt, hun glemte helt at trække Vejret, da hun standsede for at betragte det. Der sad en Dreng med Ryggen mod et Træ og spillede paa en Træfløjte. Han saa ud til at være en

fornøjelig Fyr paa omtrent 12 Aar. Han var meget ren, hans Næse vendte lige i Vejret, hans Kinder var saa røde som Valmuer, og aldrig havde Mary set et Par saa runde og saa blaa Øjne i en Drengs Ansigt. — Og paa den nederste af Grenene, han lænede sig imod, sad der et Egern og betragtede ham, og frem fra en Busk bagved ham stak en Fasan forsigtig Hovedet frem, og ganske nær ved ham sad der to Harer og snusede med deres bevægelige Næsebor — og det syntes virkelig, som om de alle blev draget hen til ham ved at lytte til den sagte Fløjten, som han frembragte med sin lille Træfløjte.

Da han saa Mary, rakte han Haanden ud og talte til hende i en Tone, som næsten var mere sagte end hans Fløjten.

»Rør dig ikke,« sagde han. »Det forskrækker dem.«

Mary blev staaende ubevægelig. Han holdt op med at spille paa Fløjten og begyndte at rejse sig fra Jorden. Han bevægede sig saa langsomt, at det saa ud, som om han slet ikke rørte sig, men til sidst stod han op paa sine Fødder, og Egernet hoppede op i Træets Grene, Fasanen trak atter Hovedet til sig, og de 2 Harer lod sig falde ned paa alle fire, og begyndte at hoppe bort, men det var aldeles ikke, som de var bange.

»Jeg er Dickon,« sagde Drengen. »Jeg ved, at du er Frøken Mary.«

Saa gik det op for Mary, at hun egentlig hele Tiden havde vidst, at han var Dickon. Hvem kunde vel ellers saaledes fortrylle Dyrene, saaledes som de indfødte fortryller Slangerne i Indien?

Han havde en bred, rød, smilende Mund, og Smilet bredte sig om hele hans Ansigt.

»Jeg rejste mig saa langsomt,« forklarede han, »fordi dersom man gør en hurtig Bevægelse, bliver de forskrækkede. Man maa bevæge sig langsomt og tale sagte, naar der er vilde Dyr i Nærheden.«

Han talte ikke til hende, som de aldrig havde set hinanden før, men som om de kendte hinanden rigtig godt. Mary kendte ikke rigtig noget til Drengen og talte lidt stift til ham, fordi hun generede sig.

»Fik du Marthas Brev?« spurgte hun. Han nikkede

med sit krøllede, blonde Hoved. »Det er derfor, jeg er kommen.« Han standsede for at samle noget op, som havde ligget paa Jorden, medens han fløjtede.

»Jeg har faaet Haveredskaberne. Der er en lille Spade og en Rive og en Greb. Aa! de er udmærkede. Der er ogsaa en Murske. Og Konen i Butiken lagde en Pakke med Valmuer og en med Riddersporer ekstra til, da jeg købte de andre Frø.«

»Vil du vise mig Frøene?« sagde Mary. Hun stod og ønskede, at hun kunde tale ligesom han. Hans Tale gik saa hurtig og let. Det lød, som om han kunde lide hende, og som om han ikke var det mindste bange for, at hun ikke skulde kunne lide ham, endskønt han kun var en fattig Dreng fra Heden, i tarvelige Klæder og med et gemytligt Ansigt og et groft, rustfarvet Hoved. Da hun kom nærmere til ham, mærkede hun, at der var en frisk, ren Lugt ved ham af Lyng og Græs og Blade, akkurat som om han var lavet af noget saadant. Det syntes hun særdeles godt om, og da hun saa ind i hans gemytlige Ansigt med de røde Kinder og de runde, blaa Øjne, saa glemte hun, at hun havde generet sig.

»Lad os sætte os ned paa denne Stub og se paa dem,« sagde hun. De satte sig ned, og han tog en kluntet lille brun Papirspakke frem af sin Bluselomme. Han løste Baandet, og inden i var der en Mængde smaa nydelige Pakker med Billedet af en Blomst paa hver.

»Der er en Mængde Valmuer og Resedaer,« sagde han. »Reseda lugter sødest af alle de Planter, der eksisterer, og de gror, hvor man saa vil saa dem, og det gør Valmuerne ogsaa. De der gror og blomstrer, naar blot man fløjter af dem, det er de smukkeste af dem alle sammen.« Han standsede og vendte Hovedet hurtigt, hans valmuefarvede Kinder lysnede op.

»Hvor er den Rødkælk, som kalder paa os?« sagde han.

Lyden kom fra en tæt Kristtorn Busk, fuldt af røde Bær; og Mary tænkte, at hun vidste, hvem der frembragte den.

»Kalder den virkelig paa os?« spurgte hun.

»Ih! ja,« svarede han, som om det var den naturligeste Ting i Verden, »den kalder paa en, den er gode Venner

med. Det er akkurat det samme, som om den vilde sige: Her er jeg. Se paa mig. Jeg vil have en Passiar! Der er den inde i Busken. Hvis er den?»

»Det er Ben Weatherstaffs,« sagde Mary. »Men jeg tror nok, at den kender mig lidt.«

»Ja, han kender dig,« sagde Dickon med sin sagte Stemme igen. »Og han kan godt lide dig. Han har antaget dig som Ven. Han vil fortælle mig en hel Mængde om dig i Løbet af et Minut.« Han listede sig ganske tæt hen til Busken med de langsomme Bevægelser, hun havde lagt Mærke til før, og derpaa frembragte han en Lyd omtrent som Rødkælkens egen Kvidren. Rødkælken lyttede opmærksomt nogle faa Øjeblikke, og saa svarede den fuldstændig, som det var et Spørgsmaal, den besvarede.

»Aah, han er en af dine Venner,« hviskede Dickon. »Tror du virkelig,« raabte Mary ivrig, hun ønskede saadan, at det var sandt. »Tror du, at den virkelig holder af mig?«

»Ja, hvis den ikke holdt af dig, vilde den slet ikke komme i Nærheden af dig,« svarede Dickon.

»Forstaar du alt, hvad den siger,« spurgte Mary.

Dickons Mund trak op til et Smil, som efterhaanden bredte sig over hele hans Ansigt, og han kløede sig i Nakken.

»Det tror jeg næsten, og Folk tror det ogsaa,« sagde han. »Jeg har levet paa Heden sammen med dem saa længe. Jeg har set dem komme ud af Ægget, og jeg har set paa, at de lærte at flyve, og hørte, naar de begyndte at synge, saa længe, at jeg næsten syntes, at jeg var en af dem. Undertiden tror jeg, at jeg maaske er en Fugl eller en Ræv eller et Egern eller maaske en Bille, og saa ved jeg ikke, om jeg er det eller ej.« Han lo og kom tilbage til Træstubben og gav sig til at tale om Blomsterfrøene igen, han fortalte, hvorledes de kom til at se ud, og hvordan hun skulde plante dem, og hvor ofte hun skulde vande dem.

»Se her,« sagde han og vendte sig om og saa paa hende. »Disse vil jeg selv plante for dig; hvor er din Have?« Mary slog forbavset Hænderne sammen. Hun vidste slet

ikke, hvad hun skulde sige, saa hun forblev tavs et helt Minut. Hun havde aldrig tænkt sig dette. Hun blev ilde til Mode og mærkede, at hun blev baade rød og bleg.

»Du har jo selv faaet et lille Stykke Have, har du ikke?« sagde Dickon. Dickon saa, at hun skiftede Farve, og da hun stadig intet sagde, blev han forvirret.

»Vilde de ikke give dig den?« spurgte han. »Har du ikke faaet den endnu?«

Hun knugede sine Hænder fastere sammen og vendte sig om mod ham.

»Kan du bevare en Hemmelighed, hvis jeg fortæller dig den,« sagde hun langsomt. »Det er en meget stor Hemmelighed. Jeg ved ikke, hvad jeg skulde gøre, hvis det blev opdaget. Jeg tror, at jeg saa maatte dø!«

Hun sagde den sidste Sætning med frygtelig Alvor.

Dickon blev endnu mere forlegen end før og gned sig med begge Hænder i sit krøllede Haar, men saa svarede han ligefrem:

»Jeg bevarer altid Hemmeligheder. Dersom jeg ikke bevarede de andre Drenges Hemmeligheder om Rævehulen og alt saadan noget, saa var der jo ikke noget, der var sikkert paa Heden. Jo, jeg kan godt holde paa en Hemmelighed.«

Mary vilde egentlig ikke have strakt Haanden ud og grebet hans Ærme, men hun gjorde det.

»Jeg har stjaalet en Have,« sagde hun meget hurtigt. »Det er ikke min. Den tilhører ingen. Der er ingen, der behøver den, og der kommer aldrig nogen i den. Maaske er alting allerede død i den, jeg ved det ikke.«

Hun begyndte at blive varm og saa trodsig, som hun nogen Sinde i sit Liv havde været.

»Jeg er lige glad, jeg er lige glad! Der er ingen, der har Ret til at tage den fra mig, naar jeg bryder mig om den, og de ikke gør det. De har ladet den dø og overladt den til sig selv,« endte hun heftigt, og hun lagde Hænderne for sit Ansigt og brast i Graad — stakkels lille Frøken Mary.

Dickons morsomme blaa Øjne blev større og større og rundere og rundere.

»Naa—aa!« udbød han saa langsomt og udtryksfuldt,

at han derved baade udtrykte sin Forundring og sin Deltagelse.

»Jeg har intet at foretage mig,« sagde Mary, »intet tilhører mig. Jeg fandt den selv og gik selv ind i den. Jeg gjorde kun ligesom Rødkælken, og der er jo ingen, som vil tage den fra Rødkælken.«

»Hvor er den?« sagde Dickon med dæmpet Stemme.

Frk. Mary rejste sig straks fra Træstubben. Hun vidste, at nu var hun trodsig, rebelsk og lige glad, ligesom hun havde været i Indien, og samtidig var hun hed i Hovedet og ked af det.

»Kom med, saa skal jeg vise dig den,« sagde hun.

Hun førte ham fra Stien ind i Haven og hen til den Gang, hvor Vedbenden groede saa tykt. Dickon fulgte hende med et underligt, næsten medlidende Udtryk i Ansigtet. Han havde en Fornemmelse af, at han blev ført hen for at se en mærkværdig Fugls Rede og derfor maatte liste sig frem. Da hun gik hen til Væggen og løftede de nedhængende Vedbendranker, studsede han. Der var en Dør, og Mary puffede den langsomt op, og de slap igennem den, og Mary standsede og slog ud med Hænderne.

»Det er denne,« sagde hun. »Det er den hemmelighedsfulde Have, og jeg er det eneste Menneske i Verden, som ønsker, at den skal blive levende.«

Dickon stod og saa sig om, rundt og rundt, og rundt igen.

»Aah!« næsten hviskede han, »det er et vidunderligt, dejligt Sted! Det er fuldstændig, som om man drømte.«

ELLEVTE KAPITEL

Drosselreden.

I nogle Minutter stod han og saa sig om, medens Mary iagttog ham, og saa begyndte han at gaa ganske forsigtig, næsten mere forsigtig end Mary havde gjort første Gang, hun befandt sig indenfor Murene. Hans Øjne syntes

at opfatte alt: de graa Træer, de graa Ranker, som klatrede fra Gren til Gren og hang sammenfiltrede ned over Murene og mellem Græsset samt de grønne Fordybninger i Murene med Stensæderne og de høje Blomstervaser.

»Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde se dette Sted,« hviskede han til sidst.

»Kendte du da noget til det?« spurgte Mary.

Hun havde talt temmelig højt, og han gav hende et Tegn.

»Vi maa tale sagte,« sagde han, »ellers kan en eller anden høre os og undre sig over, hvad vi foretager os her.«

»Aah! Det glemte jeg,« sagde Mary forskrækket og holdt i det samme Hænderne for Munden. »Vidste du noget om denne Have?« spurgte hun saa igen.

Dickon nølede.

»Martha fortalte os, at der var een, hvor der aldrig kom nogen,« svarede han. »Vi spekulerede paa, hvorledes der vel maatte se ud.«

Han standsede og betragtede det dejlige graa Vildnis rundt om sig, og hans runde Øjne straaledede af Henrykkelse.

»Aah! alle de Reder der vil komme her til Foraaret,« sagde han. »Det er jo den sikreste Redeplads i hele England. Der kommer jo aldrig nogen her ind, og der er Træer og Roser og Ranker til at bygge i. Det forundrer mig, at alle Fuglene paa Heden ikke bygger her.« Frøken Mary lagde atter sin Haand paa hans Arm uden at vide det.

»Kommer der nogle Roser?« hviskede hun. »Kan du sige noget om det? Jeg var bange for, at de var døde allesammen.«

»Ih, nej! Ikke alle!« svarede han. »Se her!«

Han løb over til det nærmeste Træ, et gammelt, gammelt et med graat Mos paa Barken, men idet han løftede et helt Gardin af sammenfiltrede Kviste og Grene op, tog han en stor Kniv frem af sin Lomme og aabnede et af dens Blade.

»Der er Masser af dødt Træ, som skal skæres bort, men det har sat nye Skud sidste Aar. Dette her er nyt,«

og han pegede paa et Skud, som var brunlig grønt i Stedet for tørt og graat.

»Det der,« sagde Mary, »er det der ganske levende — fuldstændig?«

Dickons brede Mund fortrak sig til et Smil. »Det er lige saa levende som du eller jeg.«

»Aah, jeg er saa glad, fordi det er levende!« hviskede Mary.

»Jeg vilde ønske, de allesammen er levende. Lad os gaa rundt og tælle, hvor mange der er levende.«

Hun var ganske forpustet af Ivrighed, og Dickon var lige saa ivrig som hun. De gik fra Træ til Træ og fra Busk til Busk. Dickon gik med Kniven i Haanden og viste hende Ting, der forekom hende vidunderlige.

»De er blevet vilde,« sagde han, »men de stærkeste er trivedes rigtig godt. De sarteste er nu døde, men de andre har groet og groet og vokset og vokset, saa det er et rent Vidunder. Se her!« og han trak en stor, tyk og tør udseende Gren ned. »Man skulde tro, at den var død, men jeg tror det ikke — ned til Roden. Jeg vil skære den ned og se, om den kommer.«

Han knelede ned og skar med sin Kniv den livløs udseende Gren af, ikke langt fra Jorden.

»Der!« udbød han jublende. »Det sagde jeg jo. Der er grønt i det Træ endnu. Se paa det.«

Mary laa paa sine Knæ endnu, mens han talte, og stirrede alt, hvad hun kunde.

»Naar det er en lille Smule grønt og saftigt, som det der, saa er det levende,« forklarede han. »Naar det er tørt indvendig og brækker let, som det jeg har skaaret bort, saa er det dødt. Der maa være en meget stor Rod her, og naar alt det tørre Træ bliver fjernet, og der bliver gravet og plejet lidt om det, saa vil der —« han standsede og løftede sit Ansigt op mod det klatrende Hang af Kviste oven over ham. — »Der vil blive et vældigt Flor af Roser her til Sommer.«

De gik fra Busk til Busk og fra Træ til Træ. Han var meget stærk og flink til med sin Kniv at skære de tørre og døde Grene bort og kunde straks se, naar der var Liv i en hel Bunke tørt udseende Grene eller ej. Efter en halv

Times Forløb mente Mary ogsaa, at hun kunde se det, og hver Gang, han skar gennem en tør Gren, jublede hun af Glæde, naar blot hun kunde se den mindste Skygge af grønt. Spaden og Greben var dem til stor Nytte, han viste hende, hvorledes hun skulde bruge Greben, medens han gravede om Rødderne med Spaden og spredte Jorden, saa Luften kunde komme til dem.

Medens de arbejdede ivrigt rundt om en af de største Roser, fik han Øje paa noget, som bragte ham til at bryde ud i Forundring.

»Næ—h!« raabte han og pegede paa Græsset et lille Stykke borte. »Hvem har gjort det?«

Det var et af de Steder, hvor Mary havde luget rundt om nogle grønne Spirer.

»Det har jeg,« sagde Mary.

»Saa!« udbrød han. »Jeg troede slet ikke, du forstod dig paa saadan noget.«

»Det gjorde jeg heller ikke,« svarede hun, »men de var saa smaa, og Græsset var saa stort og kraftigt, og det saa ud, som om de ikke havde Plads til at aande, og saa gjorde jeg Plads for dem. Jeg ved ikke engang, hvad det er for nogle.«

Dickon gik hen og knælede ned ved den, idet han smilede med sit lyse Smil.

»Det havde du Ret i,« sagde han. »En Gartner kunde ikke have gjort det bedre, nu skal de nok komme frem. Det er Krokus og Vintergækker og Hyacinter,« og idet han vendte sig hen til en anden Plet, »her er Pinseliljer. Aah! hvor her vil blive smukt.«

Han løb fra den ene lugede Plet til den anden.

»Det er et ordentlig Stykke Arbejde for saadan en lille en som dig,« sagde han, idet han saa over paa hende.

»Ja, men jeg er blevet tykkere,« sagde Mary, »og jeg er blevet stærkere. Jeg plejede altid at blive saa træt. Jeg kan saa godt lide Lugten af Jorden, naar man vender den.«

»Det er godt for dig,« sagde han, idet han nikkede gammelmådt med Hovedet. »Der er ikke noget, der lugter saa godt som god ren Jord, med mindre det skulde være Lugten af friske Blomster, som Regnen lige er faldet paa.

Jeg er tit gaaet ud paa Heden i Regnvejr, og saa har jeg ligget under en Busk og lyttet til Regndraabernes bløde Pladsk, naar de faldt paa Lyngen, og saa har jeg snuset og snuset. Moder siger, at min Næsetip er kommen til at bevæge sig ligesom en Kanins.«

»Bliver du saa ikke forkølet?« spurgte Mary, idet hun stirrede forundret paa ham, hun havde aldrig set saa forunderlig eller saa køn en Dreng.

»Nej,« sagde han smilende. »Jeg har aldrig været forkølet hele mit Liv. Det er jeg ikke opdraget ømt nok til. Jeg har strejft om paa Heden i al Slags Vejr ligesom Kannerne. Moder siger, at jeg nu i tolv Aar har indaandet saa meget frisk Luft, at jeg aldrig kan blive forkølet. Jeg er ligesaa sejt som en Hvidtjorngren.«

Han arbejdede hele Tiden, medens han talte, og Mary fulgte ham og hjalp ham med sin Greb eller med Skovlen.

»Der er en Mængde Arbejde at udrette her,« sagde han pludselig og saa sig henrykt om.

»Vil du komme igen og hjælpe mig med at gøre det?« bad Mary. »Jeg tror nok, jeg kan gøre Nytte; jeg kan grave og luge og alt, hvad du vil sige, jeg skal gøre. Aah, Dickon, kom!«

»Jeg vil komme hver eneste Dag, dersom du ønsker det, enten det er Regn eller Solskin,« svarede han. »Det er den bedste Fornøjelse, jeg har haft i mit Liv — lukket inde her og bringe Liv i en Have.«

»Dersom du vil komme,« sagde Mary, »dersom du vil hjælpe mig at bringe Liv i den, saa vil jeg — jeg ved slet ikke, hvad jeg vil gøre,« sluttede hun hjælpeløs. Hvad kunde hun gøre for en Dreng i dette Tilfælde?

»Jeg skal sige dig, hvad du skal,« sagde Dickon med sit glade Smil. »Du skal blive tykkere, og du skal blive saa sulten som en ung Ræv, og du skal lære at tale til Rødkælken, saadan som jeg gør. Ih! hvor vi skal faa det morsomt.« Han begyndte at vandre rundt og betragte Træerne og Murene og Buskene med et tankefuldt Udtryk.

»Jeg tror ikke, jeg vil have det til at ligne en Gartnerhave, hvor alt er klippet og studset af, vil du?« sagde han. »Det er smukkere, som det er, hvor det vokser vildt og slynger sig ind i hinanden.«

»Uh! lad os dog ikke lave den ordentlig,« sagde Mary angst. »Det vilde jo slet ikke ligne en hemmelig Have, hvis den bliver ordentlig.«

Dickon stod og gned sit rustrøde Hoved med et forvirret Udtryk. »At det er en hemmelighedsfuld Have, det er sikkert nok,« sagde han, »men det ser dog ud, som om der har været andre end Rødkælken her inde, efter at Haven blev lukket for ti Aar siden.«

»Men Døren blev jo laaset og Nøglen begravet,« sagde Mary. »Der kunde jo ikke komme nogen herind.«

»Det er sandt,« svarede han. »Det er et underligt Sted. Det ser ud, som om der hist og her er skaaret Grene af, og det er senere end for 10 Aar siden.«

»Ja, men hvem kan have gjort det?« sagde Mary.

Han stod og undersøgte en Gren paa en højstammet Rose og rystede paa Hovedet. »Hm! hvem kan have gjort det,« mumlede han. »Naar Døren var lukket og Nøglen begravet.«

Frk. Mary følte, at hvor længe hun end kom til at leve, vilde hun aldrig glemme denne første Morgen, hvor hendes Have begyndte at vokse. I Virkeligheden begyndte den jo først at vokse for hende den Morgen, da Dickon begyndte at gøre Plads til Blomsterfrøet, og hun huskede nu, hvad Basil havde sunget, naar han vilde drille hende.

»Er der nogle Blomster, der ligner Klokker?« spurgte hun. »Lilliekonvaller f. Eks.,« svarede han, idet han gravede videre med Skovlen, »og Klokkerblomster og mange andre.«

»Lad os plante nogle af dem,« sagde Mary.

»Her er allerede Lilliekonvaller, jeg saa dem før. De gror alt for tæt, men saa tynder vi dem ud, der er en vældig Masse af dem. De andre vil først gro 2 Aar efter at man har saæet dem, før de blomstrer, men jeg kan tage nogle Planter med fra vor egen Have. Hvorfor vil du gerne have dem?«

Saa fortalte Mary ham om Basil og hans Brødre og Søstre ovre i Indien, om hvordan hun havde hadet dem, naar de kaldte hende Frøken Mary Gnaven.

»De plejede at danse rundt om mig og synge:

Frøken Mary Vigtigpind
 hvordan gør din Have,
 med Sølvklokker og Pølseskind
 og Mariehøns paa Stave. —

Jeg kom netop i Tanker om det, og saa tænkte jeg, om der ikke var nogle Blomster, der ligner Sølvklokker.«

Hun rynkede Panden lidt og stødte Skovlen vredt i Jorden. »Jeg var ikke saa vigtig, som de var.«

Men Dickon lo. »Aah!« sagde han, idet han vendte den sorte fede Jord, og Mary saa, at han indaandede Duft af den. »Der er vist ingen Fare for at blive tvær og hovmodig, hvor der er Blomster, som her, og hvor der er saa mange Buske og Træer, hvor Fuglene kan komme og bygge deres Reder og fløjte og synge, er der vel?«

Mary knælede ned ved Siden af ham, holdende Frøene, hun saa paa ham, og hendes Pande glattedes.

»Dickon,« sagde hun. »Du er akkurat, som Martha sagde, du var. Jeg kan godt lide dig, og du er den femte. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde komme til at holde af fem Mennesker.«

Dickon satte sig paa Hug, ligesom Martha gjorde, naar hun pudsede Kaminristen. Han saa morsom og indtagende ud, syntes Mary, med sine runde blaa Øjne og sin raske Opstoppnæse.

»Er der kun fem Mennesker, du kan lide?« sagde han »Hvem er de andre fire?«

»Din Moder og Martha,« Mary talte dem paa Fingrene, »og Rødkælken og Ben Weatherstaff.«

Dickon lo, saa han var nødt til at dæmpe Lyden ved at holde sig for Munden.

»Jeg ved, du synes, jeg er en underlig Dreng,« sagde han, »men jeg synes, at du er det mærkværdigste lille Pigebarn, jeg nogen Sinde har set.«

Saa gjorde Mary noget mærkværdigt. Hun lænede sig frem og gjorde ham et Spørgsmaal, som hun aldrig havde drømt, at hun vilde gøre noget Menneske. Og hun prøvede paa at gøre det i Yorkshire Maalet, fordi det var hans Sprog, og i Indien bliver de indfødte altid glade, naar man taler deres Sprog til dem.

»Kan du lide mig?« sagde hun.

»Ja!« svarede han hjertelig. »Det kan jeg. Jeg holder meget af dig, og det tror jeg ogsaa, Rødkælken gør.«

»Saa er der to,« sagde Mary. »Saa er der to, som kan lide mig.«

Og saa begyndte de at arbejde igen, endnu mere glade og ivrige end for. Mary var forbavset og ked af det, da den store Middagsklokke kaldte hende hjem. »Nu maa jeg gaa,« sagde hun surmulende. »Og saa maa du vel ogsaa gaa, ikke sandt?«

Dickon smilede.

»Min Middagsmad er let at føre med,« sagde han. »Moder lader mig altid tage noget med i Lommen.«

Han samlede sin Trøje op fra Græsset, og frem af en af dens Lommer tog han en Pakke, bundet ind i et rent blaat og hvidt Lommetørklæde. Det indeholdt to Stykker Brød, med et eller andet imellem.

»Som Regel er der ikke andet end Brød,« sagde han, »men i Dag har jeg faaet et dejligt stort Stykke fed Skinke med.«

Mary syntes, det var en mærkværdig Middagsmad, men han lod til at være glad for den.

»Gaa saa op og spis,« sagde han. »Jeg bliver nok først færdig, og saa vil jeg arbejde lidt mere her, inden jeg gaar hjem.«

Han satte sig ned med Ryggen mod et Træ. »Nu vil jeg kalde paa Rødkælken og give den min Flæskesvær til at hakke i, den holder saa meget af saadan en lille Smule fedt.«

Mary kunde næsten ikke forlade ham. Pludselig syntes hun, at han maatte være en Slags Skovaand, som vilde være forsvundet, naar hun kom ned i Haven igen. Han syntes hende for god til at kunne være virkelig. Hun gik langsomt hen imod Døren i Muren, saa standsede hun og kom tilbage.

»Hvad der end sker, du—du fortæller intet,« sagde hun.

Hans røde Kinder var udstoppede med den første større Bid af Brød og Skinke, men dog lykkedes det ham at faa et Smil frem. »Dersom du var en Drossel, og du viste mig,

hvor din Rede var, tror du saa, jeg vilde fortælle det til nogen? Det vilde jeg ikke,« sagde han. »Du kan være lige saa sikker som en Drossel.«

Og nu vidste hun, at hun var det.

TOLVTE KAPITEL

»Maa jeg faa et lille Stykke Jord?«

MARY løb saa hurtigt, at hun næsten havde tabt Vejret, da hun naaede sit Værelse. Hendes Haar var pju-sket, og hendes Kinder blussede. Hendes Mad stod og ventede paa Bordet, og Martha stod og ventede paa hende.

»Du kommer noget sent,« sagde hun. »Hvor har du været henne?«

»Jeg har set Dickon!« sagde Mary. »Jeg har set Dickon!«

»Jeg vidste, han vilde komme,« sagde Martha stolt. »Hvorledes synes du saa om ham?«

»Jeg synes — Aah jeg synes, han er dejlig,« udbrød Mary fornøjet.

Martha syntes ikke overrasket, men glad alligevel.

»Ja,« sagde hun, »han er den dejligste Dreng, der nogen Sinde har eksisteret, men vi har aldrig fundet, at han var køn, hans Næse vender for meget i Vejret.«

»Ja, men jeg kan netop lide, at den vender i Vejret,« sagde Mary.

»Og hans Øjne er saa runde,« sagde Martha, »men kønne er de da, synes jeg.«

»Jeg kan godt lide, at de er runde,« sagde Mary. »Og de er akkurat samme Farve som Himlen over Heden.«

Martha straaede af Tilfredshed. »Moder siger, at de har faaet den Kulør af, at han altid ser op efter Fuglene og Skyerne. Men han har da en stor Mund, har han ikke?«

»Jeg elsker hans store Mund,« sagde Mary smilende. »Jeg vilde ønske, at min var lige saadan.«

Martha klukkede fornøjet.

»Det vilde se morsomt ud i dit lille Ansigt,« sagde hun.

»Men jeg vidste, det vilde gaa saadan, naar du saa ham. Hvorledes synes du om Blomsterfrøene og Haveredskaberne?«

»Hvorfra vidste du, at han bragte dem?« spurgte Mary.

»Ih! Jeg kunde da aldrig tro, at han ikke vilde bringe dem, han vilde have hentet dem, om det saa havde været i Yorkshire. Han er saadan en paalidelig Dreng.«

Mary begyndte at blive bange, for at hun skulde spørge nærmere ud, men det gjorde hun ikke. Hun var meget interesseret i Frøene og Redskaberne, og der var kun et Øjeblik, da Mary blev bange; det var, da hun spurgte, hvor Blomsterne skulde plantes.

»Hvem har du spurgt om det?« spurgte hun.

»Jeg har ikke spurgt nogen om det endnu,« sagde Mary forskrækket.

»Godt, jeg vilde ikke spørge Overgartneren om det, han, Hr. Roash, er saa stor paa det.«

»Jeg har aldrig set ham,« sagde Mary. »Jeg har kun set Undergartneren og Ben Weatherstaff.«

»Hvis jeg var dig, vilde jeg spørge Ben Weatherstaff,« anviste Martha. »Han er ikke halvt saa slem, som han ser ud til, skønt han er saa gnaven. Hr. Craven lader ham gøre, hvad han har Lyst til, fordi han var her, da Fru Craven levede, og han plejede at faa hende til at le. Hun kunde godt lide ham. Maaske kan han finde dig et lille Hjørne, som du kan have for dig selv.«

»Dersom det nu laa afsides, og ingen behøvede det, saa kunde ingen da forbyde mig at have det, vel?« spurgte Mary ængstelig.

»Det tror jeg heller ikke,« sagde Martha. »Du vilde jo ikke gøre nogen Fortræd der.«

Mary spiste sin Middagsmad saa hurtigt hun kunde, og vilde saa løbe ind paa sit Værelse for at tage sin Hat paa igen, men Martha standsede hende.

»Jeg har noget at fortælle dig,« sagde hun. »Men jeg syntes, jeg vilde lade dig spise først. Hr. Craven er kommen hjem i Morges, og jeg tænker, at han gerne vil se dig.«

»Aah!« sagde hun. »Hvorfor? Hvorfor? Han ønskede ikke at se mig, da jeg kom. Jeg hørte Pitcher sige, at han ikke ønskede det.«

»Ja,« sagde Martha, »Fru Medlock siger, at det er Moders Skyld, hun spadserede til Landsbyen, og der mødte hun ham. Hun har aldrig talt med ham før, men Fru Craven har været 2 eller 3 Gange ude i vor Hytte. Han havde glemt det, men det havde Moder ikke, og hun havde Mod nok til at standse ham. Jeg ved ikke, hvad hun har sagt til ham, men hun har sagt noget, der har givet ham den Ide, at han vil se dig, inden han i Morgen rejser igen.«

»Aah!« raabte Mary, »rejser han igen i Morgen? Det er jeg glad for.«

»Han rejser bort for lang Tid. Han kommer vist hverken hjem til Efteraaret eller Vinteren. Han rejser til Udlandet, det gør han altid.«

»Aah! Jeg er saa glad — saa glad!« sagde Mary taknemlig.

Dersom han først kom tilbage om Vinteren, eller selv om det blev til Efteraaret, vilde der blive Tid til at se den hemmelighedsfulde Have leve op. Hvis han saa fandt den, og atter tog den fra hende, saa havde hun dog haft den saa længe.

»Hvornaar tror du, han ønsker at se —«

Hun fuldførte ikke Sætningen, thi Døren gik op, og Fru Medlock traadte ind. Hun havde Kappe paa og sin bedste sorte Kjole, og hendes Sjal var fastgjort med en stor Brosche, hvorpaa der var et Portræt af en Mand. Det var et farvet Fotografi af Hr. Medlock, som var død for mange Aar siden, og som hun altid bar, naar hun var pyntet. Hun saa nervøs og ophidset ud.

»Dit Haar er i Uorden,« sagde hun hurtigt. »Gaa ind og børst det. Martha hjælp hende i hendes bedste Tøj. Hr. Craven har givet mig Ordre til at bringe hende ind i hans Studerekammer.«

Al Farven forlod Marys Kinder. Hendes Hjerte begyndte at banke, og hun følte pludselig, at hun atter blev et stift, ubehageligt og tavst Barn igen. Hun svarede ikke engang Fru Medlock, men vendte sig om og gik ind i sit Soveværelse fulgt af Martha. Hun sagde intet, medens hun blev klædt om, og hendes Haar blev børstet, og da hun var færdig, fulgte hun i Tavshed Fru Medlock ned ad Korridoren. Hvad var der for hende at sige? Hun var nødt til

at gaa med og se Hr. Craven, og han vilde nok ikke synes om hende, og hun vilde ikke synes om ham. Hun vidste, hvad han vilde tænke om hende.

Hun blev ført til en Del af Huset, hvor hun ikke før havde været. Til sidst bankede Fru Medlock paa en Dør, og da nogen sagde: »Kom ind,« gik de ind i Værelset sammen.

Der sad en Mand i en Armstol foran Ilden, og Fru Medlock talte til ham.

»Her er Frk. Mary, Hr. Craven,« sagde hun.

»De kan gaa og lade hende blive her. Jeg skal ringe efter Dem, naar jeg ønsker, De skal føre hende bort,« sagde Hr. Craven.

Da hun gik ud og lukkede Døren, kunde Mary kun blive staaende og vente og knuge sine smaa Hænder mod hinanden. Hun kunde se, at Manden i Armstolen ikke egentlig var pukkelrygget, men han havde meget høje, noget krogede Skuldre, og han havde sort Haar, der var stærkt isprængt med hvidt. Han drejede Hovedet og talte til hende over Skulderen.

»Kom her hen,« sagde han.

Mary gik hen til ham.

Han var ikke grim. Hans Ansigt vilde have været smukt, hvis det ikke havde været saa furet. Han saa ud, som om Synet af hende plagede og irriterede ham, og som om han ikke vidste, hvad i al Verden han skulde gøre med hende.

»Har du det godt?« spurgte han.

»Ja,« svarede Mary.

»Sørger de godt for dig?«

»Ja.«

Han gned irriteret sin Pande, medens han betragtede hende.

»Du er meget mager,« sagde han.

»Jeg bliver federe,« sagde Mary paa sin mest utilnærmelige Maade.

Hvor han dog havde et ulykkeligt Udtryk i Ansigtet. Hans sorte Øjne syntes næppe at se hende, det var, som om de slet ingenting saa, og han kunde næppe holde sine Tanker ved hende.

»Jeg glemte dig,« sagde han. »Hvorledes kunde jeg huske dig? Jeg havde i Sinde at sende dig en Lærerinde eller en Sygeplejerske eller noget i den Retning, men jeg glemte dig.«

»Undskyld,« begyndte Mary. »Undskyld —« og saa var der en Klump i hendes Hals, der standsede hende.

»Hvad var det, du vilde sige?« spurgte han.

»Jeg er — jeg er for stor til en Barnepige,« sagde Mary. »Og undskyld — undskyld, men maa jeg ikke være fri for at faa en Lærerinde endnu.«

Han gned atter sin Pande, og stirrede paa hende.

»Det var det, den Sowerbykone sagde,« mumlede han tankefuldt for sig selv.

Saa tog Mary en rask Beslutning.

»Er hun — er hun Marthas Mor?« stammede hun.

»Ja, det tror jeg nok,« svarede han.

»Hun forstaar sig paa Børn,« sagde Mary. »Hun har tolv. Hun kender dem.«

Han tog sig sammen.

»Hvad plejer du at foretage dig?«

»Jeg plejer at lege ude i det fri,« svarede Mary, haabende, at hendes Stemme ikke skælvede. »Jeg kunde ikke lide det i Indien. Men her gør det mig sulten, og jeg er blevet federe.«

»Fru Sowerby sagde, du vilde have godt af det. Maaske har hun Ret,« sagde han. »Hun mente, det var bedre du blev noget stærkere, før du fik en Lærerinde.«

Han betragtede hende nøjere.

»Jeg føler mig stærkere, naar jeg løber og leger i Vinden, som kommer fra Heden,« forklarede Mary.

»Hvor leger du?« spurgte han saa.

»Hvor som helst,« gispede Mary. »Marthas Moder har sendt mig et Sjippetov. Jeg sjipper og løber — og jeg ser efter, om Spirerne begynder at kigge op af Jorden. Jeg gør ikke nogen Fortræd.«

»Du skal ikke være bange,« sagde han i en lidt irriteret Tone. »Et Barn som du kan jo ikke gøre nogen Skade. Du maa gøre, hvad du har Lyst til.«

Mary tog sig op til Halsen, som om hun var bange for, at han skulde se den Klump, som hun syntes, hun kunde

mærke derinde. Hun gik et Skridt nærmere til ham og sagde skælvende:

»Maa jeg?«

Hendes forskrækkede lille Ansigt syntes at irritere ham endnu mere.

»Du maa ikke se saa forskrækket ud,« sagde han. »Det maa du virkelig ikke. Jeg er din Formynder, skønt jeg ikke egner mig til at have med Børn at gøre. Jeg kan ikke selv passe paa dig, det er jeg for syg og nervøs og fraværende til; men jeg ønsker, at du skal være glad og have det godt. Jeg forstaar mig som sagt ikke paa Børn, men Fru Medlock skal sørge for, at du har alt, hvad du behøver. Jeg har sendt Bud efter dig i Dag, fordi Fru Sowerby sagde, at jeg burde se dig. Hendes Datter har fortalt hende om dig. Hun mener, at du skal have frisk Luft og Lov til at løbe rundt, som du vil.«

»Hun ved alt, hvad Børn behøver,« sagde Mary halvt ved sig selv.

»Det tror jeg ogsaa,« sagde Hr. Craven. »Jeg var saa forbavset over, at hun standsede mig, men hun sagde — Fru Craven havde været god mod hende.« Det var ham aabenbart svært at udtale sin afdøde Hustrus Navn. »Hun er en klog Kone, og nu da jeg har set dig, tror jeg ogsaa, hun har Ret, leg saa meget, du har Lyst til. Her er Plads nok, og du har Lov til at gaa hvorhen du har Lyst. Er der noget, du ønsker dig?« spurgte han pludselig, som om en Tanke slog ned i ham. »Vil du have Legetøj, Bøger eller Dukker?«

»Maa jeg?« stammede Mary, »maa jeg faa et lille Stykke Jord?«

I sin Ivrighed havde hun ikke tænkt over, hvor underligt hendes Ord maatte lyde, og at det egentlig ikke var det, hun havde ment. Hr. Craven saa forbavset op.

»Jord!« gentog han. »Hvad mener du?«

»Til at saa Frø i — for at faa Blomster til at vokse — for at se dem blive levende,« stammede Mary.

Han stirrede et Øjeblik paa hende og fo'r saa med Haanden hen over sine Øjne. »Holder du saa meget af Blomster?« sagde han langsomt.

»Jeg kendte ikke noget til dem i Indien,« sagde Mary.

»Jeg var altid syg og træt, og der var for varmt. Jeg lavede sommetider smaa Bede i Sandet og stak Blomster i dem. Men her er det helt anderledes.«

Hr. Craven rejste sig og gik langsomt frem og tilbage i Værelset.

»Et lille Stykke Jord,« sagde han til sig selv, og Mary tænkte, at hun paa en eller anden Maade maatte have mindet ham om noget. Da han standsede og talte til hende, var der et blidt og venligt Udtryk i hans sorte Øjne.

»Du kan faa saa meget Jord, du vil have,« sagde han. »Du minder mig om en, som elskede Jorden, og det, der voksede i den. Dersom du ser et Stykke Jord, du synes om,« sagde han med et lille Smil, »saa tag det mit Barn, og bring Liv i det.«

»Maa jeg tage det hvor som helst — hvis det ikke bliver benyttet?«

»Hvor som helst,« svarede han. »Saa! Nu maa du gaa, jeg er træt.« Han ringede paa Klokken for at kalde paa Fru Medlock. »Farvel. Jeg bliver borte hele Sommeren.«

Fru Medlock kom saa hurtigt, at Mary tænkte, hun maatte have ventet i Korridoren.

»Fru Medlock,« sagde Hr. Craven til hende, »nu har jeg set Barnet, og forstaar, hvad Fru Sowerby mener. Hun maa samle nogle flere Kræfter, inden vi begynder at undervise hende. Giv hende god kraftig Mad. Lad hende løbe rundt i Haven, som hun vil, og se ikke for meget efter hende. Hun trænger til Frihed og frisk Luft. Fru Sowerby vil komme og se til hende nu og da, og hun maa ogsaa gerne komme ud og besøge hende i Hytten.«

Fru Medlock smilede tilfreds. Hun var glad ved at høre, at hun ikke behøvede at se saa meget efter Mary. Hun havde altid fundet det besværligt og havde i Virkeligheden set saa lidt efter hende, som hun havde turdet. Derfor var hun Marthas Moder taknemlig.

»Tak,« sagde hun. »Susan Sowerby og jeg har gaet i Skole sammen, og hun er saa fornuftig og godhjertet en Kone, som man kan træffe i hele Omegnen. Jeg har aldrig haft nogen Børn selv, men hun har tolv, og der har aldrig

været raskere eller bedre Børn end hendes. Jeg vilde selv have spurgt Fru Sowerby til Raads om mine, hvis jeg havde nogen, hun har et heldigt Greb paa det, hvis De forstaar, hvad jeg mener.«

»Jeg forstaar Dem,« svarede Hr. Craven. »Følg saa Frk. Mary ned og send Pitcher op til mig.«

Da Fru Medlock forlod hende for Enden af hendes egen Korridor, fløj hun ind paa sit Værelse. Her fandt hun Martha ventende. Martha havde, saa snart hun havde bragt Marys Middagsservice ned, skyndt sig derop igen.

»Jeg maa faa en Have!« raabte Mary. »Jeg maa faa den, hvor jeg vill! Jeg skal ikke have nogen Lærerinde foreløbig! Din Mor kommer og ser til mig, og jeg maa besøge jeres Hytte. Han siger, at en lille Pige som jeg kan ikke gøre nogen Skade, og jeg maa gøre, hvad jeg har Lyst til — hvor som helst!«

»Næh!« sagde Martha glad, »det var smukt af ham, synes du ikke?«

»Martha,« sagde Mary alvorlig, »han er virkelig en smuk Mand, hans Ansigt er blot saa medtaget, og hans Pande er saa furet.«

Hun løb ned i Haven, saa hurtigt hun kunde. Hun havde været borte meget længere, end hun havde tænkt, og hun vidste, at Dickon maatte begynde tidligt paa sin fem Mils Spadseretur. Da hun smuttede ind gennem Døren under Vedbenden, saa hun, at han ikke arbejdede, hvor hun havde forladt ham. Haveredskaberne var lagt sammen under et Træ, hun løb hen til dem, saa overalt, men der var ingen Dickon at opdage. Han var gaaet, og den hemmelighedsfulde Have var forladt — undtagen af Rødkælken, som sad i et Rosentræ og iagttog hende. »Han er gaaet,« sagde hun bedrøvet. »Aah! gid han — gid han var — gid han var en Skovfe.«

Hun opdagede noget hvidt, som var gjort fast til et Rosentræ. Det var et Stykke Papir — det var et Stykke af det Brev, hun havde skrevet for Martha til Dickon. Det var fæstet til Busken med en lang Torn, og hun vidste straks, at Dickon havde anbragt det der. Der var nogle store klodsede Bogstaver og noget af en Tegning paa det.

Først kunde hun ikke forstaa, hvad det betød, men saa saa hun, at det skulde være en Fugl, der sad i en Fuglerede, og neden under stod der med Bogstaver: »Jeg kommer igen.«

TRETTENDE KAPITEL

»Jeg er Colin.«

MARY tog Tegningen med, da hun gik op for at spise til Aften, og viste den til Martha.

»Næ —« sagde Martha stolt. »Jeg har aldrig vidst, at Dickon var saa dygtig. Det er jo en Drossel paa sin Rede, hvor det dog er naturligt.«

Saa vidste Mary, at Dickon havde ment med Tegningen, at han nok skulde bevare hendes Hemmelighed. Hendes Have var Reden, og hun selv var Droslen. Aah! Hvor hun dog syntes godt om den undseelige, simple Dreng!

Hun haabede, at han vilde komme igen allerede den næste Dag, og da hun faldt i Søvn, glædede hun sig til Morgen.

Man kan imidlertid aldrig vide, hvad Vejret har i Sinde i Yorkshire, især om Foraaret. Hun vaagnede om Natten ved, at tunge Regndraaber slog mod hendes Vindue. Det øsede ned i Strømme, og Vinden fo'r tudende gennem alle Furer og Sprækker i det gamle Hus. Mary satte sig op i Sengen og følte sig bedrøvet og vred.

»Regnen er endnu mere lunefuld end jeg nogen Sinde har været,« sagde hun. »Den kommer, fordi den ved, at jeg ikke vil have det.«

Hun lagde sig ned og begravede Ansigtet i Puderne. Hun græd ikke, men hun laa og var rasende paa de tunge Regndraaber, hun hadede Vinden og dens Piben. Hun kunde ikke falde i Søvn igen. Den sørgelige Lyd holdt hende vaagen, fordi hun selv var sørgmodig. Dersom hun havde været glad, havde den sikkert lullet hende i Søvn. Hvor det dog blæste, og hvor de store Regndraaber dog strømmede ned og slog imod Ruderne!

»Det lyder, som om der gik et Menneske ude paa Heden og græd,« sagde hun.

Hun havde ligget vaagen og vendt sig fra den ene Side til den anden omtrent en Time, da der pludselig var noget, som fik hende til at rejse sig op, vende sig om mod Døren og lytte. Hun lyttede og lyttede.

»Det er ikke Vinden,« sagde hun med en sagte Hvisken. Det er helt anderledes. Det er den Klagen, jeg har hørt før.«

Døren til hendes Værelse stod paa Klem, og Lyden kom ned fra Korridoren, det var en fjern Lyd, som et Barns ophidsede Graad. Hun lyttede nogle faa Minutter, og hvert Minut blev hun mere og mere sikker derpaa. Hun følte, at hun maatte finde ud af, hvad det var. Det syntes hende endnu mærkeligere end den hemmelighedsfulde Have og den begravede Nøgle. Maaske gav hendes oprørte Sindsstemning hende mere Mod. Hun stak Fødderne ud af Sengen og stod paa Gulvet.

»Jeg gaar ud og undersøger, hvad det er,« sagde hun. »De sover alle sammen nu, og jeg bryder mig ikke om Fru Medlock. — Det gør jeg ikke!«

Der stod en Lysestage ved Siden af hendes Seng, den tog hun og gik forsigtig ud af Værelset. Korridoren var lang og mørk, men hun var for ophidset til at lægge Mærke dertil. Hun tænkte nok, hun kunde finde Vejen til den korte Korridor med den Dør, hvorfra Fru Medlock var kommen, sidste Gang hun gik der paa egen Haand. Lyden kom netop derfra. Saa gik hun videre med sit Lys, stadig følede sig for, hendes Hjerter bankede saa stærkt, at hun syntes, hun kunde høre det. Den fjerne Lyd vedblev, og hun gik efter den. Undertiden standsede den et Øjeblik, og saa begyndte den igen. Mon dette var det rigtige Sted til at dreje af? Hun standsede og betænkte sig. Jo det var. Ned ad denne Gang og saa lidt til venstre op ad to brede Trin, og saa til højre igen. Jo, der var Døren.

Hun puffede den forsigtigt op og lukkede den saa forsigtigt efter sig igen, nu stod hun i Korridoren og kunde høre Lyden ganske tydeligt, skønt den ikke var stærk. Det var paa den anden Side af Væggen, og faa Skridt derfra var der en Dør. Hun kunde se Skinnet af et Lys komme

frem under Døren, den, der græd, maatte være inde i det Værelse, og det maatte være et Barn.

Hun aabnede Døren og gik ind. Nu stod hun i Værelset.

Det var et stort Værelse med smukke, gamle Møbler. I Kaminen brændte en svag Ild, og en Natlampe brændte ved Siden af en stor Seng, og i Sengen laa en Dreng og græd.

Mary stod og spekulerede paa, om det var virkeligt, eller om hun var falden i Søvn igen uden at vide det og nu drømte det hele.

Drengens Ansigt var skarpt og smukt og var af samme Farve som Elfenben, og Øjnene syntes altfor store til det. Hans Haar var stort og faldt i tunge Løkker ned over hans Pande og fik derved hans Ansigt til at synes mindre og mere magert, end det var. Han saa ud som en Dreng, der har været syg; men det var snarere, som om han græd, fordi han var træt og ked af det, end fordi han følte nogen Smerte.

Mary stod ved Døren med sit Lys i Haanden uden at trække Vejret. Saa gik hun tværs gennem Værelset, og da hun kom nærmere, tiltrak hendes Lys sig hans Opmærksomhed. Han vendte Hovedet og stirrede paa hende, og hans store Øjne aabnedes saa meget, at de syntes hende umaadelige.

»Hvem er du?« sagde han til sidst i en halv forskrækket Hvisken. »Er du et Spøgelse?«

»Nej, jeg er ikke,« svarede Mary, og hendes egen Hvisken lød ogsaa forskrækket. »Er du?«

Han stirrede og stirrede. Mary kunde ikke lade være at lægge Mærke til, hvilke mærkelige Øjne han havde. De var graa som Agath og saa ud, som om de var altfor store for hans Ansigt, fordi der var store sorte Ringe om dem.

»Nej,« svarede han efter at have ventet et Øjeblik. »Jeg er Colin.«

»Hvem er Colin?« stammede hun.

»Jeg er Colin Craven. Hvem er du?«

»Jeg er Mary Lennox. Hr. Craven er min Onkel.«

»Han er min Fader,« sagde Drengen.

»Din Fader?« gentog Mary. »Der er aldrig nogen, der

har fortalt mig, at han havde en Søn! Hvorfor har de ikke det?»

»Kom her hen,« sagde han stadig holdende sine underlige Øjne fæstede paa hende med et ængsteligt Udtryk.

Hun gik helt hen til Sengen, og han rakte Haanden ud og rørte ved hende.

»Du er jo virkelig, er du ikke?« sagde han. »Jeg har saa ofte saadanne virkelige Drømme. Du er maaske en af dem?«

Mary havde, inden hun forlod sit Værelse, taget et tykt uldent Sjal paa. Hun tog nu et Stykke af det og lagde det mellem hans Fingre.

»Mærk engang, hvor det er tykt og varmt,« sagde hun. »Jeg vil gerne knibe dig lidt, hvis du vil have det, for at du kan mærke, hvor virkelig jeg er. For et Øjeblik siden troede jeg ogsaa, at du var en Drøm.«

»Hvor kom du fra?« spurgte han.

»Fra mit Værelse. Vinden hylede, saa jeg ikke kunde sove, saa hørte jeg nogen græde og vilde vide, hvem det var. Hvad græd du for?«

»Fordi jeg heller ikke kunde falde i Søvn, og fordi mit Hoved gjorde ondt. Sig mig dit Navn igen.«

»Mary Lennox. Er der ingen, der har fortalt dig, at jeg er kommet til at bo her?«

»Nej,« svarede han. »De tør ikke.«

»Hvorfor?« spurgte Mary.

»For at jeg ikke skulde være bange for, at du vilde se mig. Jeg vil ikke have, at Folk skal se mig og tale om mig.«

»Hvorfor?« spurgte Mary igen, endnu mere nysgerrig end før.

»Fordi jeg altid er syg og altid maa ligge ned. Min Fa'r vil heller ikke have, at Folk taler om mig. Tjenestefolkene maa ikke tale om mig. Hvis jeg lever, bliver jeg en Pukkelryg; men jeg lever ikke. Min Fader kan ikke taale at tænke, at jeg skulde blive som han.«

»Hvor det dog er et underligt Hus, dette her!« sagde Mary. »Hvor det dog er et underligt Hus. Alt er hemmeligt. Værelser er lukkede af, og Haven er lukket af, og — og du! Er du lukket inde?«

»Nej. Jeg bliver i dette Værelse, fordi jeg ikke ønsker at komme ud, det trætter mig saa meget.«

»Kommer din Fader og ser til dig?« vedblev Mary.

»Undertiden. I Reglen naar jeg sover. Han kan ikke lide at se mig.«

»Hvorfor?« Mary kunde ikke lade være at spørge.

Der gled en Skygge af Vrede over Drengens Ansigt.

»Min Moder døde, da jeg blev født, og det irriterer ham at se mig. Folk siger, at han altid har hadet mig.«

»Han hader Haven, fordi hun døde,« sagde Mary halvt til sig selv.

»Hvilken Have?« spurgte Drengen.

»Aah! netop — netop en Have, som hun holdt af,« stammede Mary. »Har du altid været her?«

»Næsten altid. Sommetider har jeg været ved Kysten, men jeg vilde ikke være der, for Folk stirrer paa mig. Jeg plejede at have en Jerntingest paa Ryggen for at holde den lige, men der kom en stor Læge fra London for at se mig, og han sagde, at den var ingen Nytte til. Han sagde, de skulde tage den af og holde mig ude i frisk Luft. Jeg hader frisk Luft, og jeg kan ikke fordrage at komme ud.«

»Det kunde jeg heller ikke, i Begyndelsen jeg var her,« sagde Mary. »Hvorfor stirrer du saadan paa mig?«

»Fordi Drømmen er saa virkelig,« svarede han næsten grædefærdig. »Sommetider, naar jeg aabner mine Øjne, tror jeg ikke, at jeg er vaagen.«

»Vi er vaagne begge to,« sagde Mary. Hun saa sig om i Værelset med dets høje Loft og dunkle Hjørner og det dæmpede Skin fra Ilden. »Det ser ud, som om det er en Drøm, og det er midt om Natten, og alle i Huset sover — alle undtagen vi. Vi er lysvaagne.«

»Jeg vil ikke haabe, det er en Drøm,« sagde Drengen urolig.

Mary kom pludselig i Tanker om noget.

»Naar du ikke vil have, at Folk skal se dig,« begyndte hun. »Vil du saa ikke have, at jeg skal gaa bort?«

Han holdt stadigt i Hjørnet af Sjalet og gav nu et lille Ryk i det.

»Nej,« sagde han. »Hvis du gik, vilde jeg være sikker paa, at det var en Drøm. Hvis du er virkelig, saa sæt dig

paa den store Skammel og tal, jeg vil gerne høre noget om dig.«

Mary satte Lyset fra sig paa Bordet ved Sengen og satte sig paa den anviste Skammel. Hun havde slet ikke Lyst til at gaa. Hun vilde gerne blive i det mystiske af-sides Værelse og tale med den mystiske Dreng.

»Hvad vil du have, jeg skal fortælle dig?« sagde hun.

Han vilde vide, hvor længe hun havde været i Missel-thwaite; han vilde vide, i hvilken Korridor hendes Værelse laa; hvor hun havde boet, før hun kom til York-shire, og om hun kunde lide Heden, det kunde han ikke.

Hun besvarede alle disse Spørgsmaal og mange flere, og han lagde sig tilbage i Puderne og lyttede. Han fik hende til at fortælle en hel Mængde om Indien og om hendes Rejse over Havet. Hun opdagede, at han paa Grund af, at han var syg, ikke havde lært, hvad andre Børn havde lært. En af hans Lærerinder havde lært ham at læse, da han var ganske lille, og nu laa han næsten altid og læste eller saa Billeder i store, smukke Bøger.

Skønt hans Fader næppe saa ham, naar han var vaagen, gav han ham dog en Mængde vidunderlige Ting til at more sig med. Men det lod ikke til, at han nogen Sinde havde moret sig. Han kunde faa alt, hvad han bad om, og han behøvede ikke at foretage sig noget, han ikke havde Lyst til.

»De er nødt til at gøre alt, hvad jeg vil have,« sagde han ligegyldig. »Jeg bliver syg, naar jeg bliver vred. Der er ingen, der tror, at jeg lever, til jeg bliver voksen.«

Han sagde det, som om han i den Grad havde vænnet sig til den Tanke, at den aldeles ikke generede ham. Han syntes at holde af Lyden af Marys Stemme, og naar hun talte, lyttede han til paa en døsigt interesseret Maade. Een eller to Gange tænkte hun paa, om han ikke gradvis var faldet hen i en Døs. Men til sidst gjorde han hende et Spørgsmaal, der bragte hende paa andre Tanker.

»Hvor gammel er du?« spurgte han.

»Jeg er ti Aar,« svarede hun glemmende sig selv et Øjeblik. »Og det er du ogsaa.«

»Hvor ved du det fra?« spurgte han i en overrasket Tone.

»Fordi den Gang du blev født, blev Havedøren lukket, og Nøglen begravet. Og den har været lukket i ti Aar.«
Colin sad halvt op, vendt mod hende, og stottede sig paa sine Albuer.

»Hvad for en Havedør blev lukket? Hvem gjorde det? Hvor blev Nøglen begravet?« Han talte, som om han pludselig var uhyre interesseret.

»Det — det var den Have, Hr. Craven hader,« sagde Mary nervøst. »Han laasede Døren. Ingen — ingen ved, hvor han gravede Nøglen.«

»Hvordan er den Have?« vedblev Colin ivrig.

»Der er ingen, der har haft Lov til at komme ind i den i ti Aar,« var Marys forsigtige Svar.

Men det var for sent at blive forsigtig. Han lignede hende selv for meget.

Han havde heller intet at beskæftige sig med, og Ideen om en skjult Have tiltrak ham lige saa meget, som den havde tiltrukket hende. Han gjorde Spørgsmaal paa Spørgsmaal. Hvor var den? Havde hun aldrig set Døren? Havde hun aldrig spurgt Gartnerne?

»De vil ikke tale om den,« sagde Mary. »Jeg tænker, det er forbudt dem at svare paa saadanne Spørgsmaal.«

»Jeg vil spørge dem,« sagde Colin.

»Vil du?« sagde Mary, idet hun begyndte at blive ængstelig, thi hvis han kunde faa dem til at svare, hvem vidste saa, hvad der vilde ske!

»De er nødt til at føje mig, det sagde jeg dig jo,« sagde han. »Dersom jeg lever, vil dette Gods engang komme til at tilhøre mig. Det ved de allesammen. Jeg skal nok faa dem til at tale.«

Mary havde aldrig vidst, hvor forkælet hun selv havde været, men hun saa klart, at denne mærkværdige Dreng var det. Han troede jo, at hele Verden tilhørte ham. Og hvor han talte mærkværdig ligegyldigt om at dø.

»Tror du virkelig, at du ikke vil leve?« spurgte hun halvt fordi det interesserede hende, og halvt for at faa ham til at glemme Haven.

»Det tror jeg ikke, jeg vil,« svarede han lige saa lige-gyldig, som han havde talt før. »Lige saa længe jeg kan huske tilbage, har Folk sagt, at jeg ikke lever. I Begyn-

delsen troede de, at jeg var for lille til at forstaa det, og nu tror de, at jeg ikke hører det. Men det gør jeg. Min Doktor er min Faders Fætter. Han er fattig, og hvis jeg dør, skal han have Misselthwaite, naar Fader dør. Jeg tror ikke, han ønsker, at jeg skal leve.«

»Ønsker du ikke at leve?« spurgte Mary.

»Nej,« svarede han i en tvær, træt Tone. »Men jeg ønsker heller ikke at dø. Naar jeg er syg, ligger jeg her og tænker paa det, til jeg græder og græder.«

»Jeg har hørt dig græde tre Gange,« sagde Mary, »men jeg vidste ikke, hvem det var. Græd du for det?« Hun ønskede saadan, at han vilde glemme Haven.

»Det ved jeg ikke,« svarede han. »Lad os tale om noget andet. Tal om den Have. Vilde du ikke gerne se den?«

»Jo,« svarede Mary ganske sagte.

»Det vil jeg,« vedblev han. »Jeg havde aldrig troet, at der var noget, jeg gerne vilde se, men den Have vil jeg gerne se. Jeg vil have Nøglen gravet op, og jeg vil have Døren laaset op, og saa vil jeg lade dem bringe mig derned i min Stol. Det vil give mig frisk Luft. Ja, jeg vil virkelig faa dem til at aabne den Dør.«

Han var blevet ganske ophidset, og hans store Øjne begyndte at skinne som et Par Stjerner og syntes endnu større end ellers.

»De er nødt til at føje mig,« sagde han. »Jeg vil sige til dem, at de skal bringe mig derned, og jeg vil have dig med.«

Mary knugede sine Hænder mod hinanden. Alt vilde jo saa være ødelagt — alt! Dickon vilde aldrig mere komme igen. Hun selv vilde aldrig mere kunne føle sig som Droslen i sin sikkert skjulte Rede.

»Aah, nej — nej — det maa du ikke!« raabte hun.

Han stirrede paa hende, som om han troede, at hun var blevet vanvittig.

»Jamen!« udbrød han. »Du sagde jo, at du gerne vilde se den.«

»Det vil jeg ogsaa,« svarede hun, »men hvis du faar de andre til at aabne Døren og bringe dig derned, saa

bliver det jo slet ingen Hemmelighed.« Hendes Ord snublede næsten over hinanden.

»Ser du — ser du,« forklarede hun, »dersom der nu var en Dør skjult et eller andet Sted under Vedbenden — hvis der var — og vi kunde finde den, og vi kunde komme igennem den sammen, og vi saa lukkede den efter os, naar saa ingen vidste det, og der ingen var der inde uden os, saa kunde vi kalde den vor Have, og saa kunde vi lege at — at vi var Drosler, og at Haven var vor Rede, og naar vi kom der hver Dag og gravede og plantede Blomster og bragte den i Live igen.«

»Er den død?« afbrød han.

»Det er den snart, hvis ingen sørger for den,« vedblev hun. »Sviblerne vil leve, men Roserne —«

»Hvad er Svibler?« spurgte han hurtigt.

»Det er Hyacinter og Vintergækker; de lever op nede i Jorden nu, og de stikker smaa, grønne Spirer op over Jorden, for nu kommer Foraaret.«

»Kommer Foraaret nu?« sagde han. »Hvordan ser det ud?«

»Det kommer, naar Solen skinner paa Jorden, og Regnen falder i efter Solskin, og Blomsterne begynder at gro og komme op af Jorden,« sagde Mary. »Naar det med Haven var hemmeligt, og vi kunde komme ind i den, saa kunde vi gaa og se, hvordan Blomsterne blev større for hver Dag, og saa kunde vi se, hvor mange Roser, der var levende endnu. Kan du ikke forstaa, hvor meget bedre det var, naar det hele var en Hemmelighed?«

Han sank tilbage paa sine Puder og laa der med et besynderligt Udtryk i Ansigtet.

»Jeg har aldrig haft en Hemmelighed,« sagde han, »undtagen at jeg ikke skal leve, til jeg bliver voksen. De ved nemlig ikke, at jeg ved det, saa det er en Slags Hemmelighed. Men jeg kan bedre lide denne.«

»Hvis du lader være med at faa dem til at bringe dig derned,« forklarede Mary, »saa tror jeg næsten — ja, jeg er omtrent sikker paa, at jeg kan finde ud af, hvordan vi kan komme derind. Og saa — hvis Doktoren vil have, at du skal ud i din Stol, og saa — du maa jo altid gøre, hvad du vil, maaske — maaske vi saa kan finde en Dreng,

som vil køre dig; paa den Maade kunde vi komme alene derind, og saa vil det blive ved med at være en hemmelig Have.«

»Det kunde — jeg — godt lide,« sagde han meget langsomt og saa drømmende frem for sig. »Det vilde jeg gerne. Jeg vil ikke have noget imod frisk Luft i en hemmelig Have.«

Mary begyndte at aande friere og følte sig mere sikker, thi Ideen om at bevare Hemmeligheden syntes at behage ham. Hun følte, at hvis hun fortalte ham om Haven, saa han kunde se den lige saa tydeligt for sig, som hun havde set den, vilde han komme til at holde lige saa meget af den som hun og vilde ikke nænne, at enhver skulde trampe ind i den, naar de havde Lyst.

»Jeg vil fortælle dig, hvorledes jeg tænker mig, at der ser ud derinde,« sagde hun. »Den har været lukket saa længe, at den er blevet til et helt Vildnis.«

Han laa ganske stille og lyttede, medens hun fortalte om Roserne, som maatte være klatrede fra Træ til Træ, saa de hang i Buer — om de mange Fugle, som maatte have bygget deres Reder der, fordi der var saa sikkert. Og saa fortalte hun ham om Rødkælken og om Ben Weatherstaff, og der var saa meget at fortælle om Rødkælken, og det var saa let og sikkert at tale om, at hun til sidst slet ikke mere var bange. Rødkælken syntes han saa godt om, at han smilede, til han saa helt køn ud, og til at begynde med havde Mary tænkt, at han var endnu grimmere end hun selv, med sine store Øjne og tykke Haarlokker.

»Jeg vidste ikke, at Fugle kunde være saadan,« sagde han. »Men naar man opholder sig i et Værelse, ser man ikke den Slags Ting. Hvor du ved meget. Jeg synes, du maa have været inde i den Have.«

Hun vidste ikke, hvad hun skulde svare, og saa sagde hun ingenting. Han ventede aabenbart heller ikke noget Svar, men i næste Øjeblik overraskede han hende.

»Jeg vil vise dig noget,« sagde han. »Kan du se det rosenfarvede Gardin, der hænger paa Væggen over Kamingesimsen?«

Mary havde ikke lagt Mærke til det før, men nu saa

hun op og opdagede det. Det var et Gardin af blødt Silke, som hang over noget, der saa ud til at være et Maleri.

»Ja,« svarede hun.

»Der hænger en Snor ned fra det,« sagde Colin. »Gaa hen og træk i den.«

Mary rejste sig, meget nysgerrig, fandt Snoren, og da hun trak i den, gled Gardinet til Side paa nogle Ringe, og et Billede kom til Syne. Det var et Billede af en Pige med leende Ansigt. Hun havde lyst Haar bundet op med blaa Baand, og hendes klare, venlige Øjne var nøjagtig som Colins, og saa dobbelt saa store ud, som de var, paa Grund af at der var sorte Ringe rundt om dem.

»Det er min Moder,« sagde han i en klagende Tone. »Jeg har aldrig set hende, fordi hun døde. Undertiden hader jeg hende for det.«

»Hvor det er underligt!« sagde Mary.

»Hvis hun havde levet, tror jeg ikke, at jeg havde været syg altid,« sagde han grublende. »Jeg tror ogsaa, at jeg saa vilde leve. Og saa vilde min Fader ikke have hadet at se mig. Jeg tror næsten ogsaa, at jeg saa havde haft en stærk Ryg. Træk det Gardin for igen.«

Mary gjorde, som han sagde, og gik tilbage til sin Skammel.

»Hun er noget smukkere end du,« sagde hun, »men hendes Øjne er ligesom dine — i det mindste har de samme Form og Farve. Hvorfor hænger Gardinet over hende?«

Han flyttede sig lidt gnavent.

»Jeg fik dem til at gøre det,« sagde han. »Sommetider kan jeg ikke lide, hun ser paa mig. Hun smiler for meget, naar jeg ikke har det godt. Desuden er hun min Moder, og jeg vil ikke have, at enhver skal se paa hende.«

Der var stille nogle Øjeblikke; saa sagde Mary:

»Hvad vilde Fru Medlock gøre, hvis hun opdagede, at jeg havde været her?«

»Hun vilde gøre, hvad jeg sagde, hun skulde gøre,« svarede han. »Og jeg vilde sige til hende, at jeg vilde have, at du skulde komme og tale med mig hver Dag. Jeg er glad for, at du kom.«

»Det er jeg ogsaa,« sagde Mary. »Jeg vil komme, saa ofte jeg kan, men« — hun standsede. »Jeg maa hver Dag lede efter Havedøren.«

»Ja, det maa du,« sagde Colin, »og saa maa du fortælle mig om det bagefter.«

Han laa og tænkte sig om nogle Minutter, ligesom han havde gjort før, og saa talte han igen. »Jeg tror ogsaa, at du skal være en Hemmelighed,« sagde han. »Jeg vil ikke fortælle dem, at du har været her, før de selv opdager det. Jeg kan altid sende Sygeplejersken bort og sige, at jeg vil være alene. Kender du Martha?«

»Ja, udmærket,« sagde Mary.

»Hun passer mig.«

Han nikkede med Hovedet hen mod Korridoren. »Det er hende, der sover i Værelset ved Siden af. Sygeplejersken gik i Gaar for at blive hele Natten hos sin Søster, og hun lader altid Martha passe mig, naar hun gaar ud. Martha skal sige dig, naar du kan komme herved.«

Nu forstod Mary Marthas forvirrede Udtryk, da hun havde spurgt hende ud om Lyden, hun havde hørt.

»Saa har Martha kendt dig hele Tiden?« sagde hun.

»Ja, hun passer mig ofte. Sygeplejersken kan godt lide at gaa ud, og saa kommer Martha.«

»Nu har jeg været her længe,« sagde Mary. »Skal jeg gaa nu? Du ser saa træt ud.«

»Jeg vilde ønske, jeg kunde falde i Søvn, inden du gik,« sagde han næsten angst.

»Luk dine Øjne,« sagde Mary og trak sin Skammel nærmere til Sengen, »saa vil jeg gøre ligesom min Barne-pige gjorde for mig i Indien. Jeg vil klappe og stryge din Haand og synge lidt for dig, ganske sagte.«

»Ja, gør det,« sagde han døsigt.

Da hun havde ondt af det for ham og ikke nænnede at lade ham ligge vaagen alene, lænede hun sig op til Sengen og begyndte at stryge og klappe hans Haand, medens hun ganske sagte sang en lille indisk Sang.

»Det er dejligt,« sagde han endnu mere døsigt, og hun blev ved at klappe og stryge; men da hun saa op paa ham

igen, laa hans lange Øjenvipper tæt ned ad hans Kinder, thi hans Øjne havde lukket sig, og han sov fast. Hun rejste sig forsigtig, tog sit Lys og listede sig bort uden en Lyd.

FJORTENDE KAPITEL

En ung Rajah.

HEDEN var skjult i Taagen om Morgenens, og Regnen strømmede stadig ned. Der kunde ikke være Tale om at komme ud i Haven. Martha havde saa travlt, at Mary ikke fik megen Lejlighed til at tale med hende. Men om Eftermiddagen bad hun hende komme ind i Barnekammeret og tale med hende. Hun kom medbringende den Strømpe, hun altid strikkede paa, naar hun ikke havde andet at udrette.

»Hvad er der i Vejen med dig?« sagde hun, saa snart de havde sat sig. »Du ser ud, som om du havde noget at fortælle mig.«

»Det har jeg ogsaa. Jeg har opdaget, hvem det var, der græd,« sagde Mary.

Martha lod sin Strømpe synke og stirrede forskrækket paa hende.

»Det har du da vel ikke!« udbrod hun.

»Jeg hørte det i Nat,« sagde Mary. »Og saa stod jeg op og gik ud for at se, hvor det kom fra. Det var Colin. Jeg fandt ham.«

Marthas Ansigt blev rødt af Angst. »Aah, Frk. Mary!« udbrod hun halvt grædende. »Det skulde du ikke have gjort — det skulde du ikke. Du satte mig i en frygtelig Forlegenhed. Jeg har aldrig fortalt dig noget om ham — men det vil sætte mig i Forlegenhed. Jeg mister min Plads, og hvad vil Mo'r saa gøre!«

»Du mister ikke din Plads,« sagde Mary. »Han var saa glad for, at jeg kom. Vi talte og talte, og han var saa glad for, at jeg kom.«

»Var han?« raabte Martha. »Er du sikker paa det? Du gør dig ingen Ide om, hvordan han er, naar der er

nogen, der irriterer ham. Han er for stor til at skribe som et Pattebarn, men naar han bliver rasende, skriber han saa frygteligt bare for at gøre os bange, han ved, vi ikke er vore egne Herrer.«

»Han var slet ikke vred,« sagde Mary. »Jeg spurgte ham, om jeg skulde gaa igen, men han bad mig om at blive. Han spurgte mig om en hel Mængde, og jeg sad paa en stor Skammel og fortalte ham om Indien og om Rødkælken og Haverne. Han vilde ikke lade mig gaa. Han lod mig se sin Moders Billede. Inden jeg gik, sang jeg ham i Søvn.«

Martha stønnede næsten af Overraskelse.

»Jeg kan næsten ikke tro det,« protesterede hun. »Det er, som om du var gaaet ind i en Løves Hule. Hvis han havde været, som han plejede at være, vilde han have faaet et af sine Anfald og raset, saa han havde vækket hele Huset. Han vil ikke have, at fremmede skal se ham.«

»Han lod mig se sig. Jeg saa paa ham hele Tiden, og han saa paa mig. Ja, vi stirrede!« sagde Mary.

»Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre,« græd den stakkels Martha. »Hvis Fru Medlock opdager det, vil hun tro, at jeg har brudt hendes Ordre, og saa bliver jeg sendt hjem igen til Moder.«

»Han fortæller ikke Fru Medlock noget om det endnu. Det skal være en Slags Hemmelighed til at begynde med,« sagde Mary hurtigt. »Og han siger, at de allesammen er nødt til at gøre, som han vil.«

»Ja, det er sandt nok — den ækle Dreng!« sukkede Martha, idet hun tørrede sin Pande med Ærmet.

»Han siger ogsaa, at Fru Medlock maa føje ham. Og han vil have, at jeg skal komme og tale med ham hver Dag. Og du skal sige mig, naar han vil have det.«

»Jeg!« raabte Martha. »Jeg mister min Plads — ja, det er sikkert nok!«

»Det kan du da ikke, naar du gør, hvad han vil have, og du siger jo selv, at de allesammen har faaet Ordre til at lyde ham,« beviste Mary.

»Mener du da,« raabte Martha med store Øjne, »at han var venlig mod dig?«

»Jeg tænker næsten, at han godt kan lide mig,« svarede Mary.

»Saa maa du have forhekset ham!« paastod Martha, idet hun drog et langt Suk.

»Mener du Trolddom?« spurgte Mary. »Jeg har hørt om saadan noget i Indien, men jeg forstaar det ikke. Jeg gik lige ind i hans Værelse og blev saa overrasket over at se ham, at jeg stod og stirrede. Saa vendte han sig om og stirrede paa mig. Han troede, at jeg var et Spøgelse eller en Drøm, og jeg troede, at han var det. Og det var saa underligt at være alene sammen der midt om Natten uden at kende noget til hinanden. Og saa begyndte vi at udspørge hinanden, og da jeg spurgte, om jeg skulde gaa, saa sagde han, at det maatte jeg ikke.«

»Nu staar Verden ikke længe!« gispede Martha.

»Hvad fejler han?« spurgte Mary.

»Der er ingen, der ved det rigtigt,« sagde Martha. »Hr. Craven var ude af sig selv, da han blev født. Doktoren troede, at han skulde sendes til en eller anden Anstalt. Det var, fordi Fru Craven døde, som jeg fortalte dig. Han vilde slet ikke se Barnet. Han var fortvivlet og sagde, at det vilde blive en Pukkelryg ligesom han selv, og at det var bedre, om det døde.«

»Er Colin pukkelrygget?« spurgte Mary. »Det saa han ikke ud til.«

»Han er det ikke endnu,« sagde Martha. »Men han blev forkludret fra Begyndelsen. Mo'r siger, at der var Forstyrrelse og Uro nok i Huset til at forkludre et hvilket som helst Barn. De var bange for, at hans Ryg var for svag, og derfor lader de ham ligge altid og lader ham ikke prøve paa at gaa. Engang gav de ham en Bandage paa, men den generede ham, saa han blev rigtig syg. Saa kom der en stor Læge for at se paa ham, og han fik dem til at tage den bort. Han læste den anden Doktor rigtig Teksten — paa en fin Maade. Han sagde, at han havde faaet for meget Medicin og for meget af sin egen Vilje.«

»Jeg tror, han er altfor forkælet,« sagde Mary.

»Han er den værste Dreng, der nogen Sinde har været til,« sagde Martha. »Jeg vil ikke sige, at han ikke har

været syg, for han har været lige ved at dø to eller tre Gange. Engang havde han Gigtfeber, og en anden Gang havde han Tyfus. Aah! hvor Fru Medlock var bange den Gang. Han havde været bevidstløs, og hun stod og talte med Sygeplejersken og troede ikke, at han hørte noget, og saa siger hun: Denne Gang dør han sikkert, og det er det bedste for ham og for os alle! Og saa ser hun hen paa ham, og der ligger han med store aabne Øjne og stirrer paa hende, lige saa klar som hun selv. Hun vidste ikke, hvad der nu vilde ske, men han saa kun paa hende og sagde: Giv mig noget Vand og ti stille.«

»Tror du, han dør?« spurgte Mary.

»Moder siger, at der er ikke noget, der taler for, at et Barn vil leve, naar det ikke faar frisk Luft og ikke foretager sig andet end at læse Billedbøger og tage Medicin. Han er svag og hader Anstrengelserne ved at blive bragt ud, og saa bliver han saa hurtig kold, og saa siger han, at han bliver syg.«

Mary sad og saa paa Ilden. »Jeg tænker paa,« sagde hun, »om det ikke vilde gøre ham godt, at gaa i en Have og se paa, at Blomsterne gro. Det gjorde mig godt.«

»Et af de værste Anfald, han har haft, var engang han blev bragt ned i Nærheden af Roserne ved Springvandet. Han havde læst i en Bog om noget, han kaldte Rosenfeber, og saa gav han sig til at nyse og erklærede, at han havde faaet den; og en af de nye Gartnere, som ikke kendte Regimentet her, kom forbi og stirrede forundret paa ham, saa han blev fuldstændig rasende og sagde, at han havde stirret paa ham, fordi han var pukkelrygget. Han skreg, til han fik Feber og var syg hele Natten.«

»Hvis han bliver vred paa mig, vil jeg aldrig gaa ind og se til ham mere,« sagde Mary.

»Hvis han vil have det, bliver du nødt til det,« sagde Martha. »Det er lige saa godt, du ved det først som sidst.«

Lidt efter ringede en Klokke, og Martha rullede sit Strikketøj sammen.

»Jeg tror, at Sygeplejersken vil have mig til at være lidt hos ham,« sagde hun. »Jeg vil haabe, han er i godt Humør.«

Hun var ude af Stuen ca. ti Minutter, saa kom hun tilbage med et forvirret Udtryk i Ansigtet.

»Ja,« sagde hun. »Du maa have forhekset ham. Han sidder i sin Sofa med sin Billedbog, han har sagt til Sygeplejersken, at hun skal gaa, til Klokken er seks. Saa snart hun var gaaet, kaldte han paa mig, jeg ventede i i Verelset ved Siden af, og sagde: Jeg ønsker, at Mary Lennox skal komme og tale med mig, og husk, du maa ikke omtale det til nogen. Du gør bedst i at skynde dig, saa meget du kan.«

Mary var meget villig til at skynde sig, hun længtes ikke saa meget efter at se Colin som efter Dickon; men hun længtes alligevel meget efter at se ham.

Der brændte en klar Ild i Kaminen, da hun traadte ind i Værelset, og nu i Dagslyset saa hun, at det virkelig var et meget smukt Værelse. Der var smukke Farver i Kamintæppet og Gardinerne, og der var Billeder og Bøger langs Væggene, som gjorde, at der var hyggeligt, til Trods for de graa Skyer og den faldende Regn udenfor.

Colin lignede næsten et Billede selv. Han var klædt i en Fløjls Slaabrok og sad op imod en stor Brokades-Pude. Han havde en rød Plet paa hver Kind.

»Kom ind,« sagde han. »Jeg har tænkt paa dig hele Morgenen.«

»Jeg har ogsaa tænkt paa dig!« svarede Mary. »Du ved ikke, hvor Martha er bange. Hun siger, at Fru Medlock vil tro, at hun har fortalt mig om dig, og saa sende hende bort.«

Han rynkede Panden.

»Gaa ind og kald paa hende,« sagde han. »Hun er i Værelset ved Siden af.«

Mary gik ind og hentede hende. Stakkels Martha ry-stede i Skoene. Colin rynkede stadig Panden.

»Skal du udføre mine Ordre eller skal du ikke?« spurgte han.

»Jeg skal gøre alt, hvad De vil have, min Herre,« stammede Martha og blev ganske rød.

»Skal Fru Medlock gøre, som jeg vil?«

»Det skal vi alle, Herre,« sagde Martha.

»Godt, naar jeg giver dig Ordre til at bringe Frk.

Mary herop, hvordan kan saa Fru Medlock sende dig bort, hvis hun opdager det?»

»Aah, lad hende ikke gøre det, Herre,« bad Martha.

»Jeg vil sende *hende* bort, hvis hun vover at sige et Ord i den Retning,« sagde Hr. Craven stolt. »Det vil hun ikke synes om, kan jeg fortælle dig.«

»Mange Tak, Herre,« hun nejede. »Jeg ønsker kun at gøre min Pligt.«

»Det jeg ønsker, er din Pligt,« sagde Colin endnu mere højmodig. »Jeg skal nok sørge for dig. Gaa saa.«

Da Døren havde lukket sig efter Martha, saa Colin, at Mary stirrede paa ham, som om han havde sat hende i Forundring.

»Hvorfor ser du saadan paa mig?« spurgte han. »Hvad tænker du paa?«

»Jeg tænker paa to Ting.«

»Hvad er det? Sæt dig ned og fortæl mig dem.«

»Den første er,« sagde Mary, idet hun satte sig i den store Skammel. »Engang i Indien saa jeg en Dreng, der var Rajah. Han var smykket med Rubiner og Smaragder og Diamanter over det hele. Han talte til sine Folk, ligesom du talte til Martha. Alle maatte gøre, som han befalede — paa Minuttet. Jeg tænker, de var blevet dræbt, hvis de ikke havde gjort det.«

»Du maa fortælle mig om den Rajah om lidt,« sagde han, »men først maa du fortælle mig, hvad den anden Ting var.«

»Jeg tænkte,« sagde Mary, »hvor du dog er forskellig fra Dickon.«

»Hvem er Dickon?« spurgte han. »Det var et underligt Navn!«

Hun kunde lige saa godt fortælle om ham, tænkte hun. Hun kunde jo fortælle om ham uden at nævne den hemmelighedsfulde Have. Hun holdt af at høre Martha tale om ham, og desuden længtes hun efter at tale om ham, det vilde ligesom bringe ham nærmere.

»Han er Marthas Broder. Han er tolv Aar gammel,« forklarede hun. »Han ligner ikke nogen andre i hele Verden. Han kan lokke Ræve og Kaniner og Fugle til sig, ligesom de i Indien lokker Slinger til sig. Han frembringer

en ganske, ganske fin, blød Tone paa en Fløjte, og saa kommer de og lytter.«

Der laa nogle store Bøger paa Bordet ved Siden af ham; han trak pludselig en af dem hen til sig og sagde:

»Der er et Billede her i af en Slangetæmmer. Kom skal du se.«

Det var en stor, smuk Bog med udmærkede, farvede Illustrationer. Han bladede hen til en af dem og sagde: »Kan han gøre det?«

»Han spiller paa sin Fløjte, og saa lytter de,« svarede Mary. »Men han kalder det ikke Trolddom. Han siger, det er, fordi han lever saa meget paa Heden og kender deres Vaner. Han siger, at han sommetider føler sig, som om han selv var en Kanin eller en Fugl; han holder saa meget af dem. Jeg tror nok, han udspurgte Rødkælken. Det saa fuldstændig ud, som om de talte sammen i smaa bløde Fløjt.«

Colin laa tilbage paa sin Pude, og hans Øjne blev større og større, og Pletterne paa hans Kinder glødede.

»Fortæl mig noget mere om ham,« sagde han.

»Han ved Besked om Fuglerederne og Æggene,« vedblev Mary. »Og han ved, hvor Ræven og Grævlingerne og Odderne har deres Huler. Men han holder det hemmeligt, for at de andre Drengene ikke skal finde dem og gøre dem bange. Han ved Besked med alt, hvad der gror og lever paa Heden.«

»Holder han meget af Heden?« sagde Colin. »Hvorledes kan han det; det er da saadan et stort, bart, tørt og kedeligt Sted.«

»Det er det mest henrivende Sted,« protesterede Mary. »Der gror Tusinder af henrivende Blomster paa den. Og der er Tusinder af smaa Dyr paa den, og alle har de travlt med at bygge deres Reder og lave deres Huler der, og saa kvidrer og kalder og synger og raaber de til hverandre. De har saa travlt og morer sig saa godt under Jorden og i Træerne og Lyngen. Det er deres Verden.«

»Hvor ved du alt det fra?« sagde Colin og lagde sig om paa Albuen og saa paa hende.

»Jeg har aldrig selv været der rigtig,« sagde Mary pludselig tankefuld. »Jeg har kun hørt om den i Mørke.

Jeg troede, den var saa kedelig. Martha fortalte mig først om den og saa Dickon. Naar Dickon taler om den, saa er det, som om man saa og hørte det altsammen, og saa er det, som om man stod derude i Lyngen, og Solen skin- nede, og Gyvelen duftede som Honning — og som om der var fuldt af Bier og Sommerfugle.«

»Naar man er syg, ser man aldrig noget, «sagde Colin. Han saa ud som en, der lyttede til en fjern Lyd, og spe- kulerede paa, hvad det kunde være.

»Nej, ikke naar man bliver inde i Stuen,« sagde Mary.

»Jeg kan jo ikke gaa ud paa Heden,« sagde han i en egensindig Tone.

Mary var tavs et Øjeblik, saa sagde hun noget modig:

»Det maa du nu — engang.«

Han gjorde en Bevægelse, som om han blev forskrækket.

»Gaa paa Heden! Hvorledes skulde det gaa til? Jeg skal jo dø!«

»Hvor ved du det fra?« sagde Mary haardt. Hun kunde ikke lide den Maade, hvorpaa han talte om at dø. Det vakte ikke hendes Sympati. Hun syntes næsten, han kæ- lede for den Tanke.

»Aah, det har jeg jo hørt, lige saa langt tilbage jeg kan huske,« svarede han tvært. »Det hvisker de jo altid om, og saa tror de ikke, jeg mærker det. De ønsker ogsaa, at jeg vilde dø.«

Frøken Mary blev trodsig. Hun kneb Læberne sammen.

»Hvis de gerne vilde have, at jeg skulde det,« sagde hun, »saa vilde jeg ikke. Hvem er det, som ønsker det?«

»Tjenestefolkene — og sikkert ogsaa Dr. Craven, thi saa vilde han faa Misselthwaite og blive rig i Stedet for fattig. Han tør ikke sige det, men han ser altid glad ud, naar jeg har det daarligt. Da jeg havde Tyfus, blev hans Ansigt et stort Smil. Jeg tror ogsaa, Fader gerne vil have det.«

»Det tror jeg ikke,« svarede Mary opsætsig.

Det fik Colin til at vende sig om og se paa hende igen.

»Tror du ikke?« sagde han. Saa lagde han sig tilbage paa Pudden igen, som om han tænkte sig om. Og der var en temmelig lang Pavse. Maaske de begge tænkte noget, som Børn ellers ikke tænker paa.

»Jeg kan godt lide den store Læge fra London, fordi han fik dem til at tage den Bandage af,« sagde Mary til sidst. »Saa sagde han, at du skulde dø?«

»Nej.«

»Hvad sagde han?«

»Han hviskede ikke,« sagde Colin. »Maaske han vidste, at jeg hader, naar de hvisker. Jeg hørte ham sige ganske højt: Drengen kan leve, hvis han selv vil. Giv ham Lyst til det. Det lød, som om han var rasende.«

»Jeg ved, hvem der maaske kan give dig Lyst til det,« sagde Mary tankefuld. Hun syntes, hun maatte faa dette ordnet paa en eller anden Maade. »Det kunde Dickon, tror jeg. Han taler altid om de levende Ting, aldrig om de syge eller døde. Han ser altid op imod Himlen for at iagttage Fuglenes Flugt, eller ned i Jorden for at se, hvad der kommer op af den. Han har saadanne store, blaa Øjne, og de er saa vidt aabne, fordi han altid ser sig om. Og saa ler han saa meget med sin Mund — og hans Kinder er saa røde — saa røde som Kirsebær.«

Hun flyttede sin Skammel nærmere, og hendes Udtryk forandredes pludselig ved Tanken om den leende Mund og de store aabne Øjne.

»Lad os nu lade være med at tale om at dø,« sagde hun. »Jeg kan ikke lide det. Lad os tale om at leve. Lad os tale om Dickon. Og saa kan vi bagefter se dine Billeder.«

Det var det bedste, hun kunde have sagt, thi at tale om Dickon var det samme som at tale om Heden og om Hytten og om de fjorten Mennesker der boede i den for seksten Shillings om Ugen — og om Børnene, som gik og blev fede paa Heden ligesom de vilde Ponyer. Og om Dickons Moder — og om Sjippetovet — og om Heden med Sol paa — og om blege grønne Spirer, som stak op af den sorte Jord. Og det var alt sammen saa morsomt, at Mary talte mere, end hun nogen Sinde havde talt — og Colin baade talte og lyttede mere, end han havde gjort hele sit Liv. Og de begyndte begge to at le over ingenting, som Børn plejer at gøre, naar de er glade sammen. Til sidst gjorde de lige saa meget Støj, som hvis de havde været to almindelige raske og sunde Børn, i Stedet for en

haard, lille uelskværdig Pige og en sygelig Dreng, som troede, han skulde dø. De morede sig saa godt, at de glemte Billederne og Tiden med. De havde netop let højt af Ben Weatherstaff og hans Rødkælk, og Colin sad op, som om han ogsaa havde glemt sin svage Ryg, da han pludselig kom i Tanker om noget.

»Ved du hvad, der er noget, ingen af os har tænkt paa,« sagde han. »Vi er Fætter og Kusine.«

Det forekom dem saa underligt, at de havde talt saa meget sammen uden at erindre denne selvfølgeligelige Ting, at de lo endnu mere, fordi de nu var kommet i Humør til at le af alt. Just som de sad og lo af dette, gik Døren op, og ind kom Dr. Craven og Fru Medlock.

Dr. Craven gik bag over i Forfærdelse, og Fru Medlock var ved at falde, thi han havde stødt til hende.

»Gode Gud!« udbrod den stakkels Fru Medlock, idet hun næsten stirrede sig Øjnene ud af Hovedet. »Gode Gud!«

»Hvad er dette?« sagde Dr. Craven, idet han kom til sig selv igen. »Hvad er Meningen?«

Nu kom Mary atter til at tænke paa den lille Rajah. Colin svarede, som om hverken Doktorens Vrede eller Fru Medlocks Forfærdelse havde det mindste at betyde. Han blev blot en lille Smule forvirret eller forskrækket, som hvis en gammel Kat eller Hund var kommet ind i Værelset.

»Det er min Kusine, Mary Lennox,« sagde han. »Jeg bad hende om at komme og underholde mig. Jeg kan godt lide hende. Hun vil komme og tale med mig hver Gang, jeg sender Bud efter hende.«

Dr. Craven vendte sig bebrejdende mod Fru Medlock.

»Ak Herre,« klagede hun. »Jeg ved ikke, hvordan det er sket. Der er ingen af Tjenestefolkene, der har turdet fortælle det, de har faaet deres Ordre.«

»Der er ingen, der har fortalt hende noget,« sagde Colin. »Hun hørte mig græde og fandt mig selv. Jeg er glad for, at hun kom. Vær ikke dum, Medlock.«

Mary kunde godt se, at Dr. Craven ikke syntes om det, men det var lige saa tydeligt, at han ikke turde gøre sin

Patient imod. Han satte sig ned hos Colin og følte hans Puls.

»Jeg er bange for, du er blevet for ophidset. Ophidselse er ikke godt for dig, min Dreng,« sagde han.

»Jeg bliver ophidset, hvis hun bliver sendt bort,« svarede Colin, idet hans Øjne begyndte at gnistre vredt. »Jeg har det bedre. Hun gør mig raskere. Pigen skal bringe hendes Te op sammen med min. Vi vil drikke Te sammen.«

Fru Medlock og Dr. Craven saa betænkelige paa hinanden, men der var intet andet at gøre.

»Han ser virkelig raskere ud,« bemærkede Fru Medlock. »Men —« hun tænkte sig om — »han saa raskere ud i Morges, inden hun kom ind i Værelset.«

»Hun kom her ind i Nat. Hun var længe herinde. Hun sang en indisk Sang for mig, og den bragte mig til at sove. Jeg havde det bedre, da jeg vaagnede, jeg havde Lyst til min Frokost. Nu har jeg Lyst til min Te. Sig det til Sygeplejersken, Medlock.«

Dr. Craven blev der ikke længe. Han gik nogle faa Minutter med Sygeplejersken, da hun kom ind i Stuen, og sagde nogle faa advarende Ord til Colin. Han maatte ikke tale for meget; han maatte ikke glemme, at han var syg; han maatte ikke glemme, at han blev meget let træt. Mary syntes, at der var en forfærdelig Masse ubehagelige Ting, han ikke maatte glemme.

Colin saa gnaven ud og holdt sine underlige sortrandede Øjne fæstede paa Dr. Cravens Ansigt.

»Jeg ønsker netop at glemme det,« sagde han til sidst. »Hun faar mig til at glemme det. Det er derfor, jeg vil have, hun skal være her.«

Dr. Craven saa ikke glad ud, da han forlod Værelset. Han sendte den lille Pige paa den store Skammel et forvirret Blik. Hun var blevet utilnærmelig og tavs igen, saa snart han var traadt ind i Værelset, og han kunde ikke forstaa det tiltrækkende ved hende. - Drengen saa virkelig ud til at have det bedre, og dog — han sukkede dybt, idet han gik ned ad Korridoren.

»De vil altid have mig til at spise, naar jeg ikke har Lyst,« sagde Colin, da Sygeplejersken bragte Teen og

satte den paa Bordet ved hans Sofa. »Se saa, hvis du nu vil spise, saa hæng i, for det vil jeg. Disse Boller ser lækre og varme ud. Fortæl mig saa om Rajahen.«

FEMTENDE KAPITEL

Reden bygges.

EFTER at det havde regnet i en Ugestid, blev det atter klart Vejr med høj blaa Himmel, og det var, som Solen var blevet meget varmere. Skønt der ikke havde været nogen Lejlighed til at se til den hemmelighedsfulde Have eller Dickon, havde Mary dog moret sig rigtig godt. Tiden var ikke faldet hende lang. Hun havde været inde hos Colin nogle Timer hver Dag, og de havde talt sammen om Rajahen og Haver og Dickon og Hytten og Heden. De havde set Billeder i hans store Bøger, og undertiden havde Mary læst for Colin, og sommetider havde han ogsaa læst lidt for hende. Naar han var optaget af noget, der morede ham, syntes Mary slet ikke, han lignede en syg, uden for saa vidt som hans Ansigt var saa blegt, og at han altid laa paa Sofaen.

»Du er en slem Pige, der saadan ligger og lytter og gaar paa Opdagelsesrejse, som du gjorde den Nat,« sagde Fru Medlock en Gang. »Men det kan jo ikke nægtes, at det har været en hel Velsignelse for de fleste af os. Han har jo ikke skreget eller haft et eneste Anfald, siden I blev Venner. Sygeplejersken var lige ved at opgive sin Stilling her, hun sagde, at hun blev syg af ham; men nu siger hun, at hun ikke har noget imod at blive her. Du har jo overtaget hendes Pligter,« tilføjede hun med et lille Smil.

I sin Samtale med Colin var Mary noget forsigtig med at omtale den hemmelighedsfulde Have. Der var forskellige Ting, hun vilde være sikker paa, og som hun vilde finde ud af uden at spørge ham direkte. Hun vilde for det første vide, om han var af den Slags Dreng man kunde stole paa. Han lignede ikke Dickon det mindste,

men han var saa indtaget i Ideen om en Have, som ingen andre vidste noget om, at hun nok troede, at han vilde holde tæt. Men hun havde ikke kendt ham længe nok til at være sikker derpaa. Det andet hun vilde finde ud af var: Dersom hun nu kunde stole paa ham — hvis hun virkelig kunde — hvorledes hun saa skulde faa ham derned, uden at nogen opdagede det.

Den store Doktor havde sagt, at han skulde have frisk Luft, og Colin havde sagt, at han ikke havde noget imod at faa frisk Luft i en hemmelig Have.

Hvis han fik en hel Masse frisk Luft og lærte Dickon og Rødkælken at kende, vilde han maaske ikke tænke saa meget paa at dø. Mary havde i den sidste Tid en Gang imellem set sig i Spejlet og opdaget, at hun var blevet helt anderledes end hun var, lige da hun kom fra Indien. Hun syntes, at hun var kønnere. Selv Martha syntes, at hun havde forandret sig.

»Luften fra Heden har allerede gjort dig godt,« havde hun sagt. »Du er ikke nær saa gul eller skrantevorn. Selv dit Haar ligger ikke saa fladt paa Hovedet af dig. Der er kommen Liv i det, derfor staar det ud fra Hovedet.«

»Det er ligesom jeg selv,« sagde Mary. »Det bliver stærkere og tykkere. Jeg er sikker paa, at der er meget mere nu.«

»Det ser ud til det,« sagde Martha og purrede op i det. »Du er ikke halvt saa grim, naar det sidder saadan, og der er kommet rødt paa dine Kinder.«

Dersom Haven og den friske Luft havde været godt for hende, saa kunde det jo være, at det ogsaa vilde være godt for Colin. Men naar han hadede, at Folk saa paa ham, saa kunde det jo være, at han ikke vilde se Dickon.

»Hvorfor bliver du vred, naar Folk ser paa dig,« spurgte hun en Dag.

»Jeg har altid hadet det,« sagde han, »selv da jeg var ganske lille. Naar jeg kom ud til Kysten, hvor jeg plejede at ligge i min Stol, saa stirrede alle Folk paa mig; Damer, som kom forbi, standsede og talte med min Sygeplejerske, og saa gav de sig til at hviske, og saa vidste jeg, at de sagde, at jeg ikke kunde leve, til jeg blev voksen.«

Undertiden kom der en Dame og klappede mig paa Kin-

den og sagde »stakkels Barn!« En Gang da en Dame gjorde det, skreg jeg højt og bed hende i Haanden. Hun blev saa forskrækket, at hun løb sin Vej.«

»Hun troede vel, du var bleven gal, ligesom en Hund,« sagde Mary, ikke en Smule medlidende.

»Jeg ved ikke, hvad hun tænkte,« sagde Colin og rynkede Panden.

»Jeg spekulerer paa, hvorfor du ikke skreg op og bed mig, da jeg kom her ind i Værelset,« sagde Mary, og begyndte langsomt at smile.

»Jeg troede, du var et Spøgelse eller en Drøm,« sagde han. »Man kan jo ikke bide et Spøgelse eller en Drøm, og hvis man skriger, bryder de sig ikke om det.«

»Kunde du taale at — at en Dreng saa paa dig?« spurgte Mary ligefrem.

Han lagde sig tankefuld tilbage paa sin Pude.

»Der er en Dreng,« sagde han langsomt, som om han tænkte over hvert Ord. »Der er en Dreng, som jeg tænker, jeg kunde lide. Det er den Dreng, som ved, hvor Rævene bor — Dickon.«

»Jeg er sikker paa, du kunde lide ham,« sagde Mary.

»Fuglene kan jo lide ham, og de andre Dyr kan ogsaa lide ham,« sagde han stadig fortsættende sin Tankegang, »hvorfor skulde jeg saa ikke ogsaa kunne lide ham. Han er jo Dyrenes Ven, og jeg er jo ogsaa et Drengedyr.«

Saa lo de begge to en hel Del over den Ide, at han var et Drengedyr, der havde skjult sig i sin Hule.

Bagefter følte Mary, at hun ikke behøvede at være bange med Hensyn til Dickon.

Den første Dag, Himlen atter var blaa, vaagnede Mary meget tidligt. Solen skinnede i lange Striber ind gennem Gardinerne, og der var noget saa fornøjeligt i dette Syn, at Mary straks sprang ud af Sengen og løb hen til Vinduet. Hun trak Gardinerne bort og aabnede Vinduet, og der stod et Pust af frisk Luft ind over hende. Heden var blaalig, og hele Verden saa ud, som den var fortryllet. Hun hørte en Mængde smaa flagrende Lyde her og der og alle Vegne, som om Skarer af Fugle begyndte at stemme op til en Koncert. Mary stak sin Haand ud af Vinduet, og holdt den i Solen. Hvor er det varmt — varmt!« sagde

hun. »Det vil faa alle de blege grønne Spirer til at komme op alle Vegne, og det vil faa Løgene og Rødderne til at arbejde af al deres Magt ned i Jorden.«

Hun lænede sig saa langt ud af Vinduet, hun kunde, og indaandede og indsnusede Luftten, indtil hun kom til at le over, at Dickons Moder havde sagt, at Enden af hans Næsetip bevægede sig ligesom en Kanins.

»Det maa være meget tidligt,« sagde hun. »Alle de smaa Skyer er røde, og jeg har aldrig set Himlen se saadan ud. Der er ingen oppe. Jeg kan ikke engang høre Stalldrengene.«

En pludselig Tanke slog ned i hende. »Jeg kan ikke vente,« sagde hun. »Jeg gaar ned og ser til Haven.« Hun havde nu lært at klæde sig selv paa, og hun var i Klæderne i Løbet af fem Minutter. Hun kendte en lille Side-dør, som hun selv kunde aabne, og fløj paa Strømpesokker ned ad Trappen og trak først sine Sko paa nede i Forhallen. Da hun havde faaet Døren op, sprang hun i et eneste Spring tværs over Stien og stod nu i Græsset. Solen skinnede varm ned over hende, og fra hver en Busk og Træ lød der en Kvidren og Fuglesang, saa hun klappede i Hænderne af bare Glæde og syntes, at hun selv maatte fløjte og synge om Kap med Droslerne, Rødkælkene og Lærkerne. Saa løb hun rundt om Bedene og ad Stien til den hemmelighedsfulde Have.

»Her er jo allerede helt forandret,« sagde hun. »Græsset er mere grønt, og det myldrer med Spirer alle Vegne — og der er kommen grønne Blade og Knopper. I Eftermiddag kommer Dickon sikkert.«

Den vedholdende Regn havde udrettet det forunderligste i det lange Urtebed, der løb langs med den lave Mur. Det myldrede med Planter, der skød op af Jorden, og hist og her saas endogsaa røde og gule Glimt af ikke helt udsprungne Krokus. Seks Maaneder tidligere vilde Mary slet ikke have lagt Mærke til, hvordan Jorden vaagnede, men nu var der intet, som undgik hende.

Da hun naaede det Sted, hvor Døren skjulte sig under Vedbenden, hørte hun til sin Forundring en høj tydelig Lyd. Det var et Kra-kra fra en Krage, det kom fra Toppen af Muren, og da hun saa op, fik hun Øje paa en stor

blank blaasort Fugl, som sad og betragtede hende med sine kloge Øjne. Hun havde aldrig set en Krage saa nær, og det gjorde hende lidt nervøs, men i næste Øjeblik bredte den sine Vinger ud og fløj bort ind over Haven. Hun haabede ikke, den vilde blive der inde, og aabnede Døren for at undersøge det. Da hun frygtsom var kommen ind i Haven, opdagede hun at den virkelig havde i Sinde at blive der, thi den havde slaaet sig ned i et Dværgæbletræ, og under Æbletræet laa et lille rødligt Dyr med busket Hale, og begge Dyrene betragtede Dickons blonde Hoved og sammenbøjede Skikkelse, thi han laa paa Knæ i Græsset og arbejdede ivrigt.

Mary fløj hen over Græsset til ham. »Aah, Dickon! Dickon!« raabte hun. »Hvorledes kunde du komme her saa tidligt! Hvordan kunde du! Solen er jo lige staaet op!«

Han rejste sig, leende og varm og forpjusket, og hans Øjne lignede et lille Stykke af Himlen.

»Aah!« sagde han. Jeg var oppe længe før Solen. Hvorledes skulde jeg kunne blive i Sengen! I Dag er Jorden jo rigtig begyndt at leve op igen med alt sit Arbejde og Summen og Pippet og Byggen Rede, saa har man bedre af at være ude end at ligge paa sin Ryg. Da Solen stod op, blev Heden vild af Glæde, og jeg var midt ude paa den, og jeg blev selv lige saa gal, jeg raabte og sang i vilden Sky. Og jeg kom straks her hen. Jeg kunde ikke blive borte; Haven laa jo her og ventede.«

Mary lagde Haanden paa Brystet og pustede, som om hun selv havde løbet.

»Aah, Dickon! Dickon!« sagde hun. »Jeg er saa glad, at jeg næppe kan faa Vejret!«

Da det lille buskhalede Dyr saa ham tale med en fremmed, rejste det sig og kom hen til ham, og den sorte Fugl fløj ned fra Grenen og satte sig paa hans Skulder.

»Det er min lille Ræveunge,« sagde han og kløede det lille rødliges Dyrs Hoved. »Den hedder Kaptajn. Og denne her hedder Sod. Sod fløj over Heden med mig, og Kaptajn løb med, som om Hundene var efter den. De følte begge det samme som jeg.«

Ingen af Dyrene syntes at være det mindste bange for Mary. Da Dickon begyndte at vandre rundt, blev Sod

roligt siddende paa hans Skulder, og Kaptajn traskede lige i Hælene paa ham.

»Se her!« sagde Dickon. »Se, hvor de kommer op, og der og der! Og nu skal du bare se her!«

Han knælede ned paa Jorden, og Mary lagde sig ved Siden af ham. De var kommet til en hel Busk af Krokus, der var udsprungne og nu skinnede i rødt, gult og orange. Mary bøjede sig ned og kyssede og kyssede dem.

»Man kysser ikke Mennesker paa den Maade,« sagde hun, da hun løftede sit Hoved. »Med Blomster er det noget andet.«

Han saa lidt forlegen ud, men smilede:

»Ja,« sagde han, »jeg har kysset Moder mange Gange paa den Maade, naar jeg kom hjem fra Heden efter at have strejft om hele Dagen, og hun saa stod i Døren, og Solen skinnede paa hende, og hun saa saa glad og dejlig ud.«

De løb fra det ene Sted i Haven til det andet og fandt saa mange Vidundere, at de stadig maatte minde hinanden om, at de skulde tale sagte. Han viste hende svulmende Bladknopper paa Rosengrene, de havde troet døde. Han viste hende ti Tusinde nye grønne Spirer, som brød frem af Jorden. De stak deres smaa Næser helt ned til Jorden for at fornemme dens varme Foraarsaande. De gravede og lugede og lo sagte med Liv og Lyst, saa Marys Haar tilsidst var lige saa pjusket og hendes Kinder lige saa røde som Dickons.

Der var idel Glæde i den hemmelighedsfulde Have den Morgen, og midt i denne Glæde, skete der noget endnu mere glædeligt, thi det var endnu vidunderligere.

Der var pludselig noget, der fløj over Havemuren, let og blødt, og forsvandt mellem Træerne hen i et tæt Buskads, de saa kun et Glimt af en lille rødbrystet Fugl med noget i Næbet. Dickon stod ganske stille og lagde sin Haand paa Mary, som om han havde grebet sig selv i at le højt i en Kirke.

»Vi maa ikke stirre paa den,« hviskede han. »Vi maa være ganske stille. Jeg ved, han søgte sig en Mage, sidst jeg saa ham. Nu bygger han sin Rede. Han bliver her, hvis vi ikke skræmmer ham. Det er Ben Weatherstaffs

Rødkælk.« De satte sig ned i Græsset, og sad der uden at røre sig.

»Vi maa lade, som om vi ikke iagttager den,« sagde Dickon. »Den er ved at indrette sin Husholdning nu, og indtil alt det er overstaaet, vil den blive mere sky og bange af sig. Vi maa holde os ganske stille og prøve paa at ligne Buske eller Træer saa meget som muligt. Naar den saa er blevet vant til at se os, vil jeg kvidre lidt for den, saa ved den, at vi ikke vil forstyrre den.«

Frøken Mary vidste ikke rigtig, hvad Dickon mente med, at de skulde ligne Træer og Buske, men han sagde det, som om det var den letteste Sag af Verden for ham, og hun sad derfor ganske rolig i flere Minutter og iagttog ham omhyggeligt, for at se om det virkelig var muligt for ham at blive grøn, og faa Blade og Grene. Men han sad blot vidunderlig stille, og da han talte, var det med en Stemme saa blød og sagte, at hun undrede sig over, at hun kunde høre ham, men det kunde hun.

»Det er en Del af Foraaret, denne Byggen Rede,« sagde han. »Jeg tror, det er gaaet saadan hvert Aar siden Verden blev skabt. De har faaet deres egen Maade at tænke og handle paa, og det er bedre ikke at blande sig i det. Man kan meget let miste en Ven om Foraaret, hvis man er for nysgerrig.«

»Naar vi taler om den, kan jeg ikke lade være at se derhen,« sagde Mary saa sagte som muligt. »Vi maa tale om noget andet. Der er noget jeg vil fortælle dig.«

»Den vil synes bedst om, at vi taler om noget andet,« sagde Dickon. »Hvad er det du vil fortælle mig?«

»Godt — kender du noget til Colin?« hviskede hun.

Han vendte sit Hoved for at se paa hende.

»Hvad ved du om ham?« spurgte han.

»Jeg har set ham. Jeg har talt med ham hver Dag i denne Uge. Han vil have, at jeg skal komme. Han siger, jeg faar ham til at glemme, at han er en syg og døende,« svarede Mary.

Dickon syntes lettet, da Forbavselsen havde forladt hans runde Ansigt.

»Det er jeg glad for,« udbrød han. »Det er jeg meget glad for. Det lettede mig. Jeg vidste, at jeg ikke maatte

tale om ham, og jeg kan ikke lide at gaa og skjule saadan noget.«

»Kan du heller ikke lide at skjule det om Haven?« sagde Mary.

»Jeg vilde aldrig tale om den,« svarede han. »Men jeg sagde til Moder, »Mor,« sagde jeg, »jeg har en Hemmelighed, som jeg ikke maa tale om. Det er ikke noget ondt. Det er ikke værre end at skjule, hvor en Fugle-rede er. Det gør da ikke noget, 'gør det vel?«

Mary kunde altid godt lide at høre om »Mor«.

»Hvad sagde hun saa?« spurgte hun, uden Spor af Frygt. Dickon smilede fornøjet.

»Det lignede hende fuldstændig, det hun sagde,« svarede han. »Hun gav mig et lille Dask oven i Hovedet og lo, og saa sagde hun: »Ja, ja min Dreng, du maa gerne have alle de Hemmeligheder, du vil. Jeg har kendt dig i tolv Aar.«

»Hvorfra vidste du noget om Colin?« spurgte Mary.

»Enhver, der kender Hr. Craven, ved ogsaa, at der er en lille Dreng, som vistnok bliver Krøbling, og de ved ogsaa, at Hr. Craven ikke kan lide, der bliver talt om det. Folk har ondt af det for Hr. Craven, fordi Fru Craven var saadan en smuk, ung Dame, og de holdt alle sammen saa meget af hende. Fru Medlock standser næsten altid i vor Hytte, naar hun skal til Thwaite, hun generer sig ikke for at tale med Moder, mens vi Børn hører paa det, for hun ved, vi er opdraget til at være paalidelige. Hvorledes fandt du ham? Martha var saa ked af det, sidste Gang hun var hjemme. Hun sagde, du havde hørt ham græde, og du havde spurgt, hvad det var, og hun vidste ikke, hvad hun skulde svare.«

Mary fortalte ham sin Historie om Blæsten, der vækkede hende om Natten, om den fjerne Lyd af hans Stemme, der førte hende ned ad den mørke Korridor, om hvordan hun saa var kommen ind gennem den Dør, hvorunder hun havde skimtet Lys i Værelset med den store Seng i Hjørnet. Da hun beskrev det lille elfbensfarvede Ansigt med de store, underlige, sortrandede Øjne, rystede Dickon paa Hovedet.

»De maa være fuldstændig ligesom hans Moders, kun

med den Forskel, at hendes lo altid, siger de,« sagde han. »De siger, at Hr. Craven kan ikke holde ud at se ham, naar han er vaagen, og det er fordi hans Øjne ligner hans Moders saa meget og ser saa underlige ud i hans lille, magre Ansigt.«

»Tror du, han ønsker, at Colin skal dø?« hviskede Mary.

»Nej, men han ønsker, at han aldrig var født. Moder siger, at det er det værste for et Barn. Saa kan de ikke trives. Hr. Craven køber alt, hvad man kan faa for Penge til den stakkels Dreng; men han vil helst glemme, at han er her paa Jorden. Der er en Ting, han er bange for, det er, at han en skønne Dag skal se ham som en Pukkelryg.«

»Colin er saa bange for det selv, at han ikke vil sidde op,« sagde Mary. »Han siger, at hvis han en Dag mærker en Pukkel paa sin Ryg, saa tror han, at han bliver gal og skriger sig ihjel.«

»Aah! han skulde ikke ligge der og tænke paa saadan noget,« sagde Dickon. »Der er jo ingen, der kan blive rask, naar de tænker paa den Slags Ting.«

Ræven laa i Græsset lige ved Siden af ham og saa af og til op paa ham, som om den vilde bede om et Kærtegn. Dickon klappede den sagte paa Halsen og sad nogle Minutter i Tavshed og tænkte sig om. Pludselig løftede han Hovedet og saa sig om i Haven.

»Da vi kom herind første Gang,« sagde han, »da saa det ud, som om det var graat alt sammen. Se dig en gang om, og sig mig, om du ikke kan se Forskel.«

Mary saa sig om og holdt Vejret.

»Ih!« raabte hun, »den graa Mur har forandret sig. Det er ligesom der krøb en Taage hen over den. Det er næsten som et grønt Slør.«

»Ja,« sagde Dickon. »Og det vil blive mere og mere grønt, til alt det graa er forsvundet. Kan du gætte, hvad jeg tænkte paa?«

»Jeg tror, det var noget godt,« sagde Mary interesseret. »Jeg tror, det var noget om Colin.«

»Jeg tænkte, at hvis han var herude, vilde han ikke ligge og spekulere paa at faa Pukkel paa Ryggen; saa vilde han tænke paa Knopperne, der springer ud paa Rosengrenene, og det vilde han have bedre af,« forklarede

Dickon. »Jeg tænkte paa, om vi ikke kunde faa ham herud at ligge i sin Stol under Træerne.«

»Det har jeg selv tænkt paa. Jeg har tænkt paa det, næsten hver Gang jeg har talt med ham,« sagde Mary. »Jeg har spekuleret paa, om han kunde bevare en Hemmelighed, og jeg har tænkt paa, hvordan vi kunde faa ham herved, uden at nogen saa det. Jeg tænkte, du maaske kunde køre hans Stol. Doktoren sagde, at han skulde have frisk Luft, og hvis han vil have os til at gaa ud med ham, saa er der ingen, der tør sige ham imod. Han vil ikke ud med de andre, og maaske de bliver glade, hvis han vil ud med os. Han kunde beordre Gartneren bort, saa opdagede de ingenting.«

Dickon saa meget dybsindig ud, medens han klappede Kaptajns Ryg.

»Det vil han have godt af, det er jeg sikker paa,« sagde han. »Vi tror ikke, at det var bedre, at han ikke var født. Vi er bare to Børn, der faar en Have til at gro, og han bliver et tredie. To Drengene og en lille Pige, som morer sig over Foraaret. Jeg tør garantere, det er bedre end Doktorens Medicin.«

»Han har ligget inde i sit Værelse saa længe, og han har altid været saa bange for sin Ryg, at det har gjort ham underlig,« sagde Mary. »Han ved en hel Del fra sine Bøger, men andet ved han egentlig heller ikke. Han siger, at han har været for syg til at lægge Mærke til noget, og han hader at komme ud, og han hader Haver og Gartnere. Men han kan godt lide at høre om denne Have, fordi det er en Hemmelighed. Jeg tør ikke fortælle ham ret meget, men han sagde, at han gerne vilde se den.«

»Vi skal nok faa ham herud,« sagde Dickon. »Jeg kan sagtens køre hans Stol. Har du lagt Mærke til, hvor Rødkælken og dens Mage har arbejdet, medens vi har siddet her. Se, hvor den sidder der paa Grenen og spekulerer paa, hvor det nu er bedst at anbringe den Kvist, den har i Næbet.«

Han fløjtede paa sin egen lokkende Maade, og Rødkælken vendte Hovedet og saa spørgende paa ham stadig med Kvisten i Næbet. Dickon talte til den ligesom Ben

Weatherstaff havde gjort, men hans Stemme var venligere.

»Hvor du end lægger den,« sagde han, »saa vil den nok gøre Nytte. Du vidste, hvordan du skulde bygge din Rede, inden du kom ud af Ægget. Hæng du bare i min Ven. Du har ingen Tid at spille.«

»Aah! hvor kan jeg dog godt lide at høre dig tale til den,« sagde Mary og lo fornøjet. »Ben Weatherstaff skælder den ud og gør Løjer med den, og saa hopper den rundt og ser ud, som om den forstaar det altsammen, og jeg ved, den kan godt lide det. Ben Weatherstaff siger, at den er saa forfængelig, at den hellere vil have, man kaster med Sten efter den, end at man ikke lægger Mærke til den.«

Dickon lo nu ogsaa og blev ved med at tale.

»Kan du se, vi ikke gør dig noget,« sagde han til Fuglen. »Vi er næsten Fugle selv. Vi bygger ogsaa Rede, ja. Se du bare her ned, og sig noget.«

Og skønt den ikke kunde svare, fordi den havde noget i Næbet, saa mente Mary dog, at Udtrykket i dens klare Øjne, da den fløj bort til sit eget Hjørne af Haven, havde sagt, at den ikke vilde fortælle deres Hemmelighed til nogen, for alt i Verden.

SEKSTENDE KAPITEL.

»Jeg vil ikke!« sagde Mary.

DE havde saa meget at gøre den Morgen, og Mary kom først sent op i Huset og havde et saadant Hastværk med at komme tilbage til sit Arbejde, at hun helt glemte Colin, lige til det Øjeblik hun skulde ud af Døren.

»Sig til Colin, at jeg ikke kan komme op til ham endnu,« sagde hun til Martha. »Jeg har meget travlt nede i Haven.«

Martha saa forskrækket paa hende.

»Men! Frk. Mary,« sagde hun. »Det vil sætte ham i daarligt Humør, naar jeg siger ham det.«

Men Mary var ikke saa bange for ham som de andre, og hun var ikke nogen selvopofrende Person.

»Jeg kan ikke blive,« svarede hun. »Dickon venter paa mig,« og bort løb hun.

Eftermiddagen var endnu dejligere og travlere end Morgenen. De havde næsten faaet al Ukrudtet ud af Haven, og de havde faaet gravet om næsten alle Træerne og Roserne. Dickon havde bragt sin egen Spade med, og han havde lært Mary, hvordan hun skulde bruge alle sine Redskaber, saa skønt denne Have ikke skulde ligne en Gartners Have, kunde man allerede nu se, at inden For-aaret var forbi, vilde det blive et Vildnis af velplejede Planter.

»Der kommer Æble- og Kirsebærblomster her, og der er Blommer og Ferskentræer langs Muren, og Græsplænen bliver et helt Tæppe af Blomster,« sagde Dickon, idet han arbejdede af alle Kræfter.

Den lille Ræv og Ravnene var lige saa glade og havde lige saa travlt som de selv, og Rødkælken og dens Mage fløj frem og tilbage som smaa Lyn. Sommetider flagrede Ravnene bort paa sin sorte Vinger ind over Træerne i Parken. Hver Gang den saa kom tilbage, satte den sig i Nærheden af Dickon og sagde sit Kra-kra gentagne Gange, som for at melde sin Ankomst, og Dickon talte med den, ligesom han havde talt til Rødkælken. Engang da Dickon havde saa travlt, at han ikke svarede den, straks da den kom, fløj den hen paa hans Skulder, og hakkede ham forsigtigt i Øret med sit store Næb. Da Mary vilde hvile sig et Øjeblik, satte han sig hos hende under et Træ, tog sin Fløjte frem og spillede den lille underlige kaldende Melodi, og to Egern kom frem oppe paa Muren, saa til og lyttede.

»Nu er du en hel Del stærkere, end du var,« sagde Dickon, idet han betragtede hende, medens hun gravede. »Du er kommen til at se helt anderledes ud.«

Mary blussede af Bevægelse og godt Humør.

»Jeg bliver tykkere og tykkere for hver Dag,« sagde hun fornøjet. »Fru Medlock maa til at skaffe mig nogle større Klæder. Martha siger, at mit Haar ogsaa er blevet tættere, det er ikke mere saa fladt og tjavsæt.«

Solen var ved at gaa ned og sendte lange purpurgyldne Straaler ind under Træerne, da de skiltes.

»Det bliver godt Vejr i Morgen,« sagde Dickon. »Jeg kommer igen ved Solopgang.«

»Det gør jeg ogsaa,« sagde Mary.

Hun løb op til Huset, saa hurtigt hendes Ben kunde bære hende. Hun vilde fortælle Colin om Dickons Ræveunger og om Ravnen, og om hvad Foraaret havde udrettet. Hun var sikker paa, han vilde blive glad ved at høre det. Saa det var ikke særligt oplivende for hende, da hun aabnede Døren til sit Værelse at se Martha staa der og vente paa hende med et forfærdet Ansigt.

»Hvad er der i Vejen?« spurgte hun. »Hvad sagde Colin, da du fortalte ham, at jeg ikke kunde komme?«

»Aah!« sagde Martha. »Jeg vilde ønske, du ikke var gaaet. Han fik et af sine Anfald. Der har været en farlig Masse at bestille hele Eftermiddagen for at holde ham rolig. Han vil se paa Uret hele Tiden.«

Mary kneb Læberne sammen. Hun var ikke mere nødt til at rette sig efter andre end Colin, og hun saa ikke nogen Grund til, at denne egensindige Dreng skulde forhindre hende i at gøre, som hun selv havde Lyst til. Hun kendte ikke noget til at tage Hensyn til Folk, der var syge eller nervøse og derfor ikke var i Stand til at kontrolere deres eget Raseri, men gjorde andre Folk syge og nervøse med. Naar hun havde haft Hovedpine i Indien, havde hun gjort sit bedste for, at andre Folk, som var i Nærheden, ogsaa skulde faa Hovedpine, eller noget der var lige saa slemt. Dengang syntes hun, at det var fuldstændig i sin Orden, men nu syntes hun, at Colin i høj Grad havde Uret.

Han laa ikke paa sin Sofa, da hun kom ind i hans Værelse, men laa fladt ned paa sin Ryg i Sengen, og han vendte ikke engang Hovedet, da hun kom ind. Det var en daarlig Begyndelse, og Mary marcherede hen til Sengen paa sin stiveste Maade.

»Hvorfor er du ikke oppe?« sagde hun.

»Jeg stod op i Morges, da jeg troede, du kom,« svarede han uden at se paa hende. »Jeg fik dem til at lægge mig i Seng igen i Eftermiddag. Min Ryg gjorde ondt, og mit Hoved gjorde ondt, og jeg var træt. Hvorfor kom du ikke?«

»Jeg arbejdede i Haven med Dickon,« sagde Mary.

Colin rynkede Panden og nedlod sig til at se paa hende.

»Jeg vil ikke lade den Dreng komme her, hvis du gaar ud og bliver hos ham i Stedet for at komme og tale med mig,« sagde han.

Mary blev vred. Hun kunde blive rasende uden at frembringe en Lyd. Hun blev kun ubehagelig og trodsig og var saa lige glad, hvad der end skete.

»Dersom du sender Dickon bort, kommer jeg aldrig ind i dette Værelse igen!« svarede hun.

»Det skal du, hvis jeg vil have det,« sagde Colin.

»Jeg vil ikke!« sagde Mary.

»Jeg skal faa dig til det,« sagde Colin. »De skal trække dig herind.«

»Naa, det skal de, Hr. Rajah!« sagde Mary frygtelig.

»De kan maaske trække mig herind, men de kan ikke faa mig til at tale, naar de har mig her. Jeg vil sidde med sammenbidte Tænder og ikke fortælle dig en Smule. Jeg vil ikke engang se paa dig, jeg vil se ned i Gulvet!«

Det var et nydeligt Par, som der stirrede paa hinanden. Hvis de havde været to smaa Gadedrenge, vilde de have fløjet løs paa hinanden. Som det var, kunde de imidlertid kun skændes, og det gjorde de.

»Uh, hvor du er egenkærlig!« raabte Colin.

»Hvad er du saa?« sagde Mary. »Egenkærlige Folk siger altid saadan. Alle Folk er egenkærlige, fordi de ikke følger dem. Du er mere egenkærlig end jeg, du er den mest egenkærlige Dreng, jeg nogen Sinde har set.«

»Næh, jeg er ikke!« bed Colin af. »Jeg er ikke saa egenkærlig som din rare Dickon, han beholder dig ude og lege i Snavset, skønt han ved, jeg ligger her inde alene. Han er egenkærlig, at du ved det.«

Marys Øjne flammede. »Han er den bedste Dreng, der nogen Sinde har levet!« sagde hun. »Han er — han er en Engell!« Det maatte næsten lyde dumt at sige det, men det brød hun sig ikke om.

»En dejlig Engell!« snærrede Colin. »Han er en rigtig Bondedreng fra Heden!«

»Han er da bedre end en Bonde-Rajah,« svarede Mary.

»Han er tusinde Gange bedre.«

Fordi hun var den stærkeste, begyndte hun at faa Overtaget. Han havde aldrig været oppe at skændes med nogen jævnaldrende, og i Virkeligheden var det godt for ham; men det vidste hverken han eller Mary. Han vendte sit Hoved om paa Pudens og lukkede sine Øjne, og en stor Taare løb ned over hans Kind. Han var begyndt at føle Medlidenhed med sig selv — andet var der ikke i Vejen.

»Jeg er ikke saa egenkærlig som du,« sagde han. »For jeg er altid syg, og der er ved at vokse en Pukkel frem paa min Ryg, og desuden skal jeg dø!«

»Det er ikke sandt,« svarede Mary udeltagende.

Han aabnede Øjnene fuld af Indignation. Det havde han aldrig hørt for. Han var baade rasende og utilfreds, hvis det er muligt at være det overfor en Dreng.

»Er det ikke?« raabte han. »Er det ikke. Du ved godt, det er sandt! Alle Folk siger det jo.«

»Jamen jeg tror det ikke!« sagde Mary gnaven. »Du siger det bare for at gøre Folk bedrøvede. Jeg tror, at du er stolt af det. Men jeg tror nu ikke paa det. Dersom du var en god Dreng, kunde det maaske være sandt — men du er for ækkel!«

Til Trods for sin syge Ryg, sad Colin op i Sengen, helt ude af sig selv af Raseri.

»Gaa ud af Værelset!« raabte han og greb sin Pude, som han kastede efter hende. Han var ikke stærk nok til at kaste den langt, saa den faldt kun ned for hendes Fødder. Men Mary var saa rød i Ansigtet som kogt Reje.

»Jeg gaar,« sagde hun. »Og jeg kommer ikke tilbage!« Hun gik hen til Døren, og da hun havde naaet den, vendte hun sig om og talte igen. »Jeg kom for at fortælle dig en hel Mængde morsomme Ting,« sagde hun. »Dickon havde sin Ræv og sin Ravn med i Dag, og jeg vilde have fortalt dig en hel Mængde om dem. Nu vil jeg ikke fortælle dig en eneste Smule!«

Hun marcherede ud af Døren og lukkede den efter sig, og der stod til hendes store Forbavselse Sygeplejersken og lyttede, og endnu mere forbavsede var det, at hun stod og lo. Hun var en høj, smuk, ung Dame, som aldrig burde have været Sygeplejerske, thi hun brød sig ikke om

de syge, og hun fandt altid Paaskud til overlade Colin til Martha, eller hvem der ellers var i Nærheden. Mary havde aldrig kunnet lide hende og stod blot og stirrede paa hende, som hun stod der og fniste i sit Lømmetørklæde.

»Hvad ler du af?« spurgte hun hende.

»Af jer to Unger,« sagde Sygeplejersken. »Det er det bedste, der kunde ske ham, den sygelige, forheksede Unge, at faa en at skændes med, der er lige saa forkælet og ødelagt som han selv;« og saa lo hun igen i sit Lømmetørklæde. »Hvis han havde haft saadan en lille Heks af en Søster at slaas med, saa havde det saamænd reddet ham.«

»Skal han dø?«

»Jeg ved det saamænd ikke og bryder mig heller ikke om det. Halvdelen af, hvad han fejler, er Hysteri og Arrigskab.«

»Hvad er Hysteri?« spurgte Mary.

»Det vil du nok finde ud af, naar du faar ham at se i et af hans Anfald — du har da i alle Tilfælde givet ham noget at blive hysterisk over, og det er jeg glad for.«

Mary gik tilbage til sit Værelse uden at føle mere af alt det, hun havde følt, da hun kom op fra Haven. Hun var gnaven og skuffet, men havde ikke en Smule Medfølelse med Colin. Hun havde haft i Sinde at fortælle ham en hel Mængde, og hun havde overvejet, om hun kunde betro ham den store Hemmelighed. Og saa havde hun udmalet sig, hvordan det vilde blive. Men nu havde hun fuldstændig skiftet Sind. Hun vilde slet ikke fortælle ham noget, og han kunde blive paa sit Værelse og aldrig faa noget frisk Luft, og saa kunde han dø, hvis han havde Lyst. Det vilde tjene ham bedst. Hun var saa nedslaaet og i saa daarligt Humør, at hun nogle faa Minutter endogsaa glemte Dickon og det grønne Slør, som bredte sig over hele Verden, og den bløde, lune Vind, som kom ude fra Heden.

Martha ventede paa hende, og det angstfulde Udtryk i hendes Ansigt var vejet for Nysgerrighed og Interesse. Der stod en Kasse paa Bordet, og under Laaget, der var skudt lidt til Siden, kunde man se, at den var fuld af smaa nydelige Pakker.

»Det har Hr. Craven sendt dig,« sagde Martha. »Det ser ud til, at der er Billedbøger i den.«

Mary huskede nu, at han havde spurgt, den Dag hun var oppe paa hans Værelse: Ønsker du dig noget — Dukker — Legetøj — Bøger?« Hun aabnede Kassen og spekulerede paa, om han maaske havde sendt hende en Dukke, og hvad hun skulde gøre med den, hvis han havde sendt en. Der var flere smukke Bøger i ligesom Colins, der var to eller tre forskellige Spil, og der var en nydelig lille Skrivemappe med Guldnavn paa og Guldpen og Blækhus. Det var saa nydeligt altsammen, og hendes Glæde over det begyndte at fordrive hendes Vrede.

Hun havde slet ikke ventet, at han vilde huske hende, og hun begyndte at blive helt blød om sit lille, haarde Hjerte.

»Jeg skriver bedre, end jeg troede,« sagde hun, »og det første jeg vil skrive med den Pen, skal være et Brev til ham for at fortælle ham, hvor glad jeg er for det.«

Dersom hun havde været gode Venner med Colin, vilde hun straks have vist ham sine Gaver, og saa kunde de have set Billeder og maaske læst i nogle af Bøgerne, thi to af dem handlede om Haver og var fulde af Billeder; og saa kunde de maaske have prøvet paa at spille de Spil, hun havde faaet, saa vilde han rigtig have moret sig og ikke hele Tiden have tænkt paa, at han maaske skulde dø, og heller ikke hele Tiden føle sig om paa Ryggen for at mærke, om der kom en Pukkel frem.

Han havde en Maade at gøre det paa, som Mary næsten ikke kunde holde ud. Det gav hende en ubestemt Følelse af Angst, fordi han hver Gang selv saa saa frygtelig angst ud. Han sagde, at hvis han en Dag fandt en, selv nok saa lille, Knude paa Ryggen, saa vidste han, at hans Pukkel var begyndt at vokse frem. Han havde en Dag hørt Fru Medlock hviske til Sygeplejersken, at hans Pukkel først havde vist sig saadan, medens han var Barn, og det havde fæstet sig saadan i hans Tanke, at han ikke kunde komme bort fra det igen. Han havde aldrig fortalt det til andre end Mary, at de fleste af hans »Anfald«, som de kaldte det, kom af hans Angst for, at det skulde ske. Mary

havde haft meget ondt af det for ham, da han fortalte hende det.

»Han begynder altid at tænke paa det, naar han er gnaven eller træt,« sagde hun til sig selv. »Og han har været gnaven i Dag. Maaske — maaske har han tænkt paa det hele Eftermiddagen.« Hun stod og saa ned i Tæppet og tænkte sig om.

»Jeg sagde, at jeg aldrig vilde gaa derind igen« — hun rynkede Brynene og vedblev betænkelig — »men maaske — maaske gaar jeg derind alligevel, jeg vil se, om han behøver mig — i Morgen. Maaske han vil prøve paa at kaste sin Pude efter mig igen, men — jeg tror — jeg tror alligevel, jeg gaar derind.«

SYTTENDE KAPITEL

Et Anfald.

HUN havde været tidligt oppe om Morgenen og havde arbejdet haardt i Haven, saa hun var træt og søvng. Saa snart Martha havde bragt hendes Aftensmad, og hun havde spist den, var hun derfor glad ved at gaa i Seng. Idet hun lagde sit Hoved paa Pudden, mumlede hun til sig selv:

»Jeg vil gaa ud før Frokost og arbejde med Dickon, og saa bagefter — tror jeg — jeg vil gaa ud og se til ham.«

Hun tænkte, det omtrent kunde være Midnat, da hun blev vækket af et frygteligt Spektakel, der fik hende til at springe ud af Sengen straks.

Hvad var det — hvad var dog det? I næste Øjeblik var hun sikker paa, at hun vidste det. Døre blev aabnede og lukkede, travle Fødder løb op og ned ad Korridoren, og samtidig var der een, der raabte og skreg og skreg og raabte paa en rædselsfuld Maade.

»Det er Colin,« sagde hun. »Han har faaet et af de Anfald, som Sygeplejersken kalder Hysteri. Hvor det lyder skrækkeligt.«

Da hun lyttede til disse vilde Skrig, kunde hun godt forstaa, at Folk var saa bange, at de hellere fjøede ham

i alt end at høre paa dette. Hun holdt sig for Ørene og følte sig syg og gyste.

»Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre,« blev hun ved med at sige. »Jeg kan ikke holde det ud.«

En Gang tænkte hun paa, om han ikke vilde holde op, hvis hun turde gaa ind til ham; men saa kom hun i Tanker om, hvorledes han havde drevet hende ud af Værelset, og blev bange for, at Synet af hende skulde gøre ham værre. Selv naar hun pressede Hænderne, saa haardt hun kunde, mod sine Øren, kunde hun ikke holde den skrækkelige Lyd ude. Hun hadede disse Skrig saa meget og led saadan under dem, at de gjorde hende vred, og hun fik pludselig saadan en Lyst til selv at skribe endnu værre end han, bare for at forskrække ham, som han havde forskrækket hende. Hun var ikke vant til andet Raseri end sit eget. Hun tog Hænderne fra sine Øren, sprang op og stampede i Gulvet.

»Han maa standses! En eller anden maa faa ham til at holde op! Om de saa skal slaa ham!« raabte hun.

Netop i samme Øjeblik hørte hun nogen komme løbende ned ad Korridoren. Døren gik op, og Sygeplejersken kom ind. Nu lo hun slet ikke. Hun var snarere noget bleg.

»Han har arbejdet sig op til Hysteri,« sagde hun hurtigt. »Han vil gøre sig selv Fortræd. Der er ingen, der kan komme nogen Vegne med ham. Kom du og prøv, saa er du sød. Han kan godt lide dig.«

»Han viste mig ud af Værelset i Morges,« sagde Mary vredt og stampede med Foden.

Dette Stamp syntes Sygeplejersken godt om. I Virkeligheden havde hun været bange for at finde Mary grædende og skjulende sig under Sengeklæderne.

»Det er rigtigt,« sagde hun. »Du er i det rigtige Humør. Gaa ind og skæld ham ud. Giv ham noget andet at tænke paa. Gaa endelig, mit Barn, saa hurtigt du kan.«

Først bagefter opdagede Mary, at det var lige saa komisk, som det var frygteligt — at det var komisk, at alle disse gamle, voksne Folk var saa bange, at de kom og bad om Hjælp af en lille Pige, fordi de gættede, at hun var lige saa slem som Colin selv.

Hun fløj ned gennem Korridoren, og jo nærmere hun kom Skrigene, des mere rasende blev hun. Hun var ligefrem blevet hel ondskabsfuld, da hun naaede Døren. Hun skubbede den op og løb over Gulvet hen til den store Seng.

»Ti stille!« næsten skreg hun. »Ti stille! Jeg hader dig. De hader dig allesammen! Jeg vilde ønske, de vilde løbe ud af Huset allesammen og lade dig skrige dig ihjel! Du kan skrige dig ihjel i Løbet af et Minut, og jeg vilde ønske, at du gjorde det!«

Et almindeligt venligt Barn kunde aldrig have tænkt eller endnu mindre have sagt noget lignende, men det var netop det bedst mulige Middel til at bringe denne hysteriske Dreng, hvem ingen hidtil havde turdet irettesætte eller modsige, til sig selv igen.

Han havde ligget med Ansigtet ned i Puderne og bearbejdet disse med sine Hænder, og nu næsten hoppede han rundt, saa hurtigt vendte han sig ved at høre den lille rasende Stemme. Hans Ansigt saa frygteligt ud, hvidt og rødt og opsvulmet, og han stønnede og gispede; men den tapre lille Mary brød sig aldeles ikke derom.

»Dersom du skriger en Gang til,« sagde hun, »saa skriger jeg med — og jeg kan skrige meget højere end du — jeg vil gøre dig bange, rigtig forskrække dig!«

Han var virkelig holdt op med at skrige, hun havde fuldstændig overrumplet ham. De Skrig, han allerede havde udstødt, havde næsten kvalt ham. Taarerne strømmede nu ned over hans Kinder, og han skælvede over det hele.

»Jeg kan ikke holde op!« han gispede og stønnede. »Jeg kan ikke — jeg kan ikke!«

»Jo, du kan!« raabte Mary. »Halvdelen af det, du fejler, er ikke andet end Hysteri og Arrigskab — netop Hysteri — Hysteri — Hysteri!« og hun stampede, for hver Gang hun sagde det.

»Jeg følte Puklen paa Ryggen — jeg følte den,« klagede Colin. »Jeg vidste det. Jeg faar en Pukkel paa Ryggen, og saa skal jeg dø,« og han begyndte at vride sig, vendte sig om paa Ansigtet og sukkede og stønnede, men han skreg ikke.

»Du har ikke følt nogen Pukkel!« protesterede Mary

haardhjertet. »Dersom du følte noget, saa var det bare en »Hysteripukkel«. Hysteri frembringer Pukler, der er ikke andet i Vejen med din væmmelige Ryg end Hysteri! Vend dig om og lad mig se paa den!«

Hun kunde godt lide Ordet Hysteri, og hun mærkede, at det gjorde et vist Indtryk paa ham. Han havde rimeligvis ligesom hun aldrig hørt det før.

»Sygeplejerske!« kommanderede hun. »Kom her hen og vis mig straks hans Ryg!«

Sygeplejersken, Fru Medlock og Martha havde staaet henne ved Døren og stirret paa hende med halvtaaabne Munde. Alle tre stønnede endnu mere af Angst end før. Sygeplejersken kom frem, som om hun halvvejs var bange. Colin laa og sukkede og snappede efter Vejret.

»Maaske han — han ikke vil tillade mig det,« sagde hun sagte.

Colin hørte det og gispede ud mellem to Suk:

»Vis hende den! Hun — hun skal se den!«

Det var en stakkels, mager Ryg at se paa, da den blev blottet. Hvert Ribben og hver Hvirvel i Rygraden kunde man tælle, dog Mary talte dem ikke, som hun der bøjede sig over den, undersøgte hun den kun nøje, med et alvorligt og grumt lille Ansigt. Hun saa saa forbitret og gammelagtig ud, at Sygeplejersken maatte vende sit Ansigt bort for ikke at smile. Der var et Minuts fuldstændig Stilhed, thi selv Colin forsøgte at holde Vejret, medens Mary saa op og ned ad hans Rygrad, og ned og op saa omhyggeligt, som om hun havde været den store Doktor fra London.

»Der er ikke en eneste Pukkel der!« sagde hun til sidst. »Der er ikke en Pukkel saa stor som et Knappenaals-hoved — undtagen Ryghvirvlerne, og dem kan man kun se, fordi du er mager. Mine Ryghvirvler stak ligesaa meget ud, indtil jeg begyndte at blive federe, og endnu er jeg ikke tyk nok til at skjule dem. Der er ikke en Pukkel saa stor som et Knappenaals-hoved. Hvis du nogen Sinde siger det igen, saa ler jeg ad dig!«

Ingen andre end Colin selv kan forestille sig, hvilket Indtryk disse barnlige Ord gjorde paa ham. Dersom han nogen Sinde havde haft nogen at tale med om sin hemme-

lige Frygt — hvis han havde dristet sig til selv at spørge — hvis han havde haft jævnaldrende Legekammerater og ikke altid havde ligget der paa sin Ryg og indaandet en Atmosfære, der ligesom var gjort tung af Frygten for Folk, der for det meste var kede og trætte af ham, vilde han før have opdaget, at det meste af hans Sygdom og Frygt var frembragt af ham selv. Men han havde ligget og tænkt paa sig selv, sine Smerter og sin Kedsomheds Timer, Dage, Maaneder og Aar igennem. Og nu, da en lille, vred, uvenlig Pige paastod, at han ikke var saa syg, som han troede, følte han, at det virkelig maatte være sandt.

»Jeg vidste ikke,« sagde Sygeplejersken, »at han troede, han havde en Pukkel paa Ryggen. Hans Ryg er svag, fordi han ikke vil prøve paa at sidde op. Jeg kunde godt have fortalt ham, at der ikke er nogen Pukkel der.«

Colin trak Vejret lettet og vendte sit Ansigt lidt for at se paa hende.

»Kunde du?« sagde han spagfærdig.

»Ja.«

»Der kan du se!« sagde Mary og aandede ogsaa lettere.

Colin vendte sig om igen, men kun for at komme sig lidt og faa Vejret efter den megen Hulken; han laa stille et Øjeblik, store Taarer strømmede ned over hans Ansigt og vædede hans Puder. Men disse Taarer meldte kun, hvor lettet og glad han var. Pludselig vendte han sig om igen og saa paa Sygeplejersken, og underligt nok, lignede han slet ikke en Rajah nu, da han talte til hende.

»Tror du — jeg kunde — leve og blive voksen?« sagde han.

Sygeplejersken var hverken dygtig eller blødhjertet, men hun kunde gentage nogle af Londonerdoktorens Ord.

»Det kan du sikkert, dersom du vil rette dig efter, hvad der bliver sagt til dig og ikke give efter for dit Raseri og saa opholde dig meget i fri Luft.«

Colins Anfald var forbi, og han var svag og træt af at skribe, og maaske det var det, der gjorde ham forsonlig. Han rakte sin Haand lidt ud mod Mary, og jeg er glad ved at sige, at hendes Anfald ogsaa var forbi, hun var blodgjort og mødte ham paa Halvvejen med sin Haand, saa det var som en Forsoning.

»Jeg vil — jeg vil ud sammen med dig, Mary,« sagde han. »Jeg skal lade være at hade frisk Luft, hvis vi kan finde —« Han greb sig i sidste Øjeblik i at sige, »hvis vi kan finde den hemmelige Have,« og han sluttede. »Jeg vil gerne ud med dig, hvis Dickon vil komme og køre min Stol. Jeg vil saa gerne se Dickon og hans Ræv og Ravn.«

Sygeplejersken redte nu Sengen, puslede og glattede Puderne og gav derpaa Colin en Kop Bouillon og lod Mary faa en Kop med, og hun var virkelig glad for at faa den ovenpaa sin Ophidselse. Fru Medlock og Martha listede glad bort, og da alt var pænt roligt og i Orden, saa Sygeplejersken ud, som om hun ogsaa vilde være glad for at slippe bort. Hun var ung og rask og var blevet jaget op midt i sin Søvn, og hun gabede ganske aabenlyst, medens Mary saa paa hende. Mary havde skubbet den store Skammel tæt hen til Sengen og holdt Colins Haand.

»Du maa gaa tilbage og sove ud,« sagde Sygeplejersken. »Han falder nok i Søvn om lidt, hvis han ikke er for op-hidset. Saa lægger jeg mig i Værelset her ved Siden af.«

»Vil du have, jeg skal synge den Sang for dig, som jeg lærte af min Barnepige?« hviskede Mary til Colin.

Han trykkede sagte hendes Haand og vendte sine trætte Øjne taknemlig mod hende.

»Ja Tak!« svarede han. »Det er saadan en blid Sang, og saa sover jeg i Løbet af et Minut.«

»Jeg vil faa ham til at sove,« sagde Mary til den gabende Sygeplejerske. »De kan godt gaa, hvis De har Lyst.«

»Godt,« sagde hun med et Anstrøg af Modvilje. »Hvis han ikke sover i Løbet af en halv Time, kan du kalde paa mig.«

»Det er godt,« svarede Mary.

Saa snart Sygeplejersken var gaaet, trykkede Colin Marys Haand igen.

»Jeg var lige ved at røbe os,« sagde han; »men jeg fik standset mig selv i Tide. Jeg vil ikke tale, nu vil jeg sove, men du sagde, at du havde en hel Mængde at fortælle mig. Har du — tror du, du har opdaget noget om Vejen til den hemmelighedsfulde Have?«

Mary saa paa hans stakkels lille, trætte Ansigt og opsvulmede Øjne og blev blød om Hjertet.

»Ja—a,« svarede hun. »Det tror jeg nok, jeg har. Og hvis du nu vil lægge dig til at sove, saa skal jeg fortælle dig det i Morgen.«

Hans Haand skælvede.

»Aah, Mary!« sagde han. »Aah, Mary! Dersom jeg kunde komme ind i den, tror jeg, at jeg blev rask. Kunde du ikke, i Stedet for at synge den Sang — kunde du ikke fortælle mig, ganske sagte ligesom første Gang, hvordan du tror, der ser ud derinde? Jeg er sikker paa, at det vilde faa mig til at sove.«

»Ja,« svarede Mary. »Luk dine Øjne.«

Han lukkede Øjnene og laa ganske stille, hun holdt hans Haand og begyndte at tale i en meget langsom og sagte Tone.

»Jeg tror, den har været overladt til sig selv saa længe — at den er blevet et helt Vildnis. Jeg tænker mig, at Roserne har klatret og klatret og klatret, saa de hænger i store Buer fra Grenene og Muren og kryber hen ad Jorden — næsten som en graa Taage. Nogle af dem er gaaet ud, men mange — er levende, og naar Sommeren kommer, vil der være Gardiner og Springvand af Roser. Jeg tænker mig, at Jorden er fuld af Hyacinter og Vintergækker og Liljer og Iris, som arbejder for sig selv nede i Jorden. Nu er Foraaret begyndt — maaske — maaske —«

Den rolige Klang i hendes Stemme gjorde ham mere og mere rolig; hun saa det og vedblev: »Maaske kommer de nu op mellem Græsset — maaske der allerede er hele Klynger af udsprungne Krokus, der skinner som Guld og Purpur. Maaske er Bladene allerede ved at udfolde sig — og maaske — det graa er ved at forandre sig, saa det ser ud, som om der er bredt et grønt Slør ud over det alt-sammen. Og Fuglene kommer derind for at se paa det — fordi der er — der er saa sikkert og stille. Og maaske — maaske — maaske —« hun sagde det ganske sagte, »har Rødkælken fundet sig en Mage og er i Færd med at bygge Rede.«

Og nu sov Colin.

ATTENDE KAPITEL

Vi maa ikke spille Tiden.

MARY vaagnede først sent den næste Morgen. Hun sov længe, thi hun var træt, og da Martha bragte hendes Frokost, fortalte hun, at skønt Colin var ganske rolig, var han dog syg og havde Feber, som han altid havde efter sine Anfald. Mary spiste langsomt sin Frokost, medens hun lyttede.

»Han siger, at han vilde ønske, du vilde komme ind til ham, saa snart du kan,« sagde Martha. »Det er underligt, saa meget han holder af dig. Du gav ham ellers ordentlig Besked i Nat — gjorde du ikke? Der var ingen andre, der havde vovet det. Den stakkels Dreng! Han er saa forkælet, at der slet ikke er noget at stille op med ham. Moder siger, at de to værste Ting, der kan hænde et Barn, er altid at faa sin Vilje — eller aldrig at faa den. Hun ved ikke rigtig, hvad der er værst. Du var ellers ogsaa godt gal i Hovedet selv. Men han sagde til mig, da jeg var inde i hans Værelse: Vær saa venlig at spørge Frk. Mary, om hun vil komme ind og tale med mig. Tænk, han sagde: være saa venlig! Gaar du derind?«

»Jeg vil ud at se til Dickon først,« sagde Mary. »Nej, jeg vil først gaa ind til Colin og fortælle ham — jeg ved nok, hvad jeg vil fortælle ham,« tilføjede hun med en pludselig Indskydelse.

Hun havde Hatten paa, da hun kom ind til Colin, og han saa straks lidt skuffet ud. Han var forfærdelig bleg og havde usædvanlig store Skygger om Øjnene.

»Jeg er glad for, at du kom,« sagde han. »Jeg har Hovedpine og Smerter i hele Kroppen, fordi jeg er saa træt. Skal du nogen Steder hen?«

»Jeg kan ikke blive her saa længe,« sagde hun. »Jeg skal ud til Dickon, men jeg kommer igen. Colin, det er — det er noget om den hemmelighedsfulde Have.«

Hele hans Ansigt lyste, og der kom lidt Farve i hans Kinder.

»Næ—! er det!« raabte han. »Jeg drømte om den hele Natten. Jeg hørte, du sagde noget om det graa, der blev

grønt, og jeg drømte, jeg stod et Sted, hvor der var en Mængde grønne Blade — og der var Fugle, der laa paa deres Reder, og der var saa dejligt og saa stille. Jeg vil ligge og tænke paa det, til du kommer.«

Fem Minutter efter var Mary i Haven hos Dickon. Denne Gang havde han foruden Ræven og Ravnene medbragt to tamme Egern.

»Jeg kom herover paa Ponyen i Morges,« sagde han. »Aah! han er en dejlig lille Hest, Jump! Jeg havde disse to i mine Lommer. Denne her kalder jeg Nød, og den anden kalder jeg Skal.«

Da han sagde »Nød«, sprang det ene Egerne op paa hans højre Skulder, og da han sagde »Skal«, sprang det andet op paa hans venstre Skulder.

Da de havde sat sig ned i Græsset med Kaptajn sammenrullet ved deres Fødder, medens Sod lyttede tavs i et Træ, og Nød og Skal hoppede rundt i Nærheden af dem, syntes Mary næsten, at hun ikke var i Stand til at forlade al denne Dejlighed; men da hun begyndte at fortælle sin Historie, var der noget i Dickons morsomme Ansigt, der fik hende paa andre Tanker. Hun kunde se, at han havde mere ondt af det for Colin end hun selv. Han sad og saa op i Himlen og rundt paa alt omkring sig.

»Hør engang Fuglene — det er ligesom Verden var fuld af dem, alting fløjter og pippet,« sagde han. »Se, hvor de flyver rundt, og hør, hvor de kalder paa hverandre. Om Foraaret er det, som om hele Verden kalder. Bladene udfolder sig, saa man kan se dem — og,« idet han snusede i Luften med sin glade Opstoppersnæse, »sikken dejlig Lugt de har! Og saa ligger den stakkels Dreng derinde og ser slet ingenting og kommer til at tænke paa saadan noget, som faar ham til at skribe. Ja, vi maa have ham her ud — vi maa faa ham til at se og høre og indaande den dejlige Luft og rigtig blive bagt igennem af Solen. Og vi maa ikke spille noget Øjeblik.«

Naar han var meget optaget af det, han sagde, talte han ofte det brede Yorkshiremaal, skønt han ellers gjorde sig Umage for at tale mere korrekt, for at Mary skulde forstaa ham. Men hun kunde godt lide hans Sprog og havde forsøgt paa at lære sig det selv.

»Ja, det maa vi,« sagde hun og talte saa bredt, hun kunde. »Jeg skal sige dig, hvad vi først skal gøre,« fortsatte hun, og Dickon lo, thi det morede ham, at den lille Pige forsøgte at tale Yorkshiresk.

»Han kan allerede godt lide dig. Han vil gerne se dig, og han vil gerne se Sod og Kaptajn. Naar jeg nu gaar op og snakker med ham, vil jeg spørge ham, om du ikke kan komme og se til ham i Morgen tidlig og bringe dine Dyr med, og naar der saa er nogle flere Blade paa Træerne og maaske et Par Blomster, saa vil vi faa ham bragt ud, og saa skal du køre hans Stol herind, og saa skal vi vise ham det altsammen.«

Da hun standsede, var hun ganske stolt af sig selv, thi hun havde aldrig sagt saa meget i Yorkshiremaalet før, og det var lykkedes hende rigtig godt.

»Du maa snakke saadan en lille Smule Yorkshiresk til Mester Colin,« lo Dickon. »Det vil ordentlig faa ham til at le, og Moder siger, at der er ikke noget saa godt for syge Folk som en sund Latter. Hun siger, at en halv Times Latter hver Morgen vil være i Stand til at kurere en Dreng, der har Tyfus.«

»Jeg skal tale Yorkshiresk til ham endnu i Dag,« sagde Mary og lo selv.

Haven var nu paa det Standpunkt, hvor det syntes, som om der hver Dag og hver Nat blev tryllet nye Ting op af Jorden. Det var meget svært at forlade den, især da Nød var krøbet op paa hendes Kjole, og Skal var klatret ned af Æbletræet, de sad under, og nu stod og saa paa hende med spørgende Øjne. Men hun gik dog tilbage til Huset, og da hun sad ved Siden af Colins Seng, begyndte han at snuse, ligesom Dickon plejede at gøre, skønt ikke paa en saa erfaren Maade.

»Du lugter ligesom Blomster og — og friske Ting,« raabte han ganske oplivet. »Hvad er det, du lugter af? Det er koldt og varmt og sødt paa een Gang.«

»Det er Luften fra Heden,« sagde Mary. »Det kommer af, at jeg har siddet i Græsset under et Træ med Dickon og Kaptajn og Sod og Nød og Skal. Det er Foraaret og frisk Luft og Solskin, som lugter saa dejligt.«

Hun sagde det saa bredt, hun kunde, »og du kan ikke

tænke dig til, hvor bredt Yorkshiresk lyder, før du har hørt nogen tale det.«

Colin begyndte at le.

»Hvad er det dog, du gør?« sagde han. »Jeg har aldrig hørt dig tale saadan før. Hvor det dog lyder grinagtigt.«

»Jeg taler lidt Yorkshiresk,« fortsatte hun paa samme Maade. »Jeg kan ikke tale det helt saa godt som Dickon eller Martha, »men du kan nok høre, jeg kan efterligne det. Kan du ikke engang forstå en Smule Yorkshiresk, naar nu hører det? Og du er oven i Købet selv en Yorkshiredreng! Du maa jo skamme dig!«

Og saa begyndte hun ogsaa at le, og de lo begge to, til de næsten ikke kunde holde op, og Værelset genlød af deres Latter. Fru Medlock aabnede Døren, men veg forfærdet tilbage og blev staaende og lyttede i Korridoren.

»Nu har jeg aldrig hørt saa galt!« sagde hun, idet hun selv talte bredt Yorkshiremaal, fordi ingen kunde høre hende, og hun var saa forbavset. »Hvem har vel hørt noget lignende! Hvem i al Verden skulde have troet det!«

Der var saa meget at tale om. Det var, som om Colin aldrig kunde høre nok om Dickon og Kaptajn og Ponyen, som hed Jump. Mary havde løbet rundt i Skoven med Dickon for at se Jump. Det var en mager, lidt laadden Hedepony, med en tyk Haardusk ned over Ørene, et smukt Ansigt og en dejlig fløjlsblød Mule. Den var nok mager, fordi den levede paa Heden, men den var saa stærk og udholdende, som om Musklerne i dens korte Ben var af Staalbjedre. Den havde løftet Hovedet og vrinsket sagte, da den saa Dickon, og saa var den gaaet hen og havde lagt sit Hoved paa hans Skulder, og han havde sagt noget ind i dens Øre, og den havde svaret med smaa Hvin og Puf. Dickon havde ladet den give Mary sin ene lille Forhov til Hilsen og ladet den kysse hende paa Kinden med sin bløde Mule.

»Forstaar den virkelig alt, hvad Dickon siger?« spurgte Colin.

»Det ser ud, som om den gør det,« svarede Mary.

»Dickon siger, at de allesammen forstaar en, naar man er Ven med dem. Men man skal være rigtig Ven med dem.«

Colin laa stille et Øjeblik, som om hans underlige,

graa Øjne stirrede paa Væggen; men Mary vidste, at han tænkte.

»Jeg vilde ønske, at jeg var Ven med dem,« sagde han til sidst, »men det er jeg ikke. Jeg har aldrig haft nogen Dyr at være Ven med, og jeg kan ikke taale Folk.«

»Kan du ikke taale mig?« spurgte Mary.

»Jo, det kan jeg,« svarede han. »Det er meget grinagtigt; men jeg holder ligefrem af dig.«

»Ben Weatherstaff sagde, at jeg lignede ham,« sagde Mary. Han sagde, at vi begge havde det samme gnavne Væsen. Jeg tror, du ogsaa ligner ham. Vi ligner hverandre alle tre — du og jeg og Ben Weatherstaff. Han sagde, at vi var ikke til at se paa, nogen af os, og at vi var lige saa gnavne, som vi saa ud. Men jeg er ikke nær saa gnaven, som jeg var, før jeg kendte Rødkælken og Dickon.«

Colin rakte sin tynde Haand ud og rørte ved hende.

»Mary,« sagde han. »Jeg vilde ønske, jeg ikke havde sagt det om at sende Dickon bort. Jeg hadede dig, da du sagde, at han var som en Engel, og jeg lo af dig men — maaske er han det.«

»Ja, det var egentlig morsomt at sige det,« sagde hun frimodig, »for hans Næse vender lige i Vejret, og hans Klæder er lappede over det hele, og han taler bredt Yorkshiremaal, men — men hvis der var en Yorkshireengel — saa tror jeg, at han maatte forstaa sig paa at faa Blomster til at gro, og han maatte vide, hvordan man skal tale til de vilde Dyr, ligesom Dickon gør, og saa maatte de da vide, at han var deres Ven.«

»Jeg vilde ikke have noget imod, at Dickon saa paa mig,« sagde Colin, »jeg vil saa gerne se ham.«

»Jeg er glad for, at du sagde det,« svarede Mary, »fordi — fordi —«

Ganske pludselig forstod hun, at det rette Øjeblik var kommen. Colin mærkede, at der nu kom noget nyt.

»Fordi, hvad?« raabte han ivrig.

Mary var saa ængstelig, at hun rejste sig fra sin Skammel, gik hen til ham og greb begge hans Hænder.

»Kan jeg stole paa dig? Jeg stolede paa Dickon, fordi Fuglene stolede paa ham. Kan jeg stole paa dig — sikkert

— ganske sikkert?» spurgte hun. Hendes Ansigt var saa alvorligt, at han næsten hviskede sit Svar.

»Ja — ja.«

»Godt, Dickon vil komme og se til dig i Morgen tidlig, og han vil bringe sine Dyr med sig.«

»Aah! Aah!« raabte Colin i sin Glæde.

»Men det er ikke alt.« Mary blev helt bleg af Alvor og Spænding. »Resten er endnu bedre. Der er en Dør ind til Haven. Jeg fandt den. Den er under Vedbenden paa Muren.«

Dersom han havde været en stærk, rask Dreng, vilde Colin sikkert have raabt: »Hurra! Hurra! Hurra!« men han var en svag og meget nervøs Dreng; hans Øjne blev større og større, og han gispede efter Luft.

»Aah, Mary!« raabte han næsten med et Suk. »Mon jeg skal faa den at se? Mon jeg skal komme ind i den? Mon jeg skal leve, til jeg kan komme derind?« han greb hendes Hænder og trak hende hen til sig.

»Naturligvis skal du se den,« afbrød Mary indigneret. »Selvfølgelig skal du leve og komme ind i den! Vær dog ikke dum!« Og hun var saa nøgtern naturlig og barnlig, at hun bragte ham til sig selv — igen, og han begyndte at le ad sig selv, og faa Minutter efter sad hun paa sin Skammel igen og fortalte ham, ikke hvorledes hun tænkte sig Haven, men hvorledes den var. Og Colins Pine og Træthed var glemt, og han lyttede begejstret.

»Det er fuldstændig, som du havde tænkt dig den,« sagde han til sidst. »Det lyder, som om du virkelig havde været derinde. Det sagde jeg, da du fortalte mig det første Gang, ikke?«

Mary tav i to Minutter, og saa sagde hun modig Sandheden.

»Jeg havde set den — og jeg havde været derinde,« sagde hun. »Jeg fandt Nøglen og gik derind for nogle Uger siden. Men jeg turde ikke fortælle dig det — jeg turde ikke, fordi jeg var bange for, at jeg ikke kunde stole paa dig — saadan fuldstændig!«

NITTENDE KAPITEL

»Det er kommen.«

DER var blevet sendt Bud efter Dr. Craven Morgenen efter, at Colin havde haft sit Anfald. Han blev altid hentet, naar sligt hændte, og naar han saa kom, fandt han altid en stille, bleg, rystende Dreng, der laa i Sengen og var saa hysterisk, at han kunde briste i Graad ved det mindste Ord, og Dr. Craven kunde derfor ikke lide disse ubehagelige Besøg.

Ved denne Lejlighed kom han først om Eftermiddagen.

»Hvorledes har han det?« spurgte han Fru Medlock i en irriteret Tone. »Han sprænger en skønne Dag et Blodkar, saadan som han tager paa Vej. Drengen er jo halvgal af Hysteri og Medlidenhed med sig selv.«

»Godt! Herre,« svarede Fru Medlock. »De vil næppe tro Deres egne Øjne, naar De ser ham. Det underlige, gnavne Pigebarn, der næsten er lige saa forkælet som han selv, maa have forhekset ham. Hvordan hun har baaret sig ad, er der ingen, der ved. Der er ikke noget usædvanligt at se ved hende, og det er sjældent, man hører hende tale; men hun gjorde, hvad ingen af vi andre turde gøre. Hun fløj imod ham som en lille Kat, stampede i Gulvet og befalede ham at holde op med at skringe, og det forskrækkede ham, saa han virkelig tav stille, og nu i Eftermiddag — ja, De maa hellere selv komme op at se. Det er vist det bedste.«

Den Scene, Dr. Craven blev Vidne til, da han kom ind i sin Patients Værelse, forbavsede ham virkelig. Da Fru Medlock aabnede Døren, hørte de Latter og Pludren. Colin sad oppe i sin Sofa, saa i en af Havebøgerne og talte til den grimme, lille Pige, som for Resten i det Øjeblik næppe kunde kaldes grim, dertil straaledede hendes Ansigt for meget af Glæde.

»De lange, blaa Blomster der — dem vil vi have en hel Masse af,« sagde Colin. »De kaldes Delphiner.«

»Dickon siger, at det er Riddersporer, der er gjort store,« raabte Mary. »Der er allerede hele Buske af dem.«

Saa fik de Øje paa Dr. Craven og standsede. Mary blev ganske stille, og Colin saa fortrydelig ud.

»Det gør mig ondt at høre, at du var syg i Nat, min Dreng,« sagde Dr. Craven en lille Smule nervøs. Han var en meget nervøs Mand.

»Jeg har det bedre nu — meget bedre,« svarede Colin og lignede næsten en Rajah. »Jeg vil ud i min Stol om en Dag eller to, hvis det er godt Vejr. Jeg maa have noget frisk Luft.«

Dr. Craven satte sig ned hos ham, følte hans Puls og saa forbavset paa ham.

»Det maa rigtignok være en Dag, da det er meget fint Vejr, og saa maa du passe meget paa ikke at trætte dig selv for meget.«

»Frisk Luft vil ikke gøre mig træt,« sagde den unge Rajah.

Da der havde været flere Lejligheder, hvor den samme unge Herre havde skreget højt af Raseri og paastaaet, at frisk Luft vilde gøre ham kold og dræbe ham, er det ikke til at undres over, at Dr. Craven blev en Smule bestyrtet.

»Jeg troede, du ikke kunde lide frisk Luft,« sagde han.

»Det kan jeg heller ikke, naar jeg er alene,« svarede Rajahen; »men min Kusine gaar ud med mig.«

»Og Sygeplejersken,« formodede Dr. Craven.

»Nej, hende vil jeg ikke have med,« sagde han saa afgjort, at Mary ikke kunde lade være at tænke paa den unge, indfødte Prins, hvordan han havde set ud, da han sad bedækket med Diamanter, Rubiner og Smaragder og uddelte sine Ordre til sine bukkende Tjenere.

»Min Kusine forstaar godt at passe mig, jeg har det altid bedre, naar hun er hos mig. Hun hjalp mig ogsaa i Nat. Jeg kender en meget stærk Dreng, som vil køre min Stol.«

Dr. Craven var aldeles overvældet. Dersom denne trættende og hysteriske Dreng virkelig blev rask, vilde han selv miste enhver Udsigt til at komme i Besiddelse af Missethwaite; dog han var ikke nogen samvittighedsløs Mand, skønt han havde en svag Karakter, og han vilde ikke udsætte Drengen for virkelig Fare.

»Han maa være baade en stærk og paalidelig Dreng,«

sagde han. »Og jeg maa vide noget om ham. Hvem er han? Hvad er hans Navn?«

»Det er Dickon,« sagde Mary pludselig, hun havde en Følelse af, at enhver, som kendte Heden, maatte ogsaa kende Dickon. Og hun havde Ret. Hun saa, at Dr. Cravens betænkelige Miner straks opklaredes af et lettet Smil.

»Aah, Dickon,« sagde han. »Naar det er Dickon, saa er du sikker nok. Han er saa stærk som en Hedepony, det er han.«

»Og han er paalidelig,« sagde Mary. »Han er den paalideligste Dreng i Yorkshire.« Hun havde talt Yorkshiresk til Dickon, og nu havde hun glemt sig selv og fortsat i dette Sprog.

»Har Dickon lært dig det?« sagde Dr. Craven, idet han lo hjerteligt.

»Det lærer jeg, som om det var Fransk,« sagde Mary koldt. »Det er ligesom de Indfødtes Dialekt i Indien. Den prøver dygtige Folk altid at lære. Jeg kan godt lide det, og det kan Colin ogsaa.«

»Ja, ja,« sagde han. »Hvis det morer jer, gør det saamænd ingen Skade. Tog du din Medicin i Nat, Colin?«

»Nej,« svarede Colin. »Jeg vilde ikke tage den til at begynde med, og efter at Mary havde faaet mig rolig, talte hun mig i Søvn — ganske sagte — om Foraaret der krøb ind i en Have.«

»Det lyder indsmigrende,« sagde Dr. Craven, endnu mere overrasket end før, og skelede hen til Frk. Mary, som hun sad der paa sin Skammel og stirrede tavs ned i Gulvet. »Du har det betydelig bedre, men du maa erindre —«

»Jeg vil ikke erindre noget,« afbrød Rajahen, atter bydende. »Naar jeg ligger for mig selv og erindrer, saa begynder jeg at faa ondt alle Vegne, og saa kommer jeg til at tænke paa Ting, der faar mig til at skribe, fordi jeg hader dem saadan. Hvis der var en Doktor et eller andet Sted, som kunde faa mig til at glemme, at jeg var syg, i Stedet for at huske det, saa vilde jeg have ham her hen.« Og han slog ud med en mager Haand, som virkelig burde være besat med kongelige Signetringe, be-

sat med Rubiner. »Det er fordi min Kusine faar mig til at glemme, at jeg har det bedre.«

Dr. Craven havde aldrig gjort saa kort et Besøg efter et »Anfald«; sædvanlig maatte han efter et saadant blive der meget længe og foretage sig en Mængde. Denne Dag gav han ingen Medicin eller efterlod nye Ordre, og han blev sparet for en Mængde ubehagelige Salver. Da han gik ned ad Trappen, saa han meget tankefuld ud, og da han talte til Fru Medlock, mærkede hun, at han stadig var meget forbavset.

»Ikke sandt, Herre,« sagde hun, »skulde man vel have troet det?«

»Det er jo uden Tvivl et helt nyt Stadium, han er kommen til,« sagde Doktoren. »Og det er ogsaa udenfor al Tvivl, at det nye er bedre end det gamle.«

»Jeg tror Susan Sowerby har Ret — det tror jeg,« sagde Fru Medlock. »Jeg var inde hos hende paa min Vej til Thwaite i Gaar, og saa fik jeg jo talt lidt med hende. Og hun sagde til mig: »Ja, Sarah Ann, hun er maaske ikke noget godt Barn, og hun er maaske heller ikke noget smukt Barn, men hun er et Barn, og Børn trænger nu til Børn.« Vi har gaaet i Skole sammen, Susan Sowerby og jeg.«

»Hun er den bedste Sygeplejerske, jeg kender,« sagde Dr. Craven. »Naar jeg finder hende i en Hytte, saa ved jeg, at der er Chancer for, at jeg skal faa hjulpet min Patient.«

Fru Medlock smilede. Hun holdt meget af Susan Sowerby.

Den Nat sov Colin uden at vaagne en eneste Gang, og da han vaagnede om Morgenen, laa han stille og smilede uden at vide det — smilede fordi han følte sig saa mærkværdig godt tilpas. Det var ligefrem rart at vaagne, og han vendte sig om og strakte sine Lemmer med Velbehag. Han havde en Følelse, som om tykke Tove, der havde holdt ham fast, havde løsnet sig og ladet ham gaa. Han vidste ikke noget om, at Dr. Craven vilde have sagt, at hans Nerver nu var slappede og havde udhvilet. I Stedet for at ligge og stirre paa Væggen og ønske, at han ikke var vaagnet, havde han Hovedet fuldt af de Planer, han

og Mary havde udkastet i Dagen i Forvejen, af Billeder af Haven og Dickon med de vilde Dyr. Det var saa dejligt at have noget at tænke paa. Og han havde ikke været vaagen mere end ti Minutter, da han hørte nogen komme løbende ned ad Korridoren, og Mary stod i Døren. I næste Øjeblik var hun inde i Værelset og løb hen til hans Seng, medbringende et Pust af frisk Luft, der ligefrem duftede af Morgendug.

»Du har været ude! Du har været ude! Der er saadan en dejlig Lugt ved dig!« raabte han.

Hun havde løbet, og hendes Haar havde løsnet sig i Vinden, der havde klaret hendes Øjne og farvet hendes Kinder røde.

»Det er saa smukt!« sagde hun, lidt stakaandet efter sit Løb. »Du har aldrig set noget saa dejligt! Det er kommet! Jeg troede, at det var kommet forleden Morgen, men da var det kun i Færd dermed. Nu er det her! Foraaret er kommet! Dickon siger det!«

»Er det?« raabte Colin, og skønt han egentlig ikke kendte noget til det, følte han sit Hjerte banke. Han sad ret op i Sengen uden at vide det.

»Luk Vinduet op!« tilføjede han, idet han lo halvt af glad Overraskelse halvt af sin egen Iver. »Maaske vi kan høre gyldne Trompeter.«

Og skønt han lo, var Mary der henne og havde aabnet Vinduet paa vid Gab, i Løbet af et Øjeblik, den lune Luft, fuld af Blomsterduft og Fuglesang, strømmede igennem det.

»Det er frisk Luft,« sagde hun. »Lig paa din Ryg og sug den ind i lange Drag. Det er det Dickon gør, naar han ligger ude paa Heden. Han siger, at han kan mærke det ind i sine Aarer, og at det gør ham stærk, og han føler det, som om han kunde leve evigt. Aand det ind! Aand det ind!«

Hun gentog kun, hvad Dickon havde sagt til hende, men hun fangede Colins Fantasi.

»Leve evigt! Faar det ham til at føle saadan?« sagde han, og han gjorde, som hun sagde, han aandede Luft ind i lange Drag, indtil han havde en Fornemmelse af, at der skete noget helt nyt og glædeligt med ham.

Mary var henne ved hans Seng igen.

»Det myldrer med Planter, som kommer op af Jorden,« kom det med vældig Fart. »Og der er udsprungne Blomster og Knopper overalt, og det grønne Slør har næsten dækket alt det graa, og Fuglene har saa travlt med at bygge Reder, de er saa bange for at blive for sent færdige, at de ligefrem slaas om Plads i den hemmelighedsfulde Have. Og Rosenbuskene er saa smukke og sammenfiltrede, som de vel kan være, og der er Primula i Skoven og ved Gærdet, og Frøene, vi saaede, er komne op, og Dickon har i Dag bragt Ræven og Ravnene og de to Egern og et Lam med.«

Og saa maatte hun holde inde for at trække Vejret. Det nyfødte Lam havde Dickon for tre Dage siden fundet liggende hos sin døde Moder mellem Gyvelbuskene paa Heden. Det var ikke det første moderløse Lam, han fandt paa Heden, og han vidste, hvad han skulde gøre med det. Han havde bragt det hjem til Hytten, indpakket i sin Jakke, og han havde ladet det ligge i Nærheden af Ilden og havde madet det med varm Mælk. Det var en lille blød Tingest, med et henrivende lille dumt Ansigt og Ben, der var alt for lange for dets Krop. Dickon var vandret over Heden med det i sine Arme, og dets Patteflaske i sin Lomme ved Siden af det ene Egern. Og da Mary sad under et Træ med dets lille varme Legeme i sit Skød, havde hun næsten følt sig alt for lykkelig til at tale. »Et Lam — et Lam! — Tænk dig et levende Lam, som laa paa mit Skød ligesom et Barn!«

Hun beskrev det med stor Glæde, og Colin laa lyttende og indaadende den friske Luft, idet Sygeplejersken traadte ind. Hun studsede lidt ved Synet af det aabne Vindue. Hun havde siddet stønnende i Værelset mangan en varm Dag, fordi hendes Patient var sikker paa, at han ikke kunde taale et aabent Vindue.

»Er du sikker paa, du ikke forkøler dig, Master Colin?« spurgte hun.

»Nej,« var Svaret. »Jeg indaander blot frisk Luft. Det bliver man stærk af. Jeg vil op paa min Sofa til Frokost, og min Kusine spiser Frokost sammen med mig.«

Sygeplejersken gik bort, idet hun undertrykte et Smil,

for at bestille Frokost til to. Hun fandt, at Tjenerstuen var et behageligere Opholdssted end Sygeværelset, og der nede ventede alle paa at høre nyt oppe fra. Der blev sagt en Del Vittigheder om den unge Eremit, der, som Kokken sagde, »havde fundet sin Overmand, og godt for ham.« Tjenestefolkene havde været meget trætte af Anfaldene, og Kældermesteren, der var en Mand med Familie, havde mere end en Gang fremsat som sin Mening, at Invaliden vilde have meget bedre af »en ordentlig Dragt Prygl.«

Da Colin var kommet hen paa sin Sofa, og Frokosten for to var sat paa Bordet ved Siden af, gjorde han Sygeplejersken en Meddelelse med sin mest Rajah lignende Mine paa.

»En Dreng, en Ræv, en Ravn, to Egern og et nyfødt Lam, kommer nu til Morgen for at besøge mig. Jeg ønsker dem bragt herop saa snart de ankommer,« sagde han. »Lad nu være at lege med Dyrene nede i Tjenerstuen, jeg vil have dem her op.«

Sygeplejersken kunde ikke undertrykke et lille Smil, men forsøgte at skjule det med en Hosten.

»Javel, Herre,« svarede hun.

»Jeg vil sige Dem, hvad De kan gøre,« tilføjede Colin og slog ud med Haanden. »De kan give Martha Besked paa at bringe dem her op. Drengen er Marthas Broder. Hans Navn er Dickon, og han er Dyretæmmer.«

»Jeg haaber, at Dyrene ikke bider, Master Colin,« sagde Sygeplejersken.

»Jeg fortalte dig jo, at han var Dyretæmmer,« sagde Colin overlegen. »Dyretæmmeres Dyr bider aldrig.«

»Der er Slangetæmmere i Indien,« sagde Mary, »og de kan putte deres Slangers Hoveder i Munden.«

»Ih! bevares vel!« sagde Sygeplejersken.

De spiste deres Frokost, medens Morgenluften strømmede ind over dem. Colins Frokost var temmelig solid, og Mary iagttog ham interesseret.

»Du vil blive tykkere, ligesom jeg,« sagde hun. »Jeg brød mig aldrig om min Frokost, da jeg var i Indien, og nu kan jeg slet ikke undvære den.«

»Jeg trængte til min i Dag,« sagde Colin. »Maaske

det var den friske Luft. Hvornaar tror du, Dickon kommer?»

Han lod ikke vente længe paa sig. Efter ti Minutters Forløb rakte Mary Haanden i Vejret.

»Hør!« sagde hun. »Kan du ikke høre Ravnen?»

Colin lyttede ogsaa og hørte den. »Ja,« svarede han.

»Det er Sod,« sagde Mary. »Hør igen! Kan du ikke høre en Brægen — ganske spæd?»

»Aah, jo!« raabte Colin.

»Det er det nyfødte Lam,« sagde Mary. »Nu kommer han.«

Dickons Træsko var tykke og klodsede, og skønt han gjorde sig Umage for at gaa stille, frembragte de dog en dundrende Lyd, idet han gik gennem den lange Korridor. Mary og Colin hørte ham march—march, til han kom gennem Tapetdøren ind paa det bløde Tæppe i Colins egen Gang.

»Hvis det er Dem belejligt, Herre,« meldte Martha, idet hun aabnede Døren. »Hvis det er Dem belejligt, saa er Dickon her med sine Dyr.«

Dickon kom ind, smilende med sit aller bredeste Smil. Han havde Lammet paa Armen og den lille Ræv løb i Hælene paa ham. Nød sad paa hans venstre og Sod paa hans højre Skulder, medens Skals Hoved og Poter kiggede frem af en af hans Sidelommer.

Colin satte sig langsomt op og stirrede og stirrede, ligesom han havde stirret, da han saa Mary for første Gang, men der var Glæde og Forundring i hans Blik. Sandheden var, at til Trods for alt, hvad han havde hørt, havde han ikke været i Stand til at danne sig nogen Forestilling om, hvorledes denne Dreng vilde se ud, med sin Ræv, sin Ravn, sine Egern og sit Lam, som alle var saa nær ved ham, at de syntes en Del af ham selv. Colin havde aldrig i sit Liv talt med en Dreng, og han var saa overvældet ved Synet af ham, at han aldeles ikke tænkte paa at tale.

Men Dickon folte sig ikke i mindste Maade generet heraf. Han var jo heller ikke kommet i Forlegenhed, da han mødte sin Ravn første Gang, og den kun stirrede paa ham uden at tale, den kendte jo ikke hans Sprog.

Saadan er Dyr altid, til de lærer en at kende. Han gik hen til Colins Sofa og lagde det nyfødte Lam i hans Skød, og det lille Dyr krøb straks ind til den bløde Fløjelssslaabrok og gned sit lille laadne Hoved mod hans Side.

»Hvad er det, den gør?« raabte Colin. »Hvad er det, den vil have?«

»Den leder efter sin Mor,« sagde Dickon. »Jeg bragte den lidt sulten her hen, thi jeg tænkte, du kunde lide at se den spise.«

Han knælede ned ved Siden af Sofaen og trak Flasken op af Lommen.

»Kom her, dit lille Fæ,« sagde han, og vendte dens lille hvide Uldhoved med sin brune Haand. »Det er jo dette her, du vil have. Du faar vist mere ud af denne, end af en Fløjelsjakke. Se saa,« og han stak Flaskens Gummisut ind i Munden paa det, og Lammet begyndte at suge med synligt Velbehag.

Efter dette var der nok at tale om. Da Lammet faldt i Søvn, svirrede der en Mængde Spørgsmaal i Luften, og Dickon besvarede dem alle. Han fortalte dem, hvorledes han havde fundet Lammet for tre Morgener siden, lige da Solen stod op. Han havde staaet paa Heden og lyttet til en Lærke og set, hvordan den svang sig højere og højere mod Himlen, indtil der kun var en ganske lille Plet i den blaa Luft.

»Jeg havde næsten tabt den af Syne og stod og undrede mig over, at man kunde høre den, skønt det saa ud, som om den var uden for Verden i Løbet af et Øjeblik, og saa var det, at jeg hørte noget, langt borte mellem Lyngen. Det var en ganske svag Brægen, og saa vidste jeg, at det maatte være et nyfødt Lam, som var sulten, og jeg vidste ogsaa, at det ikke vilde være sulten, uden at det havde mistet sin Moder, og saa begyndte jeg at søge. Aa jeg maatte ordentlig lede efter det. Jeg gik ud og ind mellem Buskene, og det var hele Tiden, som om jeg gik i den gale Retning. Men til sidst fik jeg Øje paa noget hvidt ved en Sten oppe paa en Høj, og saa klatrede jeg der op, fandt den lille Unge, halv død af Sult og Kulde.«

Medens han fortalte, fløj Sod ud og ind af det aabne Vindue og fortalte højlydt i Kragemaal, hvad den saa,

og Nød og Skal foretog Inspektion i de store Træer uden for, og Kaptajn havde rullet sig sammen i Nærheden af Dickon, der havde anbragt sig paa Kamintæppet.

De saa paa Billederne i Havebøgerne, og Dickon kendte alle deres hjemlige Navne, og vidste nøje, hvilke der allerede var i den hemmelighedsfulde Have.

»Jeg kan ikke sige det der Navn,« sagde han, og pegede paa en, hvorunder der stod »Aquilegia«, »men vi kalder den Akeleje, og de vokser vildt paa Gærderne, men disse er Haveblomster, de er større og flottere. Der er saadan nogen store Klynger Akelejer i Haven, de kommer til at ligne et Bed af hvide og blaa Sommerfugle, naar de springer ud.«

»Jeg vil ud at se dem,« raabte Colin. »Jeg maa ud at se dem!«

»Ja, det maa du,« sagde Mary, i Yorkshiremaal og ganske alvorlig. »Og du maa ikke lade gaa for lang Tid forinden.«

TYVENDE KAPITEL.

»Jeg skal leve altid — altid — altid!«

MEN de blev nødt til at vente over en Uge, thi først kom der nogle Dage med megen Blæst, og saa blev Colin forkolet, disse to Ting kom lige efter hinanden og vilde tidligere have sat Colin i et sandt Raseri, men nu var der saa mange hemmelige Planer, der skulde lægges, og Dickon kom næsten hver Dag, selv om det kun var nogle Minutter, og fortalte om, hvad der skete paa Heden og Vejene og ved Gærderne og ved Kanten af Vandløbene. Det, han havde at fortælle om Oddere og Grævlinge og Vandrotter og deres Huler, for ikke at tale om Fuglereeder og Markmus i deres Huller, var nok til at faa ham til at skælve af Spænding, tænk at høre en Dyrebsværger fortælle om alle disse intime Smaating og om hele det Liv og den Travlhed og Spænding, som bevægede sig paa og under Jorden.

»De er ligesom vi,« sagde Dickon, »kun maa de bygge

deres Hus om hvert Aar. Og det er det, der gør, at de har saa travlt, de er bange for ikke at blive færdige.«

Det, der voldte mest Bryderi, var imidlertid de Forberedelser, der maatte til, for at Colin kunde komme fuldstændig uset ned i Haven. Ingen maatte se Rullestolen og Mary og Dickon, naar de havde passeret Buskadset og var kommen ind i den lange Gang, som gik langs med den vedbendbeklædte Mur.

Efter som Dagene gik, var det blevet mere og mere klart for Colin, at den fuldstændige Hemmelighedsfuldhed, der hvilede over Haven, var noget af det mest tiltrækkende ved den. Ingen maatte ødelægge denne Hemmelighed. Ingen maatte saa meget som ane, at de havde en Hemmelighed. Folk skulde tro, at han blot var ude sammen med Mary og Dickon, fordi han holdt af dem og ikke brød sig om, at de saa paa ham. De havde lange og interessante Samtaler om, hvilken Vej de skulde gaa. De vilde gaa op ad denne Sti og ned ad denne og tværs over en tredie og rundt mellem Blomsterbedene ved Springvandet, som om de beundrede de Blomstergrupper, som Hr. Roach, Overgartneren, havde anlagt der. Det vilde give det Udseende af, at der ikke var det mindste hemmelighedsfuldt paa Færde. Saa vilde de gaa ind i Buskadset, som om de fo'r vild, indtil de naaede den lange Gang, Det var næsten lige saa farligt og indviklet som en Feltogsplan, fattet af en stor General under en Krig.

Rygtet om det ny og utrolige, der var sket i Sygeværelset, var trængt fra Tjenerstuen helt ned til Gartnerne, som knap vilde tro det, men ikke nok dermed, en Dag overraskedes Hr. Roach ved at modtage Ordre fra Master Colin om at komme op til ham selv, i det Værelse hvor ellers aldrig nogen fremmede fik Lov at komme, da den syge ønskede personlig at tale med ham.

»Naa, naa,« sagde han til sig selv, idet han hurtigt skiftede Jakke, »hvad skal der nu ske? Hans kongelige Højhed, som ikke taaler, at man ser paa ham, kalder en Mand, som han aldrig har set, op til sig.«

Hr. Roach var ikke fri for at være lidt nysgerrig. Han havde aldrig set saa meget som et Glimt af Drengen, men han havde hørt en Mængde Historier om hans uhyggelige

Udseende og ustyrlige Raseri. Det, han havde hørt oftest var, at han kunde dø hvert Øjeblik, og der eksisterede en Mængde Historier og Beskrivelser om hans krogede Ryg og hjælpeløse Lemmer, som alle var forfattede af Folk, der aldrig havde set ham.

»Tingene forandrer sig her i Huset, Hr. Roach,« sagde Fru Medlock, idet hun førte ham op ad Bagtrappen til Korridoren, der førte hen til det hidtil saa mystiske Værelse.

»Lad os haabe, det er til det bedre, Fru Medlock,« svarede han.

»Det kunde da ikke godt blive værre,« fortsatte Fru Medlock; »og saa underlig det lyder, saa er der dog dem, som nu finder det lettere at gøre deres Arbejde. De skal ikke blive forbavset, Hr. Roach, dersom De pludselig befinder Dem midt i et Menageri, og Martha Sowerby's Dickon er mere hjemme her, end De eller jeg nogen Sinde kan blive det.«

Der maatte virkelig være en Slags Trolddom over Dickon, saadan som Mary altid havde tænkt sig det. Da Hr. Roach hørte hans Navn, smilede han forstaaende.

»Han vilde være hjemme i Buckingham Slot eller paa Bunden af en Kulmine,« sagde han. »Og det er i Grunden heller ikke saa underligt, for han er saa naturlig den Dreng.«

Det var alligevel godt, han var forberedt, ellers var han vist blevet for overrasket. Da Døren blev aabnet, meldte en stor Ravn, der sad paa Ryggen af en stor Stol og syntes ganske som hjemme, hans Ankomst med et lydeligt »Kra-Kra«. Til Trods for Fru Medlocks Ord blev han dog saa bestyrtet, at han var ved at gaa bag om.

Den unge Rajah var hverken i sin Seng eller paa sin Sofa, men i en Armstol, og et lille Lam stod ved hans Fødder og rystede sin Hale paa Spædelams Façon, medens Dickon knælende gav det at drikke af en Flaske. Et Egern sad paa Dickons bøjede Ryg og undersøgte omhyggelig en Nød, medens den lille Pige fra Indien sad paa en stor Skammel og saa til.

»Her er Hr. Roach, Master Colin,« sagde Fru Medlock.

Den unge Rajah vendte sig og tog sin Tjener i Øjesyn — saadan opfattede Overgartneren det i alt Fald.

»Ah! De er Roach, ikke sandt?« sagde han. »Jeg har sendt Bud efter Dem for at give dem nogle meget vigtige Ordre.«

»Ja vel, Herre,« svarede Roach, idet han spekulerede paa, om han nu skulde have Ordre til at fælde alle de gamle Ege i Parken eller om at forandre Frugthaverne til Basiner.

»Jeg tager ud i min Stol nu i Eftermiddag,« sagde Colin. »Dersom jeg kan taale den friske Luft, tager jeg ud hver Dag. Medens jeg er ude, maa ingen af Gartnerne være i Nærheden af den lange Gang ved Havemuren. Der maa slet ingen komme der. Jeg tager ud omtrent Klokken 2, og alle maa holdes borte, til jeg sender Bud, at de kan gaa tilbage til deres Arbejde.«

»Javel, det skal ske,« sagde Hr. Roach meget lettet over, at Egene maatte blive staaende, og at Frugthaverne var sikre.

»Mary,« sagde Colin, idet han vendte sig om mod hende, »hvad var det du sagde i Indien, naar du var færdig med at tale og ønskede at Folk skulde gaa?«

»Du skal sige, De har min Tilladelse til at gaa,« svarede Mary.

Rajahen slog naadig ud med Haanden.

»De har min Tilladelse til at gaa,« sagde han. »Men, husk, det er af stor Vigtighed.«

»Kra—kra!« raabte Ravnene lydeligt, men ikke egentlig uhøfligt.

»Javel, Herre. Mange Tak,« sagde Hr. Roach, og Fru Medlock førte ham ud af Værelset.

Da han kom ud i Korridoren, smilede den godmodige Mand, indtil han næsten lo højt.

»Paa min Ære!« sagde han. »Han har en fin og værdig Maade at optræde paa. Man skulde tro, at han var Prins og havde en hel Mængde kongelige Forfædre.«

»Aah!« svarede Fru Medlock. Vi har maattet lade ham trampe paa os, al den Tid han har haft Fødder, saa han tror vel, at det er det, vi er fødte til.«

»Maaske han vokser fra det, hvis han lever,« mente Hr. Roach.

»Ja, en Ting er nu sikker nok,« sagde Fru Medlock. »Hvis han lever, og det indiske Barn bliver her, saa skal hun nok faa lært ham, at hele Verden ikke tilhører ham alene, og at han gør bedst i at holde sig til sin Del af den.«

Inde i Værelset lænede Colin sig tilbage i sine Puder.

»Nu er det sikkert alt sammen,« sagde han. »Og i Eftermiddag skal jeg se den — nu i Eftermiddag skal jeg se den!«

Dickon gik tilbage til Haven med sine Dyr, og Mary blev hos Colin. Hun syntes ikke, han saa træt ud, men han var saa stille, inden Maden kom, og han var stille, medens de spiste. Hun undrede sig der over og spurgte ham ud.

»Hvor dine Øjne er blevet store, Colin,« sagde hun. »Naar du tænker, bliver dine Øjne saa store som Te-kopper. Hvad tænker du nu paa?«

»Jeg kan ikke lade være med at spekulere paa, hvordan det ser ud,« sagde han.

»Haven?« spurgte Mary.

»Foraaret,« sagde han. »Jeg tænkte paa, at jeg egentlig aldrig har set det før. Jeg har næsten aldrig været ude, og naar jeg var ude, lagde jeg ikke Mærke til det.«

»Jeg saa det heller aldrig i Indien, for der var ikke noget,« sagde Mary.

Indelukket, som han havde været hele sit Liv, havde han mere Fantasi end Mary, i det mindste var den sat mere i Bevægelse af alle de Billeder og Bøger, som han havde tilbragt sin meste Tid med at se i.

»Den Morgen du kom løbende her ind og raabte: »Det er kommen! Det er kommen!« fik jeg saadan en underlig Følelse. Det lød, som om der var kommen en hel Mængde Ting i stor Procession med vajende Faner og klingende Spil. Jeg har et Billede, der forestiller saadan noget, — en hel Mængde Mennesker og Børn med Guirlander og Grene med Blomster paa, de ler og danser og raaber og spiller paa Fløjte alle sammen. Det var derfor jeg sagde,

»Maaske kan vi høre gyldne Trompeter« og sagde, at du skulde lukke Vinduet op.«

»Hvor det er morsomt,« sagde Mary. »Det er akkurat, som jeg selv synes, det er. Og hvis alle Blomsterne og Bladene og de grønne Spirer og Fuglene og de vilde Dyr dansede forbi paa een Gang, saa vilde det da blive en ordentlig Flok! Jeg er sikker paa, at de vilde danse og synge og fløjte, og det blev da Musik, saa det kunde høres.«

Saa lo de begge to, men det var ikke fordi Ideen var latterlig, men fordi de begge syntes saa godt om den.

Lidt efter kom Sygeplejersken for at gøre Colin i Stand. Hun opdagede med Forundring, at han, i Stedet for som han plejede, at ligge ubevægelig, medens hun klædte ham paa, selv forsøgte at hjælpe til, og han sad op og lo og talte med Mary hele Tiden imens.

»Det er en af hans gode Dage i Dag,« sagde hun til Dr. Craven, som kom ind for at se til ham. »Han er i saa godt Humør, at jeg tror, det gør ham stærkere.«

»Jeg ser ind igen i Eftermiddag, naar han er kommet ind fra Haven,« sagde Dr. Craven. »Jeg maa se, hvordan det bekommer ham at være ude. Jeg vilde ønske,« tilføjede han sagte, »at han vilde lade Dem gaa med.«

»Det kan vi lige saa godt opgive straks,« sagde Sygeplejersken pludselig ivrig: »Det er ingen Nytte til at prøve det.«

»Jeg har heller ikke tænkt paa at prøve det,« sagde Doktoren nervøst. »Vi vil prøve Eksperimentet. Dickon er en Dreng, som jeg vilde betro et nyfødt Barn.«

Den stærkeste af Husets Tjenere bar Colin ned af Trapperne og satte ham i hans Rullestol, i Nærheden af hvilken Dickon ventede. Efter at Tjeneren havde ordnet hans Puder og Tæpper, slog Rajahen ud med Haanden mod ham og Sygeplejersken.

»I har min Tilladelse til at gaa,« sagde han, og de forsvandt begge skyndsomst, og sandsynligvis fnisende, da de var i Sikkerhed oppe i Huset.

Dickon begyndte at køre Stolen langsomt og roligt. Mary gik ved Siden af den, og Colin lænede sig tilbage og saa op mod Himlen. Hvælvingen syntes saa høj, og de smaa hvide Skyer lignede hvide Fugle, der fløj med ud-

bredte Vinger i det krystalklare Blaa. Vinden blæste i et sagte Pust Vellugt ind til dem fra Heden. Colin løftede sit lille magre Ansigt for at indaande den, og hans store Øjne saa ud, som om det var dem, der lyttede — lyttede, i Stedet for hans Øren.

»Der er saa mange Lyde af Sang og Summen og Kalden,« sagde han. »Hvad er det for en Lugt, Vinden fører med sig?«

»Det er Foraarsblomsterne paa Heden, som er udsprungne nu,« svarede Dickon. »Du skulde blot se Bierne rundt om dem i Dag.«

Intet menneskeligt Væsen var at opdage paa den Vej, de gik. Alle Gartnere og Gartnerdrengene var som blæst bort. Men de gik ind og ud af Buskadset og rundt om Blomsterbede og Springvand, nøjagtig følgende deres omhyggelig lagte Plan til Bevarelsen af deres Hemmelighed. Men da de til sidst kom til den lange Gang langs Havemuren, begyndte de dog for en Sikkerheds Skyld at hviske til hinanden.

»Det er denne,« hviskede Mary. »Det var her, jeg plejede at spadsere frem og tilbage og spekulere og spekulere.«

»Var det?« raabte Colin, og hans Øjne begyndte at søge ivrigt mellem Vedbenden. »Men jeg kan ikke se noget,« hviskede han. »Der er jo ingen Dør.«

»Det troede jeg ogsaa,« sagde Mary.

Saa blev der et Øjeblik aandeløs Stilhed, mens Stolen kørte videre.

»Det er den Have, hvor Ben Weatherstaff arbejder,« sagde Mary.

»Er det?« sagde Colin.

Nogle faa Skridt længere henne hviskede Mary igen.

»Det var her Rødkælken fløj over Muren,« sagde hun.

»Var det?« raabte Colin. »Aah, jeg vilde ønske, den vilde komme igen!«

»Og der,« sagde Mary alvorlig og pegede paa en stor Syren, »var det den sad og hakkede i en lille Jordhøj og viste mig Nøglen.«

Colin saa op.

»Hvor? Hvor? Der?« raabte han og hans Øjne var

lige saa store som Ulvens i Rødhætte, der hvor hun lægger Mærke til dem og spørger. Dickon stod stille, og Rullestolen standsede.

»Og her,« sagde Mary og gik ind i et Bed tæt op til Vedbenden, »her var det, jeg gik hen for at tale til den, da den sad og kvidrede til mig oppe paa Kanten af Muren. Og her er Vedbenden, som Vinden blæste bort,« og hun greb fat i det grønne, nedhængende Gardin.

»Aah! er det her — er det?« gispede Colin.

»Og her er Haandtaget, og her er Døren. Dickon kør ham ind — skynd dig!«

Og Dickon gjorde det med et eneste kraftigt sikkert Skub.

Men Colin havde ladet sig falde tilbage i Puderne, han stønnede næsten af Glæde, han havde dækket sine Øjne med Hænderne og holdt dem der, indtil de var inde, og Stolen standsede, og Døren var lukket efter dem, som var det sket ved Trolddom. Men saa tog han dem bort og saa sig om, rundt og rundt, ligesom Dickon og Mary havde gjort før ham. Og det smukke grønne Slør af spæde grønne Planter, havde nu bredt sig ud over alle Murene og Træer og Jorden og de gyngende Kviste og Ranker, og i Græsset under Træerne skinnede og glimtete det med Guld, Purpur og hvidt, fra udsprungne Blomster, og Træerne saa ud, som der var drysset Sne paa deres Hoveder. Og der var Flagren og Fuglesang og Summen af Insekter, og der var den dejligste Blomsterduft. Og Solen skinnede ham varmt ind i Ansigtet, som om det var en Haand, der varsomt kært tegnede ham. Mary og Dickon stod og stirrede forundret paa ham. Han saa saa underlig forandret ud, thi en stærk rød Farve havde bedækket hans blege Ansigt, Hals og Hænder fuldstændig.

»Jeg bliver rask! Jeg bliver rask!« raabte han. »Mary! Dickon! Jeg bliver rask her! Og jeg skal leve altid — altid — altid«

ENOGTYVENDE KAPITEL

Ben Weatherstaff.

NOGET af det underligste her i Livet er, at det kun er i enkelte Øjeblikke, at man føler, at man skal leve evigt. Man kan undertiden føle det, naar man staar op ganske ganske tidligt om Morgenen og gaar ganske alene ud, lægger Hovedet tilbage og iagttager, hvorledes den blege Himmel langsomt forandres og kommer i Brand, da mærker man, hvorledes hele Naturen vaagner rundt om en, indtil man faar en Følelse, som om man maa raabe af Begejstring, og ens Hjerte næsten staar stille ved det imponerende og majestætiske Syn af den opgaaende Sol — og det er dog sket hver eneste Morgen i Tusinder og Tusinder og atter Tusinder af Aar. Saa føler man det, selv om man staar alene i en Skov ved Solnedgang, og de hemmelighedsfulde gyldne Straaler strejfer ind mellem Grenene og synes at gentage og gentage noget, man ikke kan sige, hvor meget man end prøver derpaa. Eller man i en klar Nat ser paa de Millioner af tindrende Stjerner, da føler man Sandheden; sommetider kan det blot være Lyden af fjern Musik der overbeviser en; og det kan ogsaa ske, naar et Menneske ser ind i Øjnene.

Og saaledes gik det Colin, da han første Gang saa, hørte og folte Foraaret, inden for de fire høje Mure i den skjulte Have.

Den Eftermiddag var det, som om hele Verden anstrengte sig for at være fuldkommen og straalende smuk og venlig mod ham. Maaske var det af Himlens særlige Naade, at Foraaret havde faaet Lov til at samle alt, hvad det kunde samle af Dejlighed paa dette ene Sted. Mere end een Gang standsede Dickon med, hvad han foretog sig, stod stille med en Slags voksende Forundring i sine Øjne og rystede sagte paa Hovedet.

Aah! hvor er det henrivende,« sagde han. »Jeg er tolv, gaar i mit trettende Aar, og der er da mange Eftermiddage i tretten Aar, men jeg synes aldrig, jeg har oplevet en eneste, der var Mage til denne.«

»Ja, den er dejlig,« sagde Mary, og hun sukkede af bare Glæde. »Jeg tror, det er den dejligste Dag, der har været i denne Verden.«

»Tror du det,« sagde Colin, og fortsatte paa Yorkshiresk, »maaske det alt sammen ser saadan ud af Hensyn til mig?«

»Paa min Ære!« raabte Mary beundrende. »Det var en ordentlig Mundfuld Yorkshiresk. Du skal have første Præmie.«

Og saa lo de alle tre. De trak hans Stol hen under et Blommetræ, der var hvidt af Blomster og fyldt med Musik af Bierne. Det var ligesom en Konges Tronhimmel — en Eventyrkonges. Der var blomstrende Kirsebærtræer i Nærheden og Æbletræer, hvis Knopper var røde og hvide, og hist og her var nogle af dem helt udfoldet. Mellem Tronhimmels blomstrende Grene skintede man smaa Stykker af den blaa Himmel, der saa ud som forundrede Øjne.

Mary og Dickon arbejdede lidt hist og her, og Colin fulgte dem med Øjnene. De bragte ham forskellige Ting at se paa — Knopper, der var aabne, og Knopper, der var tæt lukkede, smaa Kviste, som lige havde faaet smaa grønne Blade, Fjer af en Træpikker, som havde tabt dem i Græsset, og tomme Æggeskaller af Fugle, som havde ruget tidligt. Dickon kørte Stolen rundt og rundt i Haven og standsede hvert Øjeblik for at lade ham beundre, hvad der kom op af Jorden, eller hvad der hang ned fra Træerne. Det var ligesom at blive ført rundt i et Eventyrland af en fortryllet Konge og Dronning og blive vist alle de mystiske Rigdomme, det indeholdt.

»Jeg tænker paa, om vi ikke vil faa Rødkælken at se,« sagde Colin.

»Om nogen Tid vil du komme til at se ham ofte nok,« sagde Dickon. »Naar Æggene er ruget ud, saa faar han saa travlt med at made Ungerne, saa det svimler om Hovedet paa ham. Saa faar du ham at se flyve frem og tilbage med Orme og Larver, der er lige saa store som ham selv omtrent. Saa skal du høre et Spektakel, naar han kommer op til Reden, og de skriger op alle paa een Gang, saa han ikke aner, hvilken af de store Munde han skal stoppe noget i først. Moder siger, at naar hun ser

det Besvær, en Rødkælk har med at fylde alle de store Næb, saa føler hun sig som en fin Dame, der intet har at bestille. Hun siger, at det lille Dyr kan se ud, som om Sveden drypper af det, men det kan man ikke se.

Dette fik dem til at le saa højt, at de maatte holde Hænderne for Munden, thi ingen maatte jo høre dem. Colin var blevet instrueret om at hviske og tale sagte mange Dage i Forvejen. Han kunde godt lide det hemmelighedsfulde ved det og gjorde sit bedste. Men naar man morer sig rigtigt saa er det meget svært ikke at le højere end en Hvisken.

Hele Eftermiddagen var fuld af Nyheder, og for hver Time der gik, blev Solskinnet mere gyldent. Stolen var trukket hen under Tronhimlen igen, og Dickon havde sat sig i Græsset og trak netop sin Fløjte frem, da Colin fik Øje paa noget, han ikke havde lagt Mærke til før.

»Det er et meget gammelt Træ, det der ovre, er det ikke?« sagde han.

Dickon saa hen paa Træet, og Mary saa ogsaa derhen, og der blev et Øjeblik fuldstændig stille.

»Jo,« sagde Dickon saa, og hans Stemme havde en alvorlig Klang.

Mary saa paa Træet og tænkte.

»Grenene er ganske graa, og der er ikke et eneste Blad paa det,« sagde Colin. »Det er vist gaaet ud, er det ikke?«

»Jo—o,« svarede Dickon. »Men de Roser, der er klatrede op af det, vil næsten dække det helt, naar de faar Blade og Blomster. Saa det kommer ikke til at se dødt ud. Det bliver det smukkeste af dem alle.«

Mary sad stille og stirrede paa Træet og tænkte.

»Det ser ud, som om der er en stor Gren brækket af det,« sagde Colin. »Jeg gad vide, hvem der har gjort det.«

»Det er gjort for mange Aar siden,« svarede Dickon; saa udbrod han pludselig lettet og lagde sin Haand over paa Colin: »Næ — se den Rødkælk der! Der har vi den! Nu henter den Føde til sin Mage.«

Colin fik lige set et Glimt af en rødbrystet Fugl med noget i Næbet. Den fløj ind mellem det grønne hen mod det tæt bevoksede Hjørne og var borte. Colin lagde sig tilbage i Puderne igen og lo lidt.

»Han bringer hende hendes Te. Maaske Klokken nu er fem. Jeg kunde næsten lide at faa noget Te selv.«
Nu var de sikre.

»Det var Trolddom, som sender den Rødkælk,« sagde Mary hemmeligt bagefter til Dickon. »Jeg ved, det var Trolddom.« Thi baade hun og Dickon havde været bange for, at Colin skulde spørge dem ud om Træet, hvis Gren var brækket af for ti Aar siden, og Dickon havde staaet og gnedet sig betænkelig i Hovedet.

»Vi maa lade, som om det ikke er forskelligt fra de andre Træer,« havde han sagt. »Vi kunde da aldrig fortælle ham, hvorledes den brækkede, stakkels Dreng. Der- som han siger noget om det, maa vi — maa vi lade som ingenting.«

»Ja, det maa vi,« havde Mary svaret.

Men hun havde mærket, at hun slet ikke saa ud, som om der intet var i Vejen, da hun stirrede paa Træet. Hun havde spekuleret paa, hvad Dickon havde tilføjet den Gang. Han havde gaaet frem og tilbage og purret sig i sit blonde Haar paa saadan en forvirret Maade, men han havde haft saadan et kønt Udtryk i sine blaa Øjne.

»Fru Craven var saadan en god, ung Dame,« havde han tøvende sagt. »Og Mo'r tror, at hun maaske tidt kommer til Misselthwaite for at se til unge Colin, for det gør alle Mødre, som dør for deres Børn. De kommer tilbage for at se dem. Maaske hun har været her i Haven, og maaske det er hende, der har sat os i Arbejde her og faaet os til at bringe ham herved.«

Hun troede, at han mente noget i Retning af Trolddom. Hun troede selv meget stærkt paa Trolddom. Hun troede i al Hemmelighed, at Dickon udøvede Trolddom, god Trolddom selvfølgelig, paa alt, hvad han kom i Nærheden af, og at det var derfor, at Folk holdt saa meget af ham, og at vilde Dyr vidste, at han var deres Ven. Hun var endogsaa lige ved at tro, at det var ham, der havde faaet Rødkælken til at komme lige i det Øjeblik, Colin gjorde det farlige Spørgsmaal. Hun havde mærket, at hans Trolddom havde virket hele Eftermiddagen og faaet Colin til at ligne en helt anden Dreng. Det var slet ikke muligt at tro, at han var den samme som det lille Uhyre, der havde skreget

og slaaet og bidt i sine Puder, selv hans Farve var anderledes, den Rødmen, der havde bedækket hans Ansigt, Hals og Hænder, lige da han kom ud i Haven, syntes ikke at forsvinde helt igen. Nu saa han ud, som om han var af Kød og ikke af Elfenben eller Voks.

De saa Rødkælken bringe Føde til sin Mage to eller tre Gange, og det bragte dem i den Grad til at tænke paa Eftermiddagste, at Colin folte, de maatte have noget.

»Gaa op og sig til en af Tjenerne, at han skal bringe noget i en Kurv ned i Rhododendrongangen, saa kan du og Dickon hente det der,« sagde han.

Det var en herlig Ide, og den blev hurtigt udført, og da den hvide Dug blev udbredt over Græsset og dækket med varm Te, samt Kiks og Tvebakker med Smør, syntes de, at de aldrig havde faaet saa dejligt et Maaltid. En Mængde Fugle standsede i deres travle Flugt for at undersøge, hvad de foretog sig, og blev rigt belønnede med Brodsmuler. Nød og Skal klatrede op i Træerne med smaa Stykker Kage, og Sod fløj hen i et Hjørne med en halv Tvebak med Smør, som den vendte og drejede og gjorde højlydte Bemærkninger om, indtil den til sidst slugte den i en eneste Mundfuld.

Eftermiddagen var snart forbi. Solstraalerne blev mere gyldne, Bierne var ved at drage hjem, og Fuglene fløj ikke saa ofte forbi mere. Dickon og Mary sad i Græsset, Te-kurven var atter pakket, og Colin laa i sine Puder med Haaret strøget bort fra Panden og en hel naturlig Farve i Ansigtet.

»Jeg vilde ønske, at denne Eftermiddag aldrig vilde høre op; men jeg kommer igen i Overmorgen og hver evige Dag herefter.«

»Nu holder du meget af frisk Luft, gør du ikke?« sagde Mary.

»Aah! Jeg vil slet ikke have andet,« svarede han. »Nu har jeg set Foraaret, og jeg vil ogsaa se Sommeren. Jeg vil se det altsammen vokse her. Jeg tror, jeg selv kommer til at vokse her.«

»Det vil du,« sagde Dickon. »Vi skal se dig gaa rundt her og grave ligesom andre Folk inden ret længe.«

Colin rødmede voldsomt.

»Gaa!« sagde han. »Gaa! skal jeg?«

Dickon saa forsigtig undersøgende paa ham. Hverken han eller Mary havde nogen Sinde spurgt, om der var noget i Vejen med hans Ben.

»Ja, det skal du sikkert,« sagde han overbevisende. »Du har jo faaet et Par Ben, der er dine egne, ligesom vi andre.«

Mary var forfærdelig angst, indtil hun hørte Colins Svar.

»Ja, noget rigtigt fejler de egentlig ikke,« sagde han, »men de er saa svage og tynde. De ryster saadan, at jeg er bange for, at prøve paa at staa paa dem.«

Baade Dickon og Mary trak Vejret lettet.

»Naar du holder op med at være bange, saa kan du staa paa dem,« sagde Dickon med fornyet Sikkerhed. »Og det vil ikke vare længe, før du ikke er bange mere.«

»Tror du virkelig?« sagde Colin, og han laa stille, som om han spekulerede paa et eller andet.

De sad ganske stille i nogen Tid. Solen sank stadig lavere paa Himlen. Det var nu paa det Tidspunkt, hvor alt bliver stille af sig selv, og de havde jo haft en travl og indholdsrig Eftermiddag.

Colin saa ud, som om han hvilede sig velbehagelig. Selv Dyrene var ophørt med at strejfe om, de laa sammen i en Klynge i Nærheden af dem. Sod var fløjet hen paa en Gren, hvor den nu sad; den havde trukket det ene Ben op under sig og lukket de graa Øjenlaag døsigt ned over Øjnene. Mary sad og tænkte ved sig selv, at om et Øjeblik gav den sig nok til at snorke.

Midt i denne Stilhed forbavsedes de ved, at Colin pludselig løftede Hovedet og udbrød i en halv forskrækket Tone:

»Hvem er den Mand?«

»Mand?« spurgte de begge hurtigt. Colin pegede hen mod den høje Mur.

»Se!« hviskede han ophidset. »Se der!«

Mary og Dickon vendte sig om og saa Ben Weatherstaffs Ansigt over Havemuren. Han stod paa en Stige og truede vredt ad Mary med Haanden.

»Hvis jeg ikke var Ungkarl, og du var min Datter,« raabte han, »saa vilde jeg give dig en Dragt Prygl.«

Han gjorde truende et Skridt op ad Stigen, som om det

var hans Hensigt at springe derind og udføre sin Trudsel, men da hun nu kom hen imod ham, betænkte han sig og blev staaende paa det øverste Trin af Stigen.

»Jeg har aldrig kunnet lide dig!« fortsatte han. »Jeg kunde ikke fordrage dig, den første Gang jeg saa dig. Du med dit lille, sure Kærnemælksansigt. Altid skal du spørge om, hvad der ikke kommer dig ved. Hvis det ikke havde været for Rødkælkens Skyld — saa —«

»Ben Weatherstaff,« raabte Mary, idet hun nu fik Vejret. Hun stod nedenunder ham og kaldte paa ham med en Slags Stønnen. »Ben Weatherstaff, det var Rødkælken, der viste mig Vej!«

Men nu saa det ud, som om Ben Weatherstaff virkelig vilde springe ned paa hendes Side af Muren, saa rasende saa han ud.

»Din lille, uartige Unge!« raabte han ned til hende. »Skal du give Rødkælken Skylden, — ikke for det, den kunde godt have gjort det. Den vise dig Vej! Den! Aah! Du lille,« — hun kunde se de næste Ord briste ud af ham, fordi han var saa overvældet af Forbavselse — »hvordan i al Verden er du kommet derind?«

»Det var Rødkælken, der viste mig Vej,« paastod hun kækt. »Den vidste det ikke selv, men den gjorde det. Og jeg kan jo ikke faa fortalt dig det, naar du staar der og truer ad mig med Haanden.«

Han holdt pludselig op med at true, og hans Mund stod aaben af Forundring over noget, han stirrede paa, lige hen over Marys Hoved.

Ved den første Lyd af hans Ordstrøm var Colin blevet saa forbavset, at han kun havde siddet stille og lyttet, som om han ikke kunde røre sig. Men midt under det, havde han pludselig taget sig sammen og vendt sig energisk mod Dickon.

»Kør mig der over!« kommanderede han. »Kør mig helt der hen og stands lige foran ham!«

Og dette var det, som fik Ben Weatherstaff til at standse, og som fik ham til at gabe af Forundring. Han saa en Rullestol med kostbare Puder og Tæpper komme kørende hen imod sig, mere lig en kongelig Ekvipage, thi en ung Rajah med bydende Herskerblik i sine sortom-

kransede Øjne lænede sig tilbage i den. Og den stand-
sede lige under Ben Weatherstaffs Næse. Det var virkelig
intet Under, at hans Mund stod aaben.

»Ved du, hvem jeg er?« spurgte Rajahen.

Hvor Ben Weatherstaff stirrede! Hans ganske røde Øjne
fæstede sig paa ham, som om han saa et Spøgelse. Han
stirrede og stirrede og syntes at synke noget, han havde
i Halsen; men han sagde ikke et Ord.

»Ved du, hvem jeg er?« sagde Colin endnu mere im-
ponerende. »Svar!«

Ben Weatherstaff førte sin barkedede Haand op over sin
Pande og sine Øjne, og saa svarede han med en underlig
hæs Stemme:

»Hvem du er?« sagde han. »Ja, det ved jeg — din
Moders Øjne stirrer jo paa mig ud af dit Ansigt. Vor-
herre maa vide, hvordan du kommer her. Men du er jo
den stakkels Krøbling.«

Colin glemte, at han nogen Sinde havde haft en Ryg.
Hans Ansigt blev blodrødt, og han sad stolt oprejst.

»Jeg er ikke nogen Krøbling!« raabte han vredt. »Det
er jeg ikke!«

»Det er han ikke!« raabte Mary; hun saa ud, som om
hun vilde storme Muren i sin frygtelige Indignation. »Han
har ikke en Pukkel saa stor som et Knappenaalshoved. Jeg
har set efter, og der var ingen der — ikke en eneste!«

Ben Weatherstaff førte atter Haanden hen over sin
Pande og stirrede, som om han aldrig kunde blive færdig.
Hans Haand skælvede, og hans Stemme skælvede. Han
var en uvidende, gammel Mand, og han var en taktløs
gammel Mand, og han kunde kun huske det, han
havde hørt.

»Du — har du ikke en kroget Ryg?« sagde han hæst.

»Nej?« raabte Colin.

»Jamen — har du heller ikke krogede Ben?« stammede
Ben endnu mere hæst.

Det var for meget. Den Styrke, som ellers kun kom
over Colin under hans Anfald, kom nu paa en helt ny
Maade. Aldrig før havde nogen sagt, at han havde krogede
Ben — ikke engang naar de hviskede — og den blotte
Tanke var for meget for Colin. Hans Vrede og Stolthed

fik ham til at glemme alt i dette Øjeblik og gav ham en Kraft, han aldrig før havde været i Besiddelse af.

»Kom her!« raabte han til Dickon og begyndte selv at afdække sine Ben. »Kom her! Kom her! Med det samme!«

Dickon var ved hans Side i et Sekund. Mary tabte næsten Vejret og blev ganske bleg.

»Han kan gøre det! Han kan gøre det!« gentog hun for sig selv, saa hurtigt hun kunde, medens hun næppe vovede at trække Vejret.

Saa var der et Øjeblik Rumsteren, Tæppet blev kastet paa Jorden, Dickon holdt Colins Arm, de tynde Ben var ude af Vognen, de tynde Fødder var i Græsset. Colin stod oprejst — oprejst — saa lige som et Lys og saa underlig høj — hans Hoved var kastet tilbage, og hans Øjne skød Lyn.

»Se paa mig!« raabte han op til Ben Weatherstaff. »Se paa mig — du! Se paa mig!«

»Han er lige saa lige som jeg!« raabte Dickon. »Han er saa lige som nogen Dreng i Yorkshire!«

Mary syntes, Ben Weatherstaff opførte sig saa underligt. Han snøftede og gylpede, og pludselig løb Taarerne ned ad hans Kinder, og han slog sine gamle Hænder sammen.

»Næh —« brast det ud af ham, »som Folk dog kan lyvel! Du er saa tynd som en Pind og saa bleg som et Spøgelse, men der er jo ikke en Knop paa dig. Du kan blive en Mand endnu. Gud velsigne dig!«

Dickon havde taget et kraftigt Tag i Colins Arme, men han skælvede ikke. Han stod stadig mere rank og saa Ben Weatherstaff ind i Ansigtet.

»Jeg er din Herre,« sagde han, »naar min Fader er borte. Og du maa adlyde mig. Dette er min Have. Du vover ikke at sige et Ord om den! Gaa nu ned ad den Stige og gaa ud i den lange Gang, der vil Frk. Mary møde dig og bringe dig herind. Jeg ønsker at tale med dig. Vi behøver dig ikke, men nu er du jo inde i Hemmeligheden. Skynd dig!«

Ben Weatherstaffs Ansigt var stadig vaadt af Taarer, der strømmede ham ud af Øjnene. Det var, som om han slet ikke kunde lade være at se paa den ranke Colin, som stod paa sine Fødder med Hovedet kastet tilbage.

»Aah! Dreng,« hviskede han. »Aah! min Dreng!« saa var det, ligesom han kom til sig selv igen, han tog pludselig til Hatten paa Gartnermaner og sagde: »Javel, Herre, javel,« og forsvandt ned af Stigen.

TOOGTYVENDE KAPITEL

Da Solen gik ned.

DA hans Hoved var ude af Syne, vendte Colin sig til Mary.

»Gaa ud og mød ham,« sagde han, og Mary fløj over Græsset hen mod Døren under Vedbenden.

Dickon iagttog ham skarpt. Han havde en rød Plet paa hver Kind, men han viste ingen Tegn til, at han var ved at falde, og han saa meget forbavset ud.

»Jeg kan staa,« sagde han, sit Hoved holdt han stadig lige i Vejret, og han sagde det helt stolt.

»Jeg fortalte dig jo, at du kunde staa, saa snart du holdt op med at være bange,« svarede Dickon. »Og det er du jo ikke mere.«

»Nej, det er jeg ikke,« sagde Colin. Saa erindrede han pludselig noget, Mary havde sagt.

»Kan du trylle?« spurgte han skarpt.

Dickons Mund bredte sig ud til et fornøjet Grin.

»Du har selv øvet Trolddom,« sagde han. »Det er akkurat den samme Slags Trolddom, der fik dem der til at komme frem af Jorden,« og han pegede med sin tykke Støvle paa en Gruppe Krokus i Græsset.

Colin saa ned paa dem. »Ja,« sagde han langsomt, »der kunde heller ikke være nogen større Trolddom, end den der frembragte den, — det kunde der ikke.«

Saa rettede han sig endnu mere end før.

»Jeg vil gaa hen til det Træ,« sagde han, og pegede paa et, der stod nogle faa Fod fra dem. »Og jeg vil staa op, naar Ben Weatherstaff kommer herind. Jeg kan støtte mig mod Træet, hvis det behøves. Naar jeg bliver nødt

til at sætte mig ned, saa vil jeg det, men heller ikke før. Bring mig et Tæppe fra Vognen.«

Han gik hen til Træet, og skønt Dickon ganske vist holdt ham i Armen, gik han dog forbavsende fast. Da han stod op imod Træet, var det næsten ikke til at se, at han støttede sig til det, og han holdt sig stadig saa rank, at han syntes høj.

Da Ben Weatherstaff kom gennem Døren, saa han ham staa der, og han hørte Mary mumle noget for sig selv.

»Hvad siger du?« spurgte han fortrædelig over at blive afbrudt i sin Betragtning af den høje magre Drengeskikkelse med det stolte Ansigt.

Men hun svarede ham ikke. Det hun sagde var:

»Du kan gøre det! Du kan gøre det! Jeg sagde dig jo, at du kunde! Du kan! Du kan! Du kan gøre det!«

Hun blev ved med at sige det, som for at hypnotisere ham til at blive staaende. Hun kunde ikke udholde den Tanke, at han skulde blive nødt til at give op for Ben Weatherstaff. Han opgav det heller ikke. Hun syntes pludselig, at han var smuk, til Trods for hans Magerhed. Han fæstede sine Øjne paa Ben Weatherstaff paa sin morsomme bydende Maade.

»Se paa mig!« kommanderede han. »Betragt mig over det hele! Er jeg saa pukkelrygget? Har jeg krogede Ben?«

Ben Weatherstaff var endnu ikke kommet sig af sin Overraskelse; men han var dog saa meget sig selv, at han kunde svare paa sin sædvanlige Maade.

»Det har du ikke,« sagde han. »Ikke det mindste. Men hvor kan det dog være, at du — at du saadan har lukket dig inde og ladet Folk tro, at du er en Krøbling og ikke rigtig klog?«

Ikke rigtig klog!« sagde Colin harmfuld. »Hvem tror det?«

»En hel Masse Fæhoveder,« sagde Ben. »Verden er fuld af Sladrehoveder, der aldrig fortæller andet end Løgn. Hvorfor har du saadan lukket dig inde?«

»De troede allesammen, at jeg var ved at dø,« sagde Colin kort. »Det er jeg ikke.«

Og han sagde det med en saadan Bestemthed, at Ben Weatherstaff maatte se paa ham, op og ned, ned og op.

»Du dø!« sagde han med en egen tør Hoveren. »Ikke det mindst! Det er der for meget Mod i dig til. Da jeg saa dig sætte dine Ben til Jorden i saadan en Fart, saa vidste jeg straks, at alt var i Orden. Sæt dig lidt ned paa dit Tæppe, min unge Herre, og giv mig dine Ordre.

Der var en underlig Blanding af gnaven Nænsomhed og skjult Forstaaelse i hele hans Væsen. Mary havde skyndsomst fortalt ham en hel Mængde, medens de gik ned ad den lange Gang. Hovedindholdet og det han skulde huske var, at Colin var ved at blive rask — hel rask. Haven havde gjort det. Ingen maatte faa ham til at tænke paa, at han havde Pukkel og skulde dø.

Rajahen nedlod sig til at sætte sig paa Tæppet under Træet. »Hvilket Arbejde udfører du i Haven, Weatherstaff?« spurgte han.

»Alt hvad jeg faar Ordre til,« svarede gamle Ben. »Jeg er blevet noget foretrukket — fordi hun godt kunde lide mig.«

»Hun?« sagde Colin.

»Din Moder,« svarede Ben.

»Min Moder?« sagde Colin, og saa sig rolig om. »Dette var hendes Have, var det ikke?«

»Ja, det var det!« Og Ben Weatherstaff saa sig ogsaa om. »Hun holdt overordentlig meget af den.«

»Det er min Have nu. Jeg holder af den. Jeg har i Sinde at komme her hver Dag,« meddelte Colin. »Men det skal være en Hemmelighed. Det er min Ordre, at ingen faar at vide, at vi kommer her. Dickon og min Kusine har arbejdet i den og bragt Liv i den. Jeg vil undertiden sende Bud efter din Hjælp, — men du maa kun komme her, naar ingen ser dig.«

Ben Weatherstaffs Ansigt lysnede i et tørt gammelt Smil.

»Jeg har været her før, naar ingen saa mig,« sagde han.

»Saal« udbrod Colin. »Hvornaar?«

»Sidste Gang jeg var her, sagde han, idet han gned sin Hage og saa sig om, »var for omtrent to Aar siden.«

»Men der har jo ingen været her i ti Aar!« raabte Colin. »Der var jo ingen Dør!«

»Ingen, det er mig,« sagde gamle Ben tørt. »Og jeg kom for Resten heller ikke gennem Døren. Jeg kom over Muren. Gigten har holdt mig tilbage de sidste 2 Aar.«

»Du kom herind og beskar Roserne!« raabte Dickon. »Jeg kunde ikke begribe, hvorledes det var blevet gjort.«

»Hun holdt saa meget af dem — gjorde hun,« sagde Ben langsomt. »Og hun var saadan en smuk og god ung Dame. Hun sagde engang til mig, »Ben«, sagde hun leende, »hvis jeg bliver syg, eller hvis jeg gaar bort, saa maa du sørge for mine Roser.« Da hun saa døde, blev der givet Ordre til, at ingen maatte komme her ind. Men jeg kom,« sagde han med gnaven Trods. »Over Muren kom jeg — indtil Gigten standsede mig — og jeg arbejdede her inde endnu nogle Aar. Hun gav sin Ordre først.«

»Der vilde ikke have været saa meget Liv i den, hvis du ikke havde gjort det,« sagde Dickon. »Hvor jeg dog spekulerede.«

»Jeg er glad for, at du gjorde det, Weatherstaff,« sagde Colin. »Du vil nok vide at bevare Hemmeligheden.«

»Det skal jeg nok, unge Herre,« svarede Ben. »Og det vil blive lettere for en Mand med Gigt at komme ind ad Døren.«

Mary havde lagt sin Spade i Græsset nær ved Træet. Colin rakte Haanden ud og tog den op. Der kom et besynderligt Udtryk i hans Ansigt, og han begyndte at skrabe i Jorden. Hans tynde Hænder var svage nok, men pludselig, medens de stod og saa paa ham — Mary med aandeløs Spænding — stak han Spaden ned i Jorden og vendte den om.

»Du kan gøre det! Du kan gøre det!« sagde Mary ved sig selv. »Jeg siger dig, du kan!«

Dickons runde Øjne udtrykte spændt Forventning, men han sagde ikke et Ord. Ben Weatherstaff saa til med interesseret Ansigt.

Colin fortsatte. Da han havde vendt nogle faa Spade-fulde, vendte han sig glædestraalende til Dickon og sagde i sit bedste Yorkshiremaal:

»Du sagde, at du vilde have mig til at spadsere rundt her ligesom andre Folk — og du sagde, at du vilde have mig til at grave. Jeg troede, at du sagde det for at glæde

mig. Dette er kun den første Dag, jeg kan gaa — og her har jeg nu gravet.«

Ben Weatherstaffs Mund stod aaben igen, da han hørte ham, men han endte med at le.

»Naal« sagde han, »det lyder da, som om du har faaet Forstand nok. Du er nok en rigtig Yorkshiredreng. Og du graver oven i Købet. Hvordan vilde du synes om at plante noget? Jeg kan hente dig en Rose i en Urtepotte.«

»Gaa ud og hent den!« sagde Colin, idet han gravede ivrigt. »Hurtigt! Hurtigt!«

Det blev gjort hurtigt nok, thi Ben Weatherstaff skyndte sig, som om han havde glemt, at der var noget, der hed Gigt. Dickon greb Spaden og gravede Hullet dybere og større, end den nye Graver med magre hvide Hænder kunde gøre det. Mary løb af Sted og hentede en Kande med Vand. Da Dickon havde uddybet Hullet, traadte Colin til og vendte den bløde Jord atter og atter. Han saa op mod Himlen, rød og varm af det uvante Arbejde, saa ubetydeligt det end var.

»Jeg vilde gerne gøre det inden Solen gaar helt — helt ned,« sagde han.

Mary syntes, at Solen ligesom ventede et Par Minutter for at føje ham. Ben Weatherstaff bragte Rosen i Urtepotten fra Drivhuset. Han humpede hen over Græsset, saa hurtigt han kunde. Han var ogsaa begyndt at blive op-hidset. Han knælede ned ved Hullet og tog Rosen ud af Urtepotten.

»Her, min Dreng,« sagde han og rakte den til Colin. »Sæt den selv i Jorden ligesom en Konge, der tager et nyt Land i Besiddelse.«

Den tynde hvide Haand rystede lidt, og Colin blev mere og mere rød, medens han satte Rosen i Jorden og holdt den der, medens gamle Ben fyldte Jord om den. Nu stod den der, Jorden var klappet fast om den, Mary havde lagt sig ned paa Hænder og Fødder for at se til, Sod var fløjet ned og rakte Hals for at se, hvad der foregik, og Nød og Skal pludrede sammen om det i et Kirsebærtræ.

»Det er plantet!« sagde Colin til sidst. »Og Solen er ikke helt nede endnu. Hjælp mig op, Dickon. Jeg vil staa op, naar den forsvinder. Det er en Del af Trolddommen.«

Og Dickon hjalp ham, og Trolddommen — eller hvad det nu var — gav ham saa mange Kræfter, at da Solen forsvandt under Horisonten og endte denne lange dejlige Eftermiddag, stod han paa begge sine Fødder — og lo.

TREOGTYVENDE KAPITEL

Trolddom.

DR. Craven havde ventet nogen Tid oppe i Huset, da de kom. Han var allerede begyndt at tænke paa, om han ikke skulde sende en ud at se efter Bornene. Da Colin blev bragt ind, betragtede den stakkels Mand ham bekymret.

»Du skulde ikke være blevet saa længe der ude,« sagde han. »Du maa ikke overanstrenges dig.«

»Jeg er aldeles ikke træt,« sagde Colin. »Det har gjort mig godt. I Morgen vil jeg ud baade om Formiddagen og om Eftermiddagen.«

»Det er jeg ikke sikker paa, at jeg kan tillade,« sagde Dr. Craven. »Jeg er bange for, det ikke vilde være klogt.«

»Det vil ikke være klogt at prøve paa at forhindre det,« sagde Colin. »Jeg vil.«

Mary havde opdaget, at en af Colins største Særheder var, at han slet ikke anede, hvilket uhøfligt lille Udyr han var, naar han fremsatte sin Mening for Folk. Han havde levet hele sit Liv som paa en afsides Ø, og han havde været Konge over den. Han havde gjort, som han selv vilde og havde ingen haft, med hvem han kunde sammenligne sig. Mary havde lignet ham en hel Del i dette, men ved sit Ophold paa Misselthwaite havde hun gradvis opdaget, at hendes Meninger aldeles ikke var de almindelige eller herskende. Da hun nu havde opdaget dette, mente hun, at det kunde være heldigt at oplyse Colin derom. Saa satte hun sig tavst til at stirre paa ham i nogle Minutter, efter at Dr. Craven var gaaet. Hun vilde have ham til at spørge, hvorfor hun gjorde det, og det gjorde han virkelig.

»Hvorfor ser du paa mig?« sagde han.

»Jeg tænker paa, at jeg næsten har ondt af det for Dr. Craven.«

»Det har jeg ogsaa,« sagde Colin rolig, men ikke uden en vis Tilfredshed. »Han faar slet ikke Misselthwaite, nu naar jeg ikke dør.«

»Jeg har ogsaa ondt af ham for det,« sagde Mary, »men jeg tænkte paa, at det maatte være rædsomt for ham at have været nødt til i ti Aar at være høflig mod en Dreng, der altid er uhøflig. Det vilde jeg aldrig have været.«

»Er jeg uhøflig,« spurgte Colin uforstyrrelig.

»Dersom du var hans egen Søn, og han havde været af dem, der slaar,« sagde Mary, »saa havde han klapset dig.«

»Men han tør ikke,« sagde Colin.

»Nej, han tør ikke,« svarede Mary, idet hun tænkte over Sagen. »Der er aldrig nogen, der har turdet gøre noget, du ikke syntes om, fordi du var ved at dø og alt saadan noget. Du var saadan en Stakkel.«

»Men,« bemærkede Colin misfornøjet. »Jeg er slet ikke i Færd med at blive en Stakkel. Jeg vil heller ikke tro, at Folk skal tænke det. Jeg stod paa mine Fødder nu i Eftermiddag.«

»Det er det, at du altid har faaet din egen Vilje, der har gjort dig saa underlig,« vedblev Mary tænkende højt. Colin vendte Hovedet og rynkede Panden.

»Er jeg underlig?« spurgte han.

»Ja,« svarede Mary, »meget. Men du behøver ikke at blive gnaven,« lagde hun beroligende til, »for det er jeg ogsaa og Ben Weatherstaff med. Men jeg er ikke nær saa underlig nu, som før jeg begyndte at kunne lide Folk, og før jeg fandt Haven.«

»Jeg vil ikke være underlig,« sagde Colin. »Jeg vil heller ikke blive det,« og han rynkede Panden med Bestemthed.

Han var en meget stolt Dreng. Han laa og tænkte sig om i nogen Tid, saa saa Mary, hvorledes hans kønne Smil lidt efter lidt bredte sig over hele hans Ansigt.

»Jeg holder op med at være underlig,« sagde han, »naar jeg kommer ned i Haven hver Dag. Der er Trold-

dom i den — god Trolddom, tror du ikke Mary. Jeg er sikker paa det.«

»Det er jeg ogsaa,« sagde Mary.

»Selv om det ikke er rigtig Trolddom,« sagde Colin, »saa kan vi forestille os, at det er det. For *noget* er der — noget!«

»Det er Trolddom,« sagde Mary, »men ikke sort. Det er hvidt som Sne.«

De ansaa det altid for Trolddom, og det syntes virkelig, som om det var det i den Maaned, som fulgte — den vidunderlige Maaned — den straalende — den forbavsende. Og alt det der skete i Haven! Dersom man ikke selv har haft en Have, kan man slet ikke forestille sig det, og naar man har haft en Have, forstaar man, at det vilde fylde en hel Bog, at beskrive alt det, der sker i en saadan. Først var det, som om de grønne Spirer slet ikke vilde høre op med at myldre frem af Jorden, i Græsset, i Bedene, ja selv i Revnerne paa Muren. Saa begyndte de grønne Spirer at skyde Knopper, og Knopperne begyndte at folde sig ud og faa Farve. I tidligere Tid havde der været Blomster paa hver Tomme Jord, i hvert Hul og hvert Hjørne. Ben Weatherstaff havde set det, og havde selv skrabet alt Kalk ud mellem Stenene i Muren og fyldt Jord i, for at der kunde gro Blomster der. Iris og hvide Liljer skød op af Græsset i Mængde, og de grønne Fordybninger i Muren fyldtes med hele Hærskarer af blaa og hvide Blomster.

»Hun holdt saa meget af dem — gjorde hun,« sagde Ben Weatherstaff. »Hun holdt af dem, fordi de altid pegede op mod den blaa Himmel, plejede hun at sige. Ikke at forstaa, at hun altid gik og saa ned i Jorden — nej ikke Spor. Hun elskede dem, men hun sagde, at den blaa Himmel var dog det aller dejligste.«

Det Frø, som Dickon og Mary havde plantet, skød i Vejret, som om en Fe havde plejet dem, og blandede sig gladelig med Blomster, der havde groet i Haven i aarevis, og som ikke kunde begribe, hvor disse nye Kammerater kom fra. Og Roserne — Roserne. De kom op af Græsset, snøede sig op af Træstammerne og hang ned fra deres Grene, klatrede op ad Murene, spredte sig over dem i hængende Guirlander og faldende Kaskader — der kom Liv i dem

Dag for Dag, Time efter Time. Smukke friske Blade, og Knopper — og Knopper — først ganske smaa, men saa svulmede og arbejdede Trolddommen i dem, til de til sidst brast og udfoldede sig til de dejligste Roser, der fyldte Haven med deres Duft.

Colin saa det altsammen, saa hver eneste Forandring, der skete. Hver Morgen blev han bragt der ud, og hver Dag og hver Time tilbragte han der. Selv Graavejrsdage holdt han af. Han vilde ligge i Græsset »og høre det gro,« sagde han. Naar man blot iagttog dem længe nok, forklarede han, kan man se Knopperne folde sig ud. Og saa var der alle de mærkelige smaa Insekter, der alle skyndte sig af Sted i forskellige ukendte, men sikkert meget vigtige Ærinder, undertiden bar de smaa Stykker Straa eller Fjer eller Føde, og undertiden klatrede de op ad et Græsstraa, som om det var et Træ, fra hvis Top de kunde undersøge hele Landet. En Muldvarp, der havde stukket sin Snude op af Jorden, og til sidst havde banet sig Vej op med sine langneglede Poter, der lignede Hænder saa meget, havde optaget ham en hel Morgen. Myrernes, Billernes, Biernes, Frøernes, Fuglenes og Planternes Liv, gav ham en hel ny Verden at udforske, og naar Dickon saa til alt dette tilføjede Ræves, Odderes, Egers, Vandrotters, Ørreders og Grævlinges Liv, ja saa var der slet ingen Ende paa alt det, de havde at tale om og tænke paa.

Og det var ikke Halvdelen af Trolddommen. Det, at han engang virkelig havde staaet paa sine Fødder, havde faaet Colin til at spekulere voldsomt, og naar Mary fortalte ham om de Trylleformularer, hun havde sagt den Gang, saa blev han ophidset og stærkt ophidset. Han talte om det bestandig.

»Ja, der maa sikkert være en Mængde Trolddom i Verden,« sagde han viseligt en Dag, »men Folk ved blot ikke, hvordan det er, eller hvorledes de skal udføre det. Maa-ske det er en Begyndelse at sige, nu sker der noget godt, lige til det sker. Jeg vil forsøge et Eksperiment.«

Næste Morgen da de kom ned i den hemmelighedsfulde Have, sendte han Bud efter Ben Weatherstaff. Ben kom, saa hurtigt han kunde, og fandt Rajahen staaende under et Træ, han saa meget stolt ud, men han smilede tillige.

»God Morgen, Ben Weatherstaff,« sagde han. »Jeg ønsker at du og Dickon og Frk. Mary skal stille jer op paa Rad og høre paa mig, thi jeg vil fortælle jer noget meget vigtigt.«

»Javel, javel,« svarede Ben og gned sin Pande.

»Jeg vil gøre nogle videnskabelige Eksperimenter,« erklærede Rajahen. »Naar jeg bliver voksen, vil jeg gøre nogle store videnskabelige Opfindelser, og jeg vil begynde nu med Eksperimenterne.«

»Javel! javel! svarede Ben Weatherstaff, det var første Gang, han hørte noget om Videnskab og Opfindelser.

Mary havde heller ikke hørt noget om dem før, men paa dette Tidspunkt havde hun opdaget, at Colin, saa underlig han end var, havde lært en Mængde Ting, og han havde noget vist overbevisende i sit Væsen, saa man, naar han løftede Hovedet og fæstede sine mærkværdige Øjne paa en, var nødt til at tro ham, skønt han kun var 10 Aar gammel. I dette Øjeblik havde han mere end ellers noget overbevisende ved sig, thi han følte pludselig Fortryllelsen ved, at han virkelig var ved at holde en Tale, ligesom et voksent Menneske.

»De store, videnskabelige Opdagelser jeg vil gøre,« vedblev han, »bliver om Trolddom. Trolddom er noget meget stort, og der er næsten ingen, der kender noget til det uden nogen ganske faa Mennesker i gamle Bøger — og Mary en lille Smule, fordi hun har været i Indien, hvor der er Fakirer. Jeg tror ogsaa, at Dickon kender noget til Trolddom, men det kan godt være, at han ikke ved det selv. Jeg vilde aldrig have tilladt ham at komme ind at se mig, hvis han ikke havde været en Dyrebesværger, og det er det samme som en Drengesbeværger, for en Dreng er et Dyr. Jeg er sikker paa, at der er Trolddom i alle Ting, vi forstaar blot ikke at faa det frem, og faa det i vor Tjeneste — som f. Eks. med Elektriciteten og Heste og Dampere.«

Dette lød saa klart og fornuftigt, at Ben Weatherstaff blev ganske ophidset og næsten ikke kunde holde sig stille.

»Javel! javel!« raabte han og rettede sig op som en Soldat.

»Da fandt Mary denne Have, den saa ud, som om den

var ganske død,« fortsatte den unge Foredragsholder. »Saa var der noget, der begyndte at arbejde nede i Jorden og fik Spirerne til at komme frem af Jorden, og der kom paa den Maade noget frem af ingenting. Den ene Dag var der intet, men den næste Dag var der noget. Jeg havde aldrig set saadan noget før, og jeg fandt det meget mærkværdigt. Jeg spurgte mig selv: »Hvad er det? Hvad er dog det? Noget er det, det kan ikke være intet!« Jeg kendte ikke Navnet paa det, og saa kaldte jeg det for Trolddom. Jeg har aldrig set Solen staa op, men det har Mary og Dickon, og efter hvad de har fortalt mig om det, tror jeg ogsaa, at det er Trolddom. Der maa være noget, som løfter den op og trækker den. Undertiden har jeg, efter at jeg er kommen her ind i Haven, ligget og set op gennem Træerne mod Himlen, og har da haft en underlig Følelse af Lykke, som om der var noget, der arbejdede i mit Bryst og fik mig til at aande hurtigere. Trolddom arbejder og skaber altid noget frem af intet. Alt er frembragt ved Trolddom, Blade og Træer, Blomster og Fugle, Grævlinge og Ræve og Egern og Mennesker. Det maa altsaa være rundt om os alle Vegne. Trolddommen i denne Have har faaet mig til at staa op, og har ladet mig vide, at jeg skal leve og blive en Mand. Jeg vil nu gøre det videnskabelige Eksperiment at prøve paa at faa noget af Trolddommen ind i mig selv, for at det kan gøre mig rask. Jeg ved ikke rigtig, hvordan det skal gøres; men jeg tænker, at hvis I vil hjælpe mig at tænke paa det og at kalde paa det, vil det maaske komme. Første Gang jeg prøvede paa at staa op, blev Mary ved med at sige, saa hurtigt hun kunde: »Du kan gøre det! Du kan gøre det!« og saa kunde jeg. Jeg prøvede ganske vist selv den Gang, men hendes Trolddom hjalp mig — og det gjorde Dickons ogsaa. Hver Morgen og Aften og saa ofte jeg kan huske det om Dagen, siger jeg til mig selv: »Trolddom kom til mig! Trolddom gør mig rask! Jeg vil være lige saa stærk som Dickon, saa stærk som Dickon.« Og det maa I ogsaa gøre alle sammen. Det er mit Eksperiment. Vil du hjælpe mig Ben Weatherstaff?»

»Ih, ja, unge Herre!« sagde Ben Weatherstaff. »Ih, ja!«
 »Dersom I gør det hver Dag saa regelmæssigt, som Sol-

dater, der gør Øvelse, skal vi se, hvad der sker, og om Eksperimentet lykkes. Man lærer jo noget ved at gentage det mange Gange og ved at tænke over det, indtil det sidder fast i ens Hukommelse. Jeg tror, det er lige saadan med Trolddom. Dersom man bliver ved med at paakalde dens Hjælp, vil den til sidst blive en Del af en og udrette, hvad man vil have.«

»Jeg hørte en Gang en Officer i Indien fortælle min Moder, at der var Fakirer, som sagde de samme Ord om og om igen Tusinder af Gange,« sagde Mary.

»Jeg har hørt Jim Fettleworhs Kone sige den samme Ting tusind Gange — hun kaldte Jim en Drukkenboldt,« sagde Ben Weatherstaff tørt. »Noget kom der ud af det, det er sikkert nok. Han gav hende en god Dragt Prygl og gik hen i den »Blaa Løve« og drak sig saa fuld som en Greve.«

Colin trak sine Øjenbryn sammen og tænkte sig om nogle faa Minutter, saa klarede hans Ansigt.

»Javel,« sagde han, »I ser altsaa, at noget kommer der ud af det. Hun brugte den forkerte Trolddom, indtil han slog hende. Hvis hun havde brugt den rigtige Trolddom, og havde sagt noget kønt til ham, saa vilde han maaske ikke have drukket sig fuld, og maaske han saa havde købt hende en ny Hat.«

Ben Weatherstaff lo indvendig, og der kom et beundrende Glimt i hans smaa Øjne. »Du er lige saa klog som du er ligebenet, unge Hr. Colin,« sagde han. »Næste Gang jeg ser Bess Fettleworth, vil jeg fortælle hende lidt om, hvad Trolddom kan udrette for hende. Hun vilde sikkert blive glad, hvis Eksperimentet vilde virke — og det vilde Jim ogsaa.«

Dickon stod ganske stille og lyttede, hans runde Øjne skinnede forunderligt. Nød og Skal sad paa hans Skuldre, og han holdt en langøret hvid Kanin i sine Arme. Den lagde Ørerne hen ad Ryggen og syntes yderst vel tilpas, medens han strøg den blødt ned ad Ryggen.

»Tror du, Eksperimentet vil lykkes?« spurgte Colin ham undrende sig over, hvad han tænkte paa.

Han smilede nu, og hans Smil var bredere end sædvanlig. »Ih!« sagde han, »det gør jeg rigtignok. Det vil

lykkes akkurat ligesom naar Solen skinner paa Blomsterfrøene. Det vil sikkert lykkes. Skal vi begynde nu?»

Colin morede sig fortræffeligt og Mary med. De kunde begge huske nogle Billeder af Fakirer og andre Troldmænd, og Colin foreslog, at de skulde sidde med Benene over Kors under det Træ, der dannede Tronhimlen.

»Det bliver omtrent som at sidde i et Slags Tempel,« sagde Colin. »Jeg er næsten blevet træet og vil gerne sidde ned.«

»Ih!« sagde Dickon, »du maa da ikke begynde med at sige, du er træet, det ødelægger jo hele Trolddommen.«

Colin vendte sig og saa ind i hans troskyldige runde Øjne.

»Det er sandt,« sagde han langsomt. »Jeg maa kun tænke paa Trolddommen.«

Det tog sig vældig imponerende og hemmelighedsfuldt ud, da de havde sat sig ned i en Rundkreds. Ben Weatherstaff havde en Følelse, som om han tilfældig var kommen til at overvære et Bønnemøde. I Almindelighed var han imod alt, hvad der hed Bønnemøder, men dette var Rajahens Affære, som han ikke vilde forstyrre, ja han følte sig næsten stolt over, at de havde bedt om hans Hjælp.

Frk. Mary var alvorlig, men henrykt. Dickon sad med sin Kanin i Armen, og maaske han mumlede nogle Trylleformler, som ingen hørte, thi da han havde sat sig ned med Benene over Kors, ligesom de øvrige, kom Kragen og Ræven, de to Egern og Lammet langsomt nærmere og anbragte sig af sig selv, saa de udgjorde en Del af Kredsen.

»Dyrene kommer,« sagde Colin alvorlig. »De ønsker at hjælpe os.«

Colin var ligefrem blevet smuk, tænkte Mary. Han holdt sit Hoved højt, som om han var en Præst, og der var saadan et smukt Udtryk i hans mærkværdige Øjne, desuden skinnede Lyset lige ned paa ham gennem Træets Grene.

»Nu vil vi begynde,« sagde han. »Skal vi gyngede frem og tilbage, Mary, som om vi var Dervisher?«

»Jeg kan ikke svinge frem og tilbage,« sagde Ben Weatherstaff. »Jeg har Gigt i Ryggen.«

»Trolddommen vil tage Gigten bort,« sagde Colin med

en Værdighed som en gammel Præst, »men saa vil vi ikke gyng, før den har gjort det. Vi vil bare synge.«

»Jeg kan ikke synge,« sagde Ben Weatherstaff en lille Smule fortrædelig. »De kastede mig ud af Kirkens Kor, den eneste Gang jeg prøvede paa det.«

Der var ingen, der smilede, de var alle for optagne dertil. Colins Ansigt var fuldstændig ubevægeligt. Han tænkte kun paa Trolddommen. »Saa vil jeg synge,« sagde han. Og han begyndte lignende en fremmed Drengesaa. »Solen skinner, — Solen skinner. Det er Trolddommen. Blomsterne gror — Blomsterne gror — det er Trolddommen. At leve er Trolddom — at være stærk er Trolddom. Trolddommen er i mig — Trolddommen er i mig. Den er i mig — den er i mig. Den er i hver af os. Den er i Ben Weatherstaffs Ryg. Trolddom! Trolddom! Kom og hjælp!«

Han sagde det en Mængde Gange — ikke Tusinde Gange, men alligevel mange.

Mary lyttede henrykt. Hun syntes, det var saa højtideligt og smukt, og ønskede blot, han vilde blive ved.

Ben Weatherstaff var formildet, han var sunket hen i en Drøm, der var ganske behagelig. Biernes Summen i Blomsterne blandet med den syngende Stemme havde dysset ham i Søvn. Dickon sad med Benene over Kors, med Kaninen sovende i den ene Arm, og den anden hvilende paa Lammets Ryg. Sod havde jaget det ene Egern bort, og havde sat sig paa hans ene Skulder, de graa Øjelaag havde lukket sig over dens Øjne. Til sidst standsede Colin.

»Nu vil jeg gaa hele Haven rundt,« sagde han.

Ben Weatherstaff, hvis Hoved var sunket helt forover, fo'r op med et Sæt.

»Du har jo sovet,« sagde Colin.

»Ikke det mindste,« mumlede Ben. »Prædikenen var god nok, men jeg maa vist gaa, inden der sluttes.«

Han var endnu ikke rigtig vaagen.

»Du er ikke i Kirke,« sagde Colin.

»Det ved jeg,« sagde Ben, idet han strakte sig. »Var der nogen, der fortalte det. Jeg har hørt det altsammen. Du sagde, at der er Trolddom i min Ryg. Doktoren kalder det for Reumatisme.«

Rajahen slog ud med Haanden. »Det var den forkerte Trolddom,« sagde han. »Du faar det bedre nu. Du har min Tilladelse til at gaa tilbage til dit Arbejde, men kom igen i Morgen.«

»Jeg kunde godt lide at se dig spadsere rundt i Haven,« gryntede Ben og blev staaende.

Rajahen tog intet Hensyn til, at han blev, men rejste sig, og det blev en hel Procession. Først kom Colin med Dickon paa den ene og Mary paa den anden Side, efter dem kom Ben, og efter ham igen kom Dyrene travende.

Det var en Procession, der bevægede sig langsomt, men med Værdighed. De maatte standse hvert Øjeblik for at hvile. Colin lænede sig til Dickons Arm og Ben Weatherstaff gik og passede paa i al Stilhed. Nu og da tog Colin sin Haand bort fra deres Støtte, og gik nogle faa Skridt alene. Han holdt hele Tiden Hovedet højt i Vejret, og saa meget stolt og glad ud.

»Trolddommen er i mig!« blev han ved med at gentage. »Trolddommen gør mig stærk! Jeg kan føle det! Jeg kan føle det!«

Det saa virkelig ogsaa ud, som om der var noget, der holdt ham oppe og ligesom løftede ham. Han sad lidt paa Stenbænkene, og en eller to Gange satte han sig i Græsset, og han standsede mange Gange og lænede sig til Dickons Arm, men han vilde ikke opgive det, før han havde gaaet hele Haven rundt. Da han naaede tilbage til Træet, der var hans Tronhimmel, glødede hans Kinder og han udbrød triumferende:

»Jeg gjorde det! Trolddommen virkede! Det var mit første videnskabelige Forsøg.«

»Hvad mon Dr. Craven vil sige?« udbrød Mary.

»Han vil intet sige,« svarede Colin, »for han faar det slet ikke at vide. Dette er den største af alle vore Hemmeligheder. Ingen maa faa noget at vide, før jeg er blevet saa stærk, at jeg kan gaa og løbe ligesom andre Drengene. Jeg vil bringes her ned i min Stol hver Dag, og jeg vil ogsaa bringes tilbage i den. Jeg vil ikke have, at Folk skal hviske og spørge om mig, og jeg vil ikke lade min Fader vide noget om det, før Eksperimentet er lykkedes fuldstændigt. Saa naar han en Gang kommer her til Misselthwaite,

spadserer jeg ind i hans Værelse og siger: Her er jeg; jeg er nu ligesom andre Drengene. Jeg er fuldstændig rask og skal leve og blive Mand. Det hele er gjort ved et videnskabeligt Eksperiment!«

»Saa tror han, at han drømmer,« sagde Mary. »Han vil ikke tro sine egne Øjne.«

Colin triumferede. Han havde faaet sig selv til at tro, at han var i Færd med at blive rask, og dermed var i Virkeligheden Slaget halvt vundet, uden at han selv vidste det. Der var desuden noget, der stimulerede ham mere end noget andet, det var Tanken om, hvorledes hans Fader vilde se ud, naar han opdagede, at han havde en Søn, der var ligesaa rank og stærk som andre Fædres Sønner. Det havde været hans værste Pine at tænke paa, at han skulde blive en sygelig svagrygget Dreng, som hans Fader var bange for at se paa.

»Han bliver nødt til at tro dem,« sagde han. »En af de første Ting, jeg vil foretage mig, efter at Trolddommen har virket, og før jeg begynder mine videnskabelige Opfindelser, er at jeg vil være Atlet.«

»Du kan saamænd allerede begynde at bokse om en Ugestid,« sagde Ben Weatherstaff. »Du ender nok med at vinde Bæltet og blive den største Bokser i hele England.«

Colin fæstede sine Øjne paa ham, og sagde alvorligt.

»Weatherstaff, dette er respektløst. Du maa ikke tage dig Friheder, fordi du er med i Hemmeligheden. Hvor meget Trolddommen end virker, saa bliver jeg aldrig nogen Præmiebokser. Jeg vil være Videnskabsmand.«

»Ah, om Forladelse — om Forladelse, unge Herre,« svarede Ben, og blottede ærbødigt sit Hoved. »Jeg burde have indset, at det ikke var noget at spøge med.« Men hans Øjne skinnede, og i al Hemmelighed var han særdeles tilfreds. Han brød sig ikke om Irettesættelsen, naar blot den viste ham, at Drengen var ved at komme til Kræfter og Fornuft.

FIREOGTYVENDE KAPITEL

»Lad dem bare le.«

DEN hemmelighedsfulde Have var ikke den eneste, Dickon arbejdede i. Rundt om Hytten paa Heden var der et Stykke Jord, indhegnet af et lavt Stengærde. Tidlig om Morgenen og sent i det svindende Dagslys og paa alle de Dage, da Mary og Colin ikke saa ham, arbejdede Dickon der, han lagde Kartoffler og plantede Urter af forskellig Slags til sin Mor. I Selskab med sine Dyr udrettede han Underværker, og det var, som om han aldrig kunde blive træt. Medens han gravede og lugede, sang og fløjtede han, eller han talte med Sod eller Kaptajn eller Brødrene eller Søstrene, han havde faaet til Hjælp.

»Vi havde aldrig faaet det, som vi har det nu, hvis vi ikke havde haft Dickons Have,« sagde Fru Sowerby. »Alting gaar saa godt for ham. Hans Kartoffler og Kaalhoveder er dobbelt saa store som alle andre, og saa har de en Smag som ingen andre.«

Naar hun havde lidt Tid tilover, holdt hun meget af at gaa ud og passiare lidt med ham. Efter Aftensmaaltidet var det endnu lyst nok til at arbejde lidt endnu, og det var hendes rolige Tid af Dagen, saa satte hun sig paa det lave Stengærde og saa paa hans Arbejde, medens de passiarede om Dagens Hændelser. Hun elskede disse Timer. Der var ikke alene Køkkensager i Haven, Dickon havde købt smaa Pakker Blomsterfrø nu og da, og nu voksede der de nydeligste gule, røde og blaa Blomster imellem Kartofflerne, Kaalen og Stikkelsbærbuskene. Selve Stengærdet var noget af det smukkeste, man kunde se i Yorkshire, thi han havde lagt Jord mellem Stenene, og i den havde han faaet saa mange forskellige Blomster til at gro, at man kun saa Stenene ganske enkelte Steder.

»Alt hvad man skal gøre for at faa dem til at gro, det er at man skal blive gode Venner med dem,« sagde han en Dag. »De er ligesom Dyrene. Naar de bliver tørstige, skal man give dem noget at drikke, og naar de er sultne, skal man give dem noget at spise. De skal have noget at

leve af ligesom vi andre. Dersom de visnede, vilde jeg føle det, som om jeg havde været ond ved dem.«

Saa en smuk stille Aften fortalte Dickon sin Moder det hele, og Historien med alle dens Enkeltheder, om den begravede Nøgle og Rødkælken, om hvordan Mary havde fundet Døren og besluttet ikke at sige det til nogen. Om hvordan Dickon var kommen til og var blevet indviet i Hemmeligheden, om hvordan Colin var blevet ført derned og om Ben Weatherstaffs vrede Ansigt over Muren, og endelig om hvorledes Vreden havde givet Colin Kraften; og Meddelelsen fik Fru Sowerby's venlige Ansigt til at skifte Farve adskillige Gange.

»Det maa jeg sige,« udbød hun endelig. »Det var godt, at den lille Tøs kom her til. Hun har jo reddet hans Liv. — Stod han paa sine Fødder? Og vi som troede, at han var en stakkels halvgal Dreng uden saa meget som et eneste lige Ben i hele sin Krop.«

Hun gjorde en Mængde Spørgsmaal, og hendes blaa Øjne var meget tankefulde.

»Men hvad sagde de dog til det oppe paa Gaarden — han saa rask og venlig og aldrig gnaven?« spurgte hun.

»De ved slet ikke, hvad de skal sige til det,« svarede Dickon. »For hver Dag, der gaar, er hans Ansigt forandret. Det bliver fyldigere, og ser ikke nær saa skarpt ud, og Vokskuløren forsvinder. Men han klager alligevel som sædvanlig, naar han er oppe,« tilføjede han med et hemmelighedsfuldt Smil.

»Men hvorfor i al Verden gør han dog det?« spurgte Fru Sowerby.

Dickon kluklo.

»Det gør han, for at de ikke skal gætte, hvad det er, vi har for. Hvis Doktoren fik at vide, at han kunde staa paa sine Ben, saa vilde han naturligvis skrive det til Hr. Craven. Men Colin holder det hemmeligt, for han vil selv fortælle det, han vil bruge Trolddommen paa sine Ben hver Dag til Hr. Craven kommer tilbage, saa vil han selv marchere ind til ham og vise ham, at han er lige saa rank som andre Drengene. Men han og Frk. Mary mener, at det er bedst, han beklager sig og græder lidt engang imellem, for at de ikke skal mærke noget.«

Fru Sowerby lo fornøjet, længe inden han havde fuldendt sin sidste Sætning.

»Aah!« sagde hun, »de morer sig storartet de to, og der bliver noget at passe paa for dem. Der er ikke noget saa godt, for Børn der leger, som at de skal passe paa, det udvikler deres Opfindsomhed. Lad mig nu høre, hvad de saa foretager sig.«

Dickon standsede sin Lugning og satte sig til Rette for at fortælle, hans Øjne lyste af Fornøjelse.

»Colin bliver baaret ned til sin Stol, hver Gang han skal ud, og han skænder voldsomt paa Johan, Tjeneren, fordi han ikke bærer ham hensynsfuldt nok. Han lader, som om han er saa syg og hjælpeløs, at han ikke engang kan løfte sit Hoved alene, men det er kun saa længe, de kan se os fra Huset. Og han klynker og klager sig vældigt, naar de sætter ham til Rette i Stolen. Han og Frk. Mary morer sig vældigt over det, og naar han græder og klager, saa siger hun: »Stakkels Colin! Gør det saa ondt paa dig? Hvor er du dog syg, stakkels Colin!« Det værste er, at de kan næsten ikke lade være at le, mens det staar paa. Naar vi saa er i Sikkerhed i Haven, saa ler de begge to, saa de til sidst ikke har mer Luft i sig til at le med. Og de maa lægge deres Ansigter ned i Colins Puder, for at Gartnerne ikke skal høre det.«

»Ja, men de ler des bedre!« sagde Fru Sowerby, stadig leende selv. »En god, frisk Børnelatter er bedre end Piller hver Dag Aaret rundt. De to skal saamænd nok trives.«

»De trives allerede,« sagde Dickon. »De er saa sultne, de ved ikke, hvordan de skal faa nok at spise uden at røbe sig. Colin siger, at hvis han beder om at faa mere Mad, saa vil de slet ikke tro, at han er syg. Frk. Mary siger, at han maa spise hendes Mad, men saa siger han, at hvis hun gaar og er sulten, saa bliver hun tynd, og de skal absolut blive tykke begge to paa een Gang.«

Fru Sowerby lo saa hjerteligt ved Tanken om disse Vanskeligheder, at hun ligefrem gyngede frem og tilbage mellem de blaa Blomster, og Dickon lo med af hele sit Hjerte.

»Nu skal jeg sige dig noget min Dreng,« sagde Fru Sowerby, da hun atter kunde tale. »Jeg har tænkt paa,

hvordan vi kan hjælpe dem. Naar du gaar over til dem om Morgen, saa faar du en Flaske god nymalket Mælk med og saa bager jeg et Brød eller nogle Boller med Rosiner i af dem, I Børn saa godt kan lide, og det faar du saa ogsaa med til dem. Der er ikke noget saa godt og sundt som Mælk og Brød. Saa kan de stille deres værste Sult paa det, mens de er nede i Haven, og saa behøver de ikke at spise saa meget, naar de kommer op.«

»Aah Mor! du er vidunderlig,« sagde Dickon beundrende. »Du kan altid finde paa Raad. De var lige ved at opgive det hele i Gaar. De vidste ikke, hvordan de skulde undgaa at bede om mere Mad — og de føler sig saa tomme indvendig.«

»De er jo to Børn, der vokser stærkt, og saa er de jo ogsaa ved at komme til Kræfter. Saadan nogen er ligesom unge Ulve, Maden er Kød og Blod for dem,« sagde Fru Sowerby. Saa smilede hun med Dickons eget snurrige Smil. »Hm, men de morer sig vist fortræffeligt,« sagde hun. Fru Sowerby havde Ret, da hun mente, at det, at de skulde passe paa, vilde blive det morsomste af det hele. Colin og Mary blev snart mindede om, at de skulde være forsigtige, først af Sygeplejersken, og senere af Dr. Craven selv.

»Din Appetit tiltager jo vældigt, unge Hr. Colin,« sagde Sygeplejersken en Dag. »Tidligere spiste du næsten intet, og saa var der saa mange Ting, du ikke kunde lide.«

»Der er intet, jeg ikke kan lide nu,« svarede Colin, men da han saa, at Sygeplejersken saa forundret paa ham, kom han i Tanker om, at det vist ikke var heldigt, om han anstillede sig altfor rask, og tilføjede derfor: »I det mindste faar jeg ikke saa tit noget nu, som jeg ikke kan lide. Det er maaske den friske Luft.«

»Maaske det er det,« sagde hun, mens hun stadig saa paa ham med et forundret Blik. »Men det maa jeg nok tale med Dr. Craven om.«

»Uh! Hvor hun stirrede paa dig!« sagde Mary, da hun var gaaet bort. »Akkurat som om hun tænkte, at der maatte være noget at opdage.«

»Jeg vil ikke have hende til at opdage noget,« sagde Colin. »Ingen maa begynde at opdage noget endnu.«

Da Dr. Craven kom den Morgen, syntes han ogsaa for-
bavset, og til Colins store Misfornøjelse kom han med en
Mængde Spørgsmaal.

»Du er jo en hel Del i Haven,« sagde han. »Hvor i
Haven er du saa?«

Colin tog sin mest fornærmede og indesluttede Mine paa.

»Jeg vil ikke lade nogen vide, hvor jeg er henne,«
svarede han. »Jeg bliver kørt hen til et Sted, jeg godt kan
lide. De har alle faaet Ordre til at holde sig borte saa
længe, jeg vil hverken stirres eller passes paa. Nu ved
De det!«

»Du er jo næsten ude hele Dagen, men jeg tror ikke,
du har nogen Skade af det — det tror jeg virkelig ikke.
Sygeplejersken siger, at du spiser mere, end du nogen
Sinde har gjort før.«

»Maaske,« sagde Colin, idet han pludselig fik en Ind-
skyldelse. »Maaske det er en unaturlig Appetit.«

»Det tror jeg ikke, det ser ud til, at Maden bekommer
dig godt,« sagde Dr. Craven. »Du er blevet tykkere og
din Kulør er bedre.«

»Maaske — maaske jeg er oppustet og har Feber,« sagde
Colin og lod, som om han fik et Anfald af Tungsind.
»Folk, der ikke skal leve, har det vist ofte saadan.«

Dr. Craven rystede paa Hovedet. Han holdt Colins
Haanded, nu smøgede han Ærmet op og følte paa Colins
Puls.

»Du har ikke Feber,« sagde han tankefuldt, »og sikke
Muskler du har faaet. Hvis du kan blive saadan ved, saa
behøver vi ikke at tale om at dø. Din Fader vil blive
meget glad ved at høre om denne Fremgang.«

»Jeg vil ikke have det fortalt!« skreg Colin frygteligt.
»Han maa kun faa det at vide, hvis jeg bliver daarligere
igen — og jeg bliver daarligere endnu i Nat. Jeg har
sikkert en stærk Feber. Jeg kan mærke, at jeg er ved at
faa den nu. Jeg vil ikke have skrevet Breve til min Fa-
der — jeg vil ikke — jeg vil ikke! De gør mig vred, og
De ved, at jeg ikke kan taale det. Jeg er allerede helt
varm. Jeg hader at blive skrevet om og talt om, ligesaa
meget som jeg hader at blive stirret paa.«

»Saa, saa min Dreng,« trøstede Dr. Craven. »Der skal

ikke blive skrevet noget uden din Tilladelse. Du er alt for heftig, nu maa du ikke ødelægge det gode, som er gjort.«

Han sagde ikke mere om at skrive til Hr. Craven, og da han saa Sygeplejersken, advarede han hende mod at nævne noget i den Retning, naar Patienten hørte paa det.

»Drengen har det meget, meget bedre,« sagde han. »Fremgangen er ligefrem abnorm. Men nu gør han jo ogsaa af egen fri Vilje, hvad vi ikke kunde faa ham til før. Endnu ophidses han meget let, og der maa derfor intet siges, som kan irritere ham.«

Mary og Colin var meget forskrækkede og talte ængstelig sammen. Fra dette Øjeblik gjaldt det om at passe paa.

»Jeg bliver vist nødt til at faa et af mine Anfald,« sagde Colin sørgmodig. »Men jeg har slet ikke Lyst til det, og jeg er vist ikke syg nok til at faa et af de store. Maaske jeg slet ikke kan faa et mere. Den Pukkel tænker jeg aldrig paa mere, og jeg holder nu meget mere af at tænke paa de morsommere Ting end paa de rædsomme. Men naar de taler om at skrive til min Fader, maa jeg jo gøre noget.«

Han besluttede nu, at han vilde spise noget mindre, men uheldigvis var det ham ikke muligt at udføre denne udmærkede Ide, naar han vaagnede om Morgenens med en vældig Appetit, og Bordet ved Siden af ham stod dækket med en Frokost bestaaende af hjemmebagt Brød, frisk Smør, snehvide Æg, Syltetøj og Fløde. Mary spiste altid Frokost sammen med ham, og naar de sad ved Bordet — især naar der laa nogle lækre Stykker ristet Skinke og sendte sin Duft frem under Sølvlaaget — saa de hinanden fortvivlet ind i Øjnene.

»Jeg tror, vi spiser op nu denne Gang,« endte Colin saa med at sige. »Vi kan saa sende en hel Mængde af Middagsmaden ned igen.«

Men de syntes aldrig, de kunde sende noget bort, og Synet af alle de tomme Tallerkener, der kom ned i Køkkenet, vakte stor Opmærksomhed.

»Jeg vilde ønske,« sagde Colin. »Jeg vilde ønske, at Skinken var noget tykkere, og een Bolle til hver, det er virkelig for lidt.«

»Det er nok for et Menneske, der er ved at dø,« sagde Mary, første Gang hun hørte det, »men det er ikke nok til et Menneske, som skal leve. Uh, naar den dejlige Lugt af Lyngen kommer blæsende ude fra Heden ind gennem Vinduet, saa synes jeg, at jeg magelig kunde spise tre.«

Den Morgen da Dickon — efter at de havde moret sig et Par Timer — gik om bag en Rosenbusk og hentede to Blikspande, og det viste sig, at den ene var fuld af dejlig nymalket Mælk, og den anden af hjemmebagte Boller, saa omhyggeligt indpakkede i en ren blaa og hvid Serviet, at de var varme endnu, ja da var der en Overraskelse og en Glæde uden Ende. Hvor det var vidunderligt, at Fru Sowerby havde tænkt paa det! Hvor hun dog maatte være flink og venlig! Hvor de Boller dog var gode! Og hvor den Mælk dog smagte henrivende!

»Der er Trolddom i hende ligesom i Dickon,« sagde Colin. »Det er det, der faar hende til at tænke og gøre, som hun gør — saa venligt. Sig til hende, at vi er henrykte, Dickon — fuldstændig henrykte.«

Han holdt meget af at bruge de voksnes Ord og Vendinger, det morede ham, og han fortsatte: »Sig til hende, at hendes Gavmildhed har ganske overvældet os, og at vor Taknemlighed er uden Ende.«

Og saa forglemte han pludselig sig selv og sin Storhed og begyndte at fylde sig med Boller og drak Mælk af Spanden i lange Drag, ligesom enhver anden sulten lille Dreng, der har anstrængt sig i den friske Luft paa Heden, og som faar sin Frokost to Timer for-sent.

Dette var Begyndelsen til en hel Række af lignende behagelige Begivenheder. De kom meget hurtig i Tanker om, at Fru Sowerby, der hver Dag skulde skaffe Mad til 14 Mennesker, ikke havde Raad til pludselig at faa to ekstra at sørge for, og de bad hende derfor om Lov til at sende hende deres Lommepege til at købe Maden for.

Dickon kom en Dag med den brillante Meddelelse, at der i Skoven udenfor Haven, der hvor Mary saa ham første Gang spille for de vilde Dyr, var en lille dyb Hule, hvor de kunde lave et Ildsted, og saa kunde de der riste Kartofler og Æg. Ristede Æg var dem en fuldstændig ny og ukendt Luksus, og varme Kartofler med Salt og Smør

paa, det var noget der smagte, og saa mættede det saa dejligt. Nu kunde de købe baade Æg Kartoffler og spise saa meget, de havde Lyst til, uden at have Fornemmelsen af at tage Maden ud af Munden paa 14 Mennesker.

Hver eneste Morgen, naar det var godt Vejr, blev Trylleformlerne fremsagt af Kredsen under Blomsterbedet, der dannede en stadig tættere Tronhimmel over dem. Naar Ceremonien var tilendebragt, foretog Colin saa sin Spadseretur, der stadig blev længere og længere, thi for hver Dag, der gik, fik han flere Kræfter. For hver Dag, der gik, troede han ogsaa fastere paa Trolddommen, som man kan forstaa. Han gjorde ogsaa hver Dag Øvelse for at faa Kræfter, og Dickon viste ham dem først.

»I Gaar,« sagde han en Morgen, »gik jeg til Thwaite for Mo'r, og uden for Kroen traf jeg Bob Haworth. Han er den stærkeste Mand paa Heden. Han er Atlet. Han har været til Sportsstævne i Skotland. Han har kendt mig, siden jeg var ganske lille, og han er altid saa rar, og saa gjorde jeg ham nogle Spørgsmaal. »Hvordan faar du dine Muskler til at stikke saadan ud, Bob? Gør du noget selv for at blive stærk?« Og han sagde: »Ja, det kan du tro, jeg gør. Der var en Gang en stærk Mand, der blev fremvist her i Thwaite, han viste mig, hvordan jeg skulde øve mine Arme og Ben og Musklerne i hele min Krop.« Og saa sagde jeg: »Kunde en svag Dreng blive stærkere ved at gøre de Øvelser, Bob?« og han lo og sagde: »Er du den svage Dreng?« Og jeg sagde: »Nej, men jeg kender en ung Herre, der er ved at blive rask efter en lang Sygdom, og jeg vilde ønske, jeg kendte nogle af de Øvelser, for saa vilde jeg vise ham dem! Jeg sagde ham ikke noget Navn, og han spurgte heller ikke. Og saa stod han op og viste mig dem, og jeg gjorde dem efter til jeg kunde dem.«

Colin havde lyttet anspændt. »Kan du vise mig dem?« raabte han. »Vil du?«

»Ja, selvfølgelig,« svarede Dickon og rejste sig. »Men han sagde, at du skal gøre dem forsigtig til at begynde med, og ikke trætte dig for meget. Du skal hvile mellem hver Gang, og tage dybe Indaandinger.«

»Jeg skal nok være forsigtig,« sagde Colin. »Vis mig

dem! Vis mig dem saa! Dickon, du er den dygtigste Dreng til at trylle i hele Verden!»

Nu rejste Dickon sig og gennemgik langsomt en Række simple, men praktiske Muskeløvelser. Colin iagttog ham med store Øjne. Han kunde kun gøre nogle faa af dem efter, naar han sad ned, og det varede derfor ikke længe, før han stod op paa sine nu temmelig sikre Fødder. Mary begyndte nu ogsaa at gøre dem efter, og Sod, som havde overværet det hele, blev meget bestyrtet, forlod sin Gren og løb uroligt rundt om dem, fordi den ikke ogsaa kunde være med.

Fra nu af hørte Øvelserne til Dagens Pligter, ligesaa sikkert som Fremsigelsen af Trylleformlerne. For hver Gang Colin og Mary prøvede, kunde de gøre flere af Øvelserne, og sikken Appetit det gav, ja, hvis Dickon ikke hver Dag havde bragt den Kurv med, saa havde de været fortabte.

Men det lille Ildsted i Hulen og Fru Sowerby's Bagværk var saa tilfredsstillende, at Fru Medlock, Sygeplejersken og Dr. Craven, blev mistænksomme igen. Thi man kan næsten undvære sin Frokost og levne af sin Middagsmad, naar man er fyldt lige til Halsen med ristede Æg og Kartofler, nymalket Mælk, Kiks, Boller, Lynghonning og tyk Fløde.

»De spiser jo næsten intet,« sagde Sygeplejersken. »De dør af jo af Sult i Løbet af kort Tid, hvis vi ikke kan faa dem til at spise noget mere. Og dog kan man ikke se det paa dem.«

»Sel« raabte Fru Medlock indigneret. »Jeg ærgrer mig til Døde over dem. De er to rigtige Djævlunger. De river deres Tøj i Stykker den ene Dag, og den næste rynker de paa Næsen af den dejligste Mad, Kokkepigen kan finde paa til dem. Ikke saa meget som en Mundfuld af den dejlige unge Fugl satte de Gaffel i i Gaar. — Den stakkels Kone lavede dem saa en Budding — og de sendte den ud igen. Hun græd næsten. Hun er bange for, at hun faar Skylden, hvis de sulter sig selv ihjel.«

Dr. Craven kom og saa til Colin, han undersøgte ham længe og omhyggeligt. Han saa overrasket og bekymret ud, da Sygeplejersken talte med ham og viste ham den næsten urørte Frokost, som hun havde gemt til hans Efter-

syn, men han saa næsten endnu mere overrasket ud, da han satte sig ned og betragtede Colin. Han havde været i London og havde derfor ikke set Drengen i omtrent to Uger. Naar Børn først begynder at blive raske, saa gaar det hurtigt. Den gule Farve havde nu forladt Colins Hud, og i Stedet var der nu et varmt Rosenskær over hans Kinder. Hans smukke Øjne var klare, og Hullerne under dem og i hans Kinder var fyldt ud. Hans fordums mørke stride Haar, var begyndt at se ud, som om det sprang frem af hans Pande, og det var blødt og livskraftigt. Hans Læber var fyldigere og havde en naturlig Farve, saa naar han skulde forestille en Dreng, der var uhelbredelig syg, var han et mistrøstigt Syn. Dr. Craven sad med Hagen i sin Haand og tænkte sig om.

»Det gør mig ondt, at du ikke spiser noget,« sagde han. »Det kan ikke gaa. Saa mister du alt, hvad du lige har vundet, — og du har vundet forbavsende meget. Du spiste saa godt en kort Tid.«

»Jeg sagde jo, at det var en unaturlig Appetit,« sagde Colin.

Mary, som sad paa sin Skammel i Nærheden, frembragte pludselig en meget mærkværdig Lyd, som hun gjorde saa voldsomt Forsøg paa at undertrykke, at hun var lige ved at kvæles.

»Hvad er der i Vejen?« sagde Dr. Craven, idet han vendte sig om og saa paa hende.

Mary blev pludselig fuldstændig alvorlig. »Det var noget mellem Nysen og Hosten,« svarede hun med Værdighed. »Og det kom her i min Strube.«

»Men,« sagde hun senere til Colin. »Jeg kunde ikke lade være. Det kom, fordi jeg i det samme kom til at tænke paa den sidste store Kartoffel, du spiste, og hvordan du spærrede Munden op, da du spiste den dejlige Kage med Syltetøj paa.«

»Er der en eller anden Maade, paa hvilken disse Børn hemmeligt kan faa Mad?« spurgte Dr. Craven Fru Medlock.

»Nej, det er der ikke, med mindre de graver den op af Jorden, eller plukker den ned af Træerne,« svarede Fru Medlock. »De opholder sig ude i Haven hele Dagen og ser

ikke andre end hinanden. Og dersom de vil have noget andet at spise end det, der bliver sendt op til dem, saa behøver de blot at forlange det.«

»Godt,« sagde Dr. Craven, »saa længe, det bekommer dem saa godt at undvære Føde, behøver vi ikke at bekymre os. Drengen er jo fuldstændig forvandlet.«

»Det er Pigen ogsaa,« sagde Fru Medlock. »Hun er ligefrem blevet helt køn, efter at hun har helt mistet det gnavne Udtryk. Hendes Haar er blevet saa tykt og kønt, og hun har faaet saadan en frisk Kulør. Hun var den tværeste, tavseste lille Skabning, man kunde tænke sig, og nu ler hun og Colin sammen, som om de var glade. Maa-ske det er det, de bliver tykke af.«

»Maaske det er det,« sagde Dr. Craven. »Lad dem bare le.«

FEMOGTYVENDE KAPITEL

»Miraklet«.

OG den hemmelighedsfulde Have blomstrede og blomstrede, og hver Morgen fremviste den ny Mirakler.

I Rødkælkens Rede var der Æg, og dens Mage laa paa dem og holdt dem varme med sit lille befjedrede Bryst og sine omhyggelige Vinger. I Begyndelsen var hun meget nervøs og han meget vagtsom. Selv Dickon gik i de Dage ikke hen i Nærheden af det tæt bevoksede Hjørne, men ventede, til det lille Par mærkede, at der intet var i Haven, som ikke forstod, hvad der foregik, og begreb Betydningen af, at de havde Æg. Ja hvis der blot havde været et Menneske, som ikke havde vidst, at dersom et af Æggene blev taget bort eller beskadiget, saa vilde hele Verden gaa under — hvis der havde været en saadan Person, ja saa havde der ikke været nogen Lykke i denne dejlige Foraarstid. Men de vidste og følte det, og Rødkælken og dens Mage vidste, at de vidste det.

Til at begynde med iagttog Rødkælken Mary og Colin med stor Ængstelse, af en eller anden mærkværdig Grund vidste den, at den ikke behøvede at passe paa Dickon.

Allerede første Gang den fæstede sine dugklare Øjne paa ham, vidste den, at han ikke var nogen Fremmed, men en Slags Rødkælk uden Næb og Fjer. Han kunde tale Rødkælsk med den (at tale Rødkælsk med en Rødkælk, er det samme som at tale Fransk med en Franskmand). Dickon talte altid dette Sprog til den, og det gjorde ikke noget, at han talte almindeligt til Menneskene, thi den troede, kun han gjorde det, fordi de ikke var intelligente nok til at forstaa Fuglenes Sprog.

Men til at begynde med maatte den vist være paa sin Post overfor de to andre. Drengen kom ikke ind i Haven paa sine Ben, men blev puffet der ind i en Tingest med Hjul under, og han var dækket til med Skindet af vilde Dyr. Det var jo i sig selv mistænkeligt. Saa da han begyndte at staa og bevæge sig, gjorde han det paa saadan en underlig Maade, og det var, som om de andre maatte hjælpe ham. Den satte sig skjult i en Busk og iagttog dem. De langsomme Bevægelser, troede den, var ligesom Kattens, thi naar Katten vil gribe noget med sine Kløer, kryber den ganske langsomt hen over Jorden, til den tror, at den er nær nok ved sit Bytte. Rødkælken talte om dette med sin Mage, men kun nogle faa Dage, men saa besluttede den at lade være med at tale mere om det, thi den opdagede, at hun blev saa forfærdet derover, at han var bange, det skulde faa en uheldig Indflydelse paa Æggene.

Da Drengen begyndte at gaa alene og stadig bevægede sig hurtigere, var det en stor Lettelse. Men i lange Tider — i al Fald faldt Tiden Rødkælken lang — var han stadig Aarsag til stor Bekymring i Reden. Han opførte sig jo slet ikke som de andre Mennesker. Han holdt vist meget af at gaa, men saa havde han saadan en foruroligende Maade at sætte eller lægge sig ned paa og saa efter nogen Tids Forløb rejse sig igen og gaa videre.

En Dag kom Rødkælken i Tanker om, at den Gang han havde lært at flyve, havde han jo opført sig paa samme Maade, fløjet et Stykke, og saa været nødt til at hvile sig, og saa atter fløjet et lille Stykke. Saa gik det op for ham, at denne Dreng var i Færd med at lære at flyve — eller rettere gaa. Han meddelte dette hjemme i Reden, og da han havde fortalt det, fortalte han ogsaa, at Æggene vilde

bære sig ad ligesom han, naar de nu blev ruget ud. Fru Rødkælk var nu meget glad og interesseret og laa og iagttog Drengen over Kanten af Reden, men mente dog, at Æggene vilde lære det meget hurtigere. Menneskene var nu engang meget mere kluntede og langsomme, ja, de fleste lærte vist aldrig at flyve, hun havde da aldrig mødt nogle af dem i Luften eller i Trætøppene.

Efter nogen Tids Forløb begyndte Drengen at bevæge sig rundt ligesom de andre gjorde, men nu skete der det mærkværdigste, alle tre Børn gjorde paa samme Tid de underligste Ting. De stillede sig under et Træ og bevægede deres Arme, Ben og Hovede paa en Maade, der hverken var Gang, Løb eller Sidden. De gjorde disse Øvelser med Mellemrum hver Dag, og det blev aldrig Rødkælken muligt at forklare sin Mage, hvad de udrettede, eller vilde udrette med dem. Han kunde kun sige, at han var sikker paa, at Æggene aldrig vilde bære sig ad paa den Maade; men naar Drengen, der talte deres Sprog saa godt, deltog i dette, kunde det næppe være noget farligt. Rødkælken og dens Mage havde sikkert aldrig hørt om Bob Haworth og hans Øvelser for at faa sine Muskler til at staa ud som Knuder. Rødkælke er ikke som Menneskene, deres Muskler er udviklede fra først af af sig selv, og de vedligeholder dem paa en meget nem og naturlig Maade, thi naar man skal flyve rundt efter hver eneste Mundfuld Mad, man skal have, saa slappes Musklerne ikke af Mangel paa Bevægelse.

Da Drengen nu efterhaanden gik og løb og gravede og lugede som de andre, og Reden nu var dækket af de fremvoksede Blade, var Frygten for Æggene overstaaet, og det morede Fru Rødkælk saa meget at ligge der i Sikkerhed paa sin skjulte Rede og iagttage Børnenes Leg, at hun paa vaade Dage, naar de ikke var der, blev ganske døsigt af Kedsomhed.

Men selv paa regnfulde Dage, kunde man ikke sige om Mary og Colin, at de var døsig. En Morgen, da Regnen strømmede ned, og Colin var lidt ked af, at han skulde tilbringe Dagen paa sin Sofa, da det jo ikke var sikkert at staa op og gaa rundt i Huset, fik Mary en god Ide.

»Nu da jeg er en rigtig Dreng,« havde Colin sagt, »er mine Arme og Ben saa fuldt af Trolddom, at jeg ikke kan

holde dem stille. De vil hele Tiden gøre noget. Ved du hvad Mary, naar jeg vaagner om Morgenen, ganske tidligt, og Fuglene synger uden for og alting ligefrem raaber af Glæde — selv Træerne og de Ting, vi ikke rigtig kan høre — saa faar jeg en Fornemmelse, som om jeg maa springe ud af Sengen og raabe med selv. Og hvis jeg nu gjorde det, tænk dig saa, hvad der vilde ske.«

Mary fniste vældigt.

»Sygeplejersken vilde komme løbende, og Fru Medlock vilde komme løbende, og de vilde være sikre paa, at du var bleven gal, og saa vilde de sende Bud efter Doktoren,« sagde hun.

Colin fniste selv. Han kunde forestille sig, hvordan de allesammen vilde se ud — bestyrtede ved hans Raab, og forfærdede ved at se ham staa oprejst.

»Jeg vilde ønske, Fa'r vilde komme hjem,« sagde han. »Jeg vilde saa gerne fortælle ham det selv. Jeg tænker altid paa det — men vi kan ikke blive ved med dette ret meget længere. Jeg kan ikke bestandig ligge stille og være daarlig, og desuden er mit Udseende saa forandret. Jeg vilde ønske, det ikke regnede i Dag.«

Saa var det at Frk. Mary fik sin Ide.

»Colin,« begyndte hun hemmelighedsfuldt. »Ved du, hvor mange Værelser der er i dette Hus?«

»Omtrent et Tusind Stykker, tænker jeg,« svarede han.

»Der er omtrent hundrede, hvor der aldrig kommer nogen,« sagde Mary. »Og en Dag, det regnede, gik jeg ind og saa mig om i en hel Del af dem. Der er ingen, der ved det, skønt Fru Medlock var lige ved at opdage det. Jeg løb forkert, da jeg skulde tilbage, og standsede for Enden af din Korridor. Det var anden Gang, jeg hørte dig græde.«

Colin fo'r op.

»Hundrede Værelser, hvor der aldrig kommer nogen,« sagde han. »Det lyder omtrent som en hemmelighedsfuld Have. Vi vil ind at se dem. Du kan køre mig i min Stol, og der er ikke en, der aner, hvor vi er henne.«

»Det er netop, hvad jeg tænkte,« sagde Mary. »Der er ingen, der tør følge efter os. Der er Sale, hvor man kan løbe. Vi kan gøre vore Øvelser der. Der er et lille indisk

Kabinet, hvor der er en Mængde Elfenbenselefanter. Der er alle Slags Værelser.«

»Ring paa Klokken,« sagde Colin.

Da Sygeplejersken kom, gav han sine Ordre.

»Jeg ønsker min Stol,« sagde han. »Frøken Mary og jeg vil bese den Del af Huset, der ikke bliver benyttet. John kan køre mig hen til Malerisalen, for der er nogle Trapper, saa maa han forlade os og lade os være alene, til jeg sender Bud efter ham igen.«

Regnvejrsdage mistede deres Rædsel den Morgen.

Da Tjeneren havde rullet Stolen ind i Malerisalen, og der havde forladt dem, efter Ordre, saa de fornøjede paa hinanden. Og saa snart Mary havde forsikret sig om, at Tjeneren virkelig havde forladt dem, steg Colin ud af Stolen.

»Nu vil jeg løbe fra den ene Ende af Salen til den anden,« sagde han, »saa vil jeg springe, og saa vil vi gøre Bob Haworths Øvelser.«

Og de gjorde alle disse Ting og mange andre. De saa paa Malerierne og fandt den lille grimme Pige, klædt i grøn Brokade og med Papegøjen paa Fingeren.

»Alle disse,« sagde Colin, »maa være mine Slægtninge. De har levet for lang, lang Tid siden. Hun der med Papegøjen, tror jeg nok er en af mine gamle, gamle, gamle, gamle Tanter. Hun ligner dig næsten, Mary — ikke som du ser ud nu, men som du saa ud, da du kom her. Nu er du en hel Del tykkere og ser bedre ud.«

»Det er du med,« sagde Mary, og saa lo de begge to. De gik ind i det indiske Værelse og morede sig med Elefanterne. De fandt Værelset, der var betrukket med rosa Brokade og Hullet, som Musene havde lavet i Pudren, men Musene var vokset op og havde forladt det, saa Hullet var nu tomt. De saa flere Værelser og gjorde flere Opdagelser, end Mary havde gjort paa sin første Ekspedition der inde. De fandt nye Korridorer og nye Hjørner og mange gamle Malerier, de godt kunde lide, og en Mængde gamle Ting, som de slet ikke kendte Brugen af. Det var en morsom og indholdsrig Morgen, og saa dette at gaa rundt i et Hus, hvor der var andre Mennesker, og dog have paa Fornemmelsen, at man var mange Mile borte, det var herligt.

»Jeg er glad, jeg kom her ind,« sagde Colin. »Jeg har aldrig vidst, at jeg levede i saadan et mærkværdigt, gammelt stort Hus. Jeg kan godt lide det. Vi vil rumstere her, hver Gang det regner. Jeg tror, vi kan blive ved med at finde nye underlige Kroge og Ting.«

Den Morgen havde de blandt mange andre Ting fundet saa god en Appetit, at det var dem umuligt at sende Frokosten bort igen.

Da Sygeplejersken bar Bakken ned igen, satte hun den eftertrykkelig paa Køkkenbordet, for at Fru Lonnis, Kokkepigen, kunde se de tomme Fade og Tallerkener.

»Se her!« sagde hun. »Dette Hus er fuldt af Mysterier, og disse to Børn er det største af dem alle.«

»Dersom de spiste saadan hver Dag,« sagde den stærke unge Tjener John, »var det jo ikke noget Under, om han vejede dobbelt saa meget i Dag, som han gjorde for en Maaned siden. Jeg kommer nok til at sige min Plads op i Tide, for ikke at faa ødelagt mine Muskler.«

Den Eftermiddag lagde Mary Mærke til, at der var sket noget nyt i Colins Værelse. Hun havde nok set det Dagen før, men hun havde ikke sagt noget, thi hun havde troet, at det var sket ved et Tilfælde. Hun sagde heller ikke noget i Dag, men hun sad og stirrede skarpt paa Maleriet over Kaminen. Hun kunde nemlig se paa det, fordi Gardinet var trukket til Side. Det var den Forandring hun havde bemærket.

»Jeg ved godt, hvad du vil have mig til at fortælle dig,« sagde Colin, efter at hun havde stirret nogle faa Minutter. »Jeg ved altid, naar du vil have mig til at fortælle dig noget. Du forundrer dig over, at Gardinet er trukket til Side. Jeg vil have det til at være saadan.«

»Hvorfor?« spurgte Mary.

»Fordi det aldrig mere gør mig vred at se hende le. Jeg vaagnede i det dejligste Maaneskin for to Nætter siden og havde en Følelse af, at Trylleriet fyldte Værelset og gjorde alt saa dejligt, at jeg ikke kunde ligge stille. Jeg stod op og saa ud af Vinduet. Der var ganske lyst herinde, og der faldt en Stribe af Maanelyset hen paa Gardinet, og der var noget, der fik mig til at gaa hen og trække i Snoren. Hun saa lige ned paa mig, som om hun lo af Glæde

over, at jeg stod der. Det gjorde, at jeg kunde lide at se paa hende. Jeg vil gerne se hende le saadan, hele Tiden. Jeg tror, at hun maaske ogsaa har været et Menneske, der kunde trylle.«

»Du ligner hende saadan nu,« sagde Mary, »at jeg sommetider tror, at du er hendes Aand, der er kommen ind i en Dreng.«

Denne Ide syntes at gøre Indtryk paa Colin. Han tænkte sig om og svarede langsomt.

»Dersom jeg er hendes Aand — vilde min Fader holde af mig,« sagde han.

»Vil du gerne have, han skal holde af dig?« spurgte Mary.

»Jeg hadede dette, fordi han ikke holdt nok af mig. Dersom han kom til at holde af mig, vilde jeg fortælle ham om Trolddommen. Jeg tror, det vilde gøre ham glad.«

SEKSOGTYVENDE KAPITEL

»Det er Mo'r.«

DERES Tro paa Trolddom holdt de stadig fast ved. Efter Besværgelserne om Morgenen, gav Colin sommetider Undervisningstid i Trolddom.

»Jeg kan godt lide det,« sagde han, »fordi naar jeg bliver voksen og gør mine store videnskabelige Opfindelser, saa skal jeg jo holde Foredrag om dem, og saa er dette jo altid en Øvelse. Jeg kan kun holde korte Foredrag nu, fordi jeg er saa ung, og desuden vilde Ben Weatherstaff tro, at han var i Kirke, og saa vilde han jo falde i Søvn.«

»Det bedste ved et Foredrag,« sagde Ben, »er, at man kan staa op og sige lige, hvad man vil, og der er ingen, der staar op og siger imod. Jeg vilde ikke have noget imod at holde Foredrag selv engang imellem.«

Men naar saa Colin fortsatte, fæstede Ben beundrende sine Øjne paa ham og holdt dem der. Det var ikke saa meget Foredraget, der optog ham, det var Colins Ben, der

syntes mere lige og kraftige for hver Dag, der gik, og saa Drengens Hoved, som blev holdt saa rankt, den skarpe Hage og de hule Kinder, der nu var blevet rundet af og fyldt ud, og Øjnene, der mere og mere fik et Udtryk, som han kunde huske fra et andet Øjenpar. Undertiden naar Colin følte Ben's vedholdende Stirren, tænkte han paa, hvad det vel var, der optog ham saadan, og en Gang, da Ben syntes fuldstændig hensunken i Betragtninger, spurgte han ham:

»Hvad tænker du paa, Ben Weatherstaff?«

»Jeg tænkte paa,« sagde Ben, »at jeg tør holde paa, at du har taget tre eller fire Pund paa i denne Uge. Jeg ser paa dine Ben og Skuldre, jeg kunde lide at faa dig op paa en Vægt en Dag.«

»Det er Trolddommen, og Fru Sowerby's Boller og Mælk og andre gode Ting,« sagde Colin. »Der kan du se, det videnskabelige Eksperiment lykkedes.«

Den Morgen kom Dickon for sent til Foredraget. Da han kom, var han rød og hed af at løbe, og hans morsomme Ansigt var endnu mere fornøjet end sædvanlig. Da der var en hel Del at gøre nu efter Regnen, begyndte de at arbejde. Der var altid en Mængde at luge bort efter saadan en varm blødende Regn.

Fugtigheden, der var god for Blomsterne, var ogsaa god for Ukrudtet, som skød en Mængde tynde Græsstraa og Blade op af Jorden, og det skulde tages bort, inden det fik for store Rødder. Colin var nu lige saa flink til at luge, som de andre, og han kunde tale for dem, mens han gjorde det.

»Trolddommen arbejder bedst, naar du selv arbejder,« sagde han denne Morgen. »Man kan føle det i sine Ben og Muskler, men jeg vil skrive en Bog om Trolddom. Jeg forbereder mig nu. Jeg samler sammen paa det nu.«

Det var ikke længe, efter at han havde sagt dette, at han lagde Lugejernet fra sig og rejste sig op. Han havde været tavs i flere Minutter, og de kunde se, at han tænkte paa noget, som han saa ofte gjorde. Da han nu pludselig kastede Lugejernet og rejste sig, forekom det Mary og Dickon, at det var en eller anden stærk Tanke, der fik ham til det. Han rettede sig i hele sin Højde og slog ud med Armene.

Hans Ansigt glødede, og hans mærkværdige Øjne straa-
lede af Glæde.

»Mary! Dickon!« raabte han. »Se paa mig!«

De standsede Lugningen og saa paa ham.

»Kan I huske den første Morgen I bragte mig her ind,«
spurgte han.

Dickon saa skarpt paa ham. Han var jo en Dyrebe-
sværger, og kunde derfor se mere end andre Folk, og me-
get af det var noget, han aldrig talte om. Han saa nogen
af disse Ting nu.

»Ja! det kan vi,« svarede han.

Mary saa ogsaa fast paa ham, men hun sagde ingenting.

»Nu i dette Øjeblik,« sagde Colin. »Netop nu erindrede
jeg det selv — da jeg saa paa mine Hænder, mens jeg gra-
vede med Jernet — og jeg rejste mig paa mine Fødder for
at se, om det var virkeligt. Og det er virkeligt! Jeg er
rask — Jeg er rask!«

»Ja, det er du!« sagde Dickon.

»Jeg er rask! Jeg er rask!« sagde Colin igen, og han
blev helt rød i Ansigtet. Han havde nok vidst det før, saa-
dan paa en Maade, han havde følt det og tænkt paa det og
haabet det, men netop i det Øjeblik var det gaaet op for
ham med saadan en Styrke, at han maatte raabe det ud.

»Jeg skal leve bestandig, bestandig, bestandig!« raabte
han glad. »Jeg skal blive klog paa Tusinder og atter Tu-
sinder af Ting. Jeg skal komme til at forstaa Folk og
Dyr, og alt hvad der vokser, — ligesom Dickon — og jeg
vil aldrig holde op med at øve Trolddom. Jeg er rask!
Jeg er rask! Jeg føler — jeg har en Følelse, som om jeg
skulde raabe et eller andet — noget taknemligt, fryde-
fuldt!«

Ben Weatherstaff, der arbejdede i Nærheden ved en
Rosenbusk, vendte sig om og saa paa ham.

»Du kan jo synge Lovprisningen,« sagde han med et
af sine tværeste Grynt. Han havde ikke Spor af Ide om
Lovprisning, og han kom ogsaa med Forslaget uden nogen
som helst Ærbødighed.

Men Colin var videbegærlig og han kendte ikke noget
til Lovprisning.

»Hvad er det?« spurgte han.

»Dickon kan synge den for dig, tænker jeg,« svarede Ben. Dickon svarede med sit altforstaaende Dyrebesværgersmil.

»De synger den i Kirken,« sagde han. »Mo'r siger, at hun tror, Lærkerne ogsaa synger den, naar de staar op om Morgenen.«

»Naar hun siger det, maa det være en smuk Sang,« svarede Colin. »Jeg har aldrig selv været i Kirke, jeg var altid for syg. Syng den Dickon. Jeg vil saa gerne høre den.«

Dickon følte sig slet ikke flov ved det. Han forstod, hvad det var Colin følte, langt bedre end Colin selv. Han forstod det ved et Slags Instinkt saa naturligt, at han ikke engang vidste, at det var Forstaaelse. Han tog sin Hue af og saa sig rundt, stadig smilende.

»Du maa tage din Hue af,« sagde han til Colin, »og det maa du ogsaa, Ben — og saa maa du rejse dig op.«

Colin tog sin Hue af, og Solen skinnede varmt paa hans tykke Haar, medens han stod og iagttog Dickon spændt. Ben Weatherstaff fik rejst sig op og blottede sit Hoved med en snurrig, halvt fornærmet Mine, som om han ikke rigtig forstod, hvorfor han egentlig gjorde disse mærkværdige Ting.

Dickon stod mellem Træerne og Rosenbuskene og begyndte at synge paa en ganske simpel og naturlig Maade, og med en køn stærk Drengestemme:

»Pris Gud, fra hvem Velsignelsen flyder,
Pris ham, som over alt levende byder,
Pris ham, som er øverste i Himlens Hære,
Pris Fader, Søn og den Helligaand være.

Amen.

Da han sluttede, blev Ben Weatherstaff staaende med et lidt trodsigt Udtryk om Munden, men hans Øjne, som han fæstede paa Colin, var forvirrede, thi Colin stod med et tankefuldt og paaskønnende Udtryk i Ansigtet.

»Det er en meget smuk Sang,« sagde han. »Jeg kan godt lide den. Jeg tror næsten, den udtrykker det samme, som jeg mener, naar jeg siger, at jeg kunde raabe ud, at

jeg er taknemlig mod Trolddommen.« Han standsede og tænkte sig om med en besynderlig Mine. »Maaske de begge to er et og det samme. Hvordan kan man egentlig vide det rigtige Navn paa alt? Syng den igen Dickon. Lad os prøve, Mary. Jeg vil ogsaa gerne synge den. Det er min Sang. Hvordan begynder den? Pris Gud, fra hvem Velsignelsen flyder?«

Og de sang den igen, og Mary og Colin hævede deres Stemmer, saa musikalsk de kunde, og Dickons svulmede højt og smukt — og ved den anden Linie klarede Ben Weatherstaff sin Stemme med en kraftig Rømmen, og ved den tredje Linie faldt han i med en saadan Kraft, at det næsten lød lidt raat, og da de var færdige med »Amen«, opdagede Mary, at der var sket akkurat det samme med ham, som da hun opdagede, at Colin ikke var Krøbling — hans Hage vibrerede, han stirrede og blinkede, og hans gamle læderagtige Kinder var ganske vaade.

»Jeg har aldrig før syntes, der var nogen Mening i Lovprisningen,« sagde han hæst, »men jeg kommer nok til at forandre Mening, mens der endnu er Tid til det. Jeg tror næsten, at du har taget fem Pund paa i denne Uge, Mester Colin — ja fem til foruden!«

Colin stod og saa hen mod den anden Ende af Haven efter noget, der tiltrak sig hans Opmærksomhed, og han saa meget overrasket ud.

»Hvem kommer her ind?« sagde han hurtigt. »Hvem er det?«

Døren i Muren var blevet aabnet, og en Kvinde var traadt ind i Haven. Hun var kommet ind under den sidste Linie af deres Sang, og hun havde staaet og lyttet, mens hun betragtede dem. Med den grønne Vedbend bag sig, og Sollyset, der faldt i Pletter ned gennem Træerne og drapperede hendes lange blaa Kappe, og hendes smukke, friske smilende Ansigt, lignede hun næsten en af de smukke farvede Illustrationer i Colins Bøger. Hun havde vidunderlige udtryksfulde Øjne, der syntes at se dem alle paa en Gang, selv Ben Weatherstaff og Dyrene og hver eneste blomstrende Blomst. Uventet som hun var kommen, var der dog ingen, der syntes, at hun var en ubuden Gæst. Dickons Øjne lyste som Stjerner.

»Det er Mo'r — det er det!« raabte han, og sprang af Sted til hende over Græsset.

Colin begyndte ogsaa at bevæge sig hen imod hende, og Mary gik med ham. De kunde begge to mærke deres Hjerters Slag.

»Det er Mo'r!« sagde Dickon igen, da de mødtes paa Halvvejen. »Jeg vidste, at du gerne vilde se hende, og saa fortalte jeg hende, hvor Døren var skjult.«

Colin rakte Haanden frem, idet han rødmede af en Slags kongelig Undseelse, medens han dog samtidig næsten slugte hendes Ansigt med Øjnene.

»Allerede da jeg var syg, ønskede jeg at se Dem,« sagde han. »Dem og Dickon og den hemmelighedsfulde Have. Jeg havde aldrig ønsket at se nogen eller noget før.«

Synet af hans opløftede Ansigt, frembragte pludselig en Forandring i hendes. Hun rødmede, hendes Mundvige vibrerede, og det var, som om der gik en Taage hen over hendes Øjne.

»Aah! kære Dreng!« kom det saa pludselig. »Aah! kære Dreng!« som om hun ikke vidste, hvad hun sagde. Hun sagde slet ikke »unge Hr. Colin,« men kun »kære Dreng,« ganske pludselig. Hun vilde have sagt det samme til Dickon, hvis hun i hans Ansigt havde set noget, der bevægede hende. Det kunde Colin godt lide.

»Er De overrasket over, at jeg er saa rask?« spurgte han.

Hun lagde sin Haand paa hans Skulder og smilede Taagen bort fra sine Øjne.

»Ja det er jeg rigtig nok,« sagde hun; »men du ligner din Mo'r saa meget, at mit Hjerte ligefrem hoppede der-ved.«

»Tror De,« sagde Colin en lille Smule usikkert, »at det vil faa min Fader til at holde af mig?«

»Ja sikkert, min kære Dreng,« svarede hun, og klap- pede ham blødt paa Skulderen. »Nu maa han komme hjem — han maa komme nu.«

»Susan Sowerby,« sagde Ben Weatherstaff, og gik tæt hen til hende. »Se engang paa Drengens Ben, hvad mener du? De var som et Par Trommestikker i et Par Strøm- per for to Maaneder siden — og jeg hørte Folk fortælle, at

de var krumme og kalveknæede paa en Gang. Se paa dem nu!«

Susan Sowerby lo hjerteligt.

»De bliver jo snart til et Par smukke stærke Drengene,« sagde hun. »Lad ham bare blive ved at lege og arbejde i Haven og spise og drikke af Hjertens Lyst, saa vil der snart ikke være en smukkere Pair i Yorkshire, og Gud ske Lov for det.«

Hun lagde begge sine Hænder paa Mary's Skuldre og undersøgte hendes lille Ansigt paa en moderlig Maade.

»Og du ogsaa!« sagde hun. »Du har jo vokset dig ligesaa sund og kraftig som vor Elisabeth Ellen. Jeg tør næsten garantere for, at du ogsaa ligner din Moder. Martha fortalte mig, at Fru Medlock har hørt, at hun var saa smuk. Du bliver ligesom en blussende Rose, naar du vokser til, min lille Pige, Gud velsigne dig.«

Hun havde slet ikke troet det, den Dag Martha kom hjem og beskrev den lille grimme svagelige Pige, hun havde sagt, at hun troede det ikke, hvad Fru Medlock saa end havde hørt. »For man kan da ikke tro paa, at en smuk Kvinde kunde være Mor til saadan en grim lille Tøs,« havde hun overbevisende tilføjet.

Mary havde ikke haft Tid til at lægge Mærke til sit forandrede Ansigt. Hun havde kun vidst, at hun saa anderledes ud, og at hun havde en hel Del mere Haar paa Hovedet, og at det voksede meget hurtigt. Men da hun kunde huske, at hun havde holdt saa meget af at betragte Fru Herskerinden i tidligere Tid, var hun meget glad ved at høre, at hun engang vilde komme til at ligne hende.

Susan Sowerby gik rundt med dem i deres Have og fik fortalt hele dens Historie og blev vist hvert eneste Træ og hver eneste Rosenbusk, der var kommen til Live igen. Colin gik ved hendes ene Side og Mary ved den anden. Hver af dem saa stadig op i hendes venlige rødmossede Ansigt, i al Hemmelighed forbavsede ved den dejlige Følelse, hun indgød dem — en Slags varm Tryghedsfølelse.

Det var, som om hun forstod dem paa samme Maade, som Dickon forstod sine Dyr. Hun bøjede sig ned over Blomsterne og talte til dem, som om de var Børn. Sod fulgte hende, og en eller to Gange fløj den hen og satte

sig paa hendes Skulder, som om det havde været paa Dickons. Da de fortalte hende om Rødkælken og dens Ungers første Forsøg paa at flyve, lo hun.

»Jeg tænker, det er det samme at lære dem at flyve, som at lære Børn at gaa, men jeg er bange, jeg var kommen i en slem Knibe, hvis mine havde haft Vinger i Steedet for Ben,« sagde hun.

Det var, fordi hun forekom dem saa tillidvækkende, at de til sidst fortalte hende om Trolddommen.

»Tror De paa Trolddom?« spurgte Colin, efter at han havde sagt noget om indiske Fakirer. »Det haaber jeg, De gør.«

»Det gør jeg, min Dreng,« svarede hun. »Jeg har aldrig kendt det ved det Navn, men hvad har Navnet at sige? Jeg er overbevist om, at de kalder det et helt andet Navn i Frankrig og igen et andet i Tyskland. Det er jo dog den samme Ting, der faar Frøene til at gro og Solen til at skinne, og som gør dig til en god Dreng. Vi stakkels dumme Mennesker kan jo ikke forandre det, fordi vi kalder det ved forskellige Navne. De store gode Ting sker alligevel. Det er det gode, der skaber alt, baade Vinden og hvad der er i den. Du skal aldrig høre op med at tro paa det gode, og paa, at Verden er fuld af det godes Vidundere — og saa kald du det blot, hvad du vil. — I sang jo til det, den Gang jeg kom her ind i Haven.«

»Jeg var saa glad,« sagde Colin, og slog sine mærkværdige smukke Øjne op. »Jeg følte pludselig, hvor forandret jeg var — hvor stærke mine Arme og Ben var blevet — og hvordan jeg kunde staa og grave — og saa sprang jeg op og ønskede, at jeg kunde raabe noget ud til noget, der vilde lytte.«

»Trolddommen lyttede til Lovprisningen, da du sang den. Den vilde have lyttet til alt, hvad du saa havde sunget. Det var altsaa Glæden, der gjorde det. Aah! Dreng — Dreng — hvad betyder Navnet for Glædebringeren,« og hun gav hans Skulder et hurtigt blødt Klap igen.

Hun havde pakket en Kurv, der indeholdt et helt Festmaaltid i Dag, og da deres Spisetid kom, og Dickon hentede den frem fra dens Skjul, satte hun sig i Græsset hos

dem og saa paa, at de spiste, leende og glædende sig over deres Appetit. Hun var fuld af Løjer og fik dem til at le den ene Gang efter den anden af en Mængde morsomme Ting. Hun fortalte dem Historier i bred Yorkshiremaal og forklarede dem nogle Ord. Hun lo, som hun slet ikke kunde lade være, da de fortalte hende om, hvordan Colin bar sig ad, naar han lod, som om han stadig var en stakkels gammel Invalid.

»De kan jo nok forstaa, at jeg ikke kan lade være med at le, naar vi er sammen — næsten hele Tiden,« forklarede Colin. »Og det lyder jo temmelig højt. Vi prøver paa at holde det tilbage, men det vil ud, og saa er den sidste Lyd værre end den første.«

»Jeg kommer pludselig i Tanker om noget,« sagde Mary, »og jeg tænker saa tit paa det, saa nu maa jeg sige det. Jeg tror, at Colins Ansigt kommer til at ligne en Fuldmaane. Det ligner den ikke endnu, men det bliver en lille Smule rundere for hver Dag — tænk hvis det nu en Morgen ligner en Fuldmaane — hvad skal vi saa gøre?«

»Ja, det har du rigtignok Ret i, jeg kan se, du har lært at passe paa,« sagde Susan Sowerby. »Men I behøver ikke at holde det hemmeligt ret meget længe. Hr. Craven kommer snart hjem.«

»Tror De virkelig?« spurgte Colin. »Hvorfor?«
Susan Sowerby lo lidt.

»Jeg formoder, det næsten vilde knuse dit Hjerte, hvis han opdager det, inden du selv fortalte ham det,« sagde hun. »Du har vist gaet og lagt Planer om, hvordan det skal ske.«

»Ja, jeg kunde ikke taale, at nogen anden skulde fortælle ham det,« sagde Colin. »Jeg tænker mig det forskelligt hver Dag. Nu tror jeg, at jeg vil løbe ind i hans Værelse.«

»Ja, det vil blive morsomt for ham,« sagde Susan Sowerby.

»Jeg kunde godt lide at se hans Ansigt i det Øjeblik, min Dreng. Det kunde jeg! Han maa komme hjem nu — det maa han.«

En af de Ting, de talte om, var det Besøg, de vilde gøre i hendes Hytte. De planlagde alt. De vilde køre

over Heden og spise paa Vejen ude paa Lyngen. De vilde se alle de tolv Børn og Dickons Have og vilde slet ikke vende hjem, før de blev trætte.

Susan Sowerby brød til sidst op for at vende tilbage til Huset og Fru Medlock. Det var nu ogsaa Tid for Colin at blive kørt tilbage. Men inden han satte sig i Stolen, stod han ganske nær ved Susan og saa paa hende med et Udtryk af Tilbedelse i sine Øjne, og pludselig tog han et Tag i hendes lange, blaa Overstykke og holdt fast.

»De er netop som — som jeg ønskede det,« sagde han. »Jeg vilde ønske, De var min Mor, ligesom De er Dickons!«

Susan Sowerby bøjede sig nu ned og trykkede ham ind til sig, som om han havde været Dickons Broder. Den lette Taage svævede atter over hendes Øjne.

»Min kære Dreng!« sagde hun. »Jeg tror, at din egen Mor endnu er i denne Have. Hun var her næsten altid. Nu maa din Far ogsaa komme tilbage til dig — det maa han!«

SYVOGTYVENDE KAPITEL

»I Haven«.

I hvert Aarhundrede siden Verdens Begyndelse er der gjort mange store og vidunderlige Opfindelser. For hvert Aarhundrede, der gaar, bliver det stadig mere og mere forbavsende, hvad der sker.

I Begyndelsen vil Folk slet ikke tro paa det nye, de hører; saa kommer der en Tid, hvor de begynder at haabe paa Muligheden af det, og til sidst, naar Opfindelsen er gjort og bekendtgjort, forundres de over, at det ikke er sket for Aarhundreder siden. En af de Ting, Folk er ved at opdage i dette Aarhundrede, er, at Tanker — ikke andet end Tanker — skulde være ligesaa stærke som elektriske Batterier — være ligesaa sunde for os som Solskin, eller ligesaa skadelige som Gift. Det at lade en tungsindig eller ond Tanke komme ind i sin Sjæl, er ligesaa farligt, som at faa Skarlagensfeber. Lader man

den blive der, naar den først er kommen derind, overvinder man det aldrig hele sit Liv.

Saa længe Frk. Marys Sind var fuldt af ubehagelige Tanker over, at hun ingen kunde lide, og at ingen kunde lide hende, og saa længe hun ikke vilde interessere sig eller være glad for noget eller nogen, var hun et gulansigtet, sygeligt og pirreligt Barn.

Omstændighederne var imidlertid venlige mod hende. De forandrede hendes Tanker til bedste for hende selv. Da hendes Tanker efterhaanden optoges af Rødkælke og Hedebytter befolkede med Børn, med løjerlige, gamle Gartnere, og en morsom lille Yorkshirestuepige, med Foraar og hemmelighedsfulde Haver Dag efter Dag, og ogsaa med en lille Dreng fra Heden og hans Dyr, saa var der til sidst slet ikke Plads til de ubehagelige Tanker, der havde gjort hende syg og træt.

Saa længe Colin lukkede sig inde og kun tænkte paa sin Sygdom og sin Afsky for, at Folk saa paa ham og talte om Pukkel og tidlig Død, var han en hysterisk halvgal lille Hypokondrist, der intet kendte til Solskin og Foraar, og som heller ikke vidste, at han kunde blive rask og komme til at staa paa sine Fødder, hvis han blot prøvede paa det. Da der saa kom nye smukke Tanker og puffede de daarlige ud, begyndte Livet at vende tilbage til ham, hans Blod strømmede frisk gennem hans Aarer, og Kræfterne kom ogsaa strømmende som en Flod. Hans videnskabelige Eksperiment var ganske praktisk og simpelt, og der var ikke Spor af Trolddom i det. Der kan ske endnu mere overraskende Ting for den, som, naar hans Sind optages af mørke og nedslaaende Tanker, husker, at han maa sørge for at faa nogle lyse og opmuntrende Tanker i Stedet for. To Ting kan ikke være paa det samme Sted.

»Hvor du vil have plantet en Rose, min Dreng, kan en Tidsel ikke gro.«

Medens den hemmelighedsfulde Have blev bragt til Live igen, og to Børn blev raske i den, var der en Mand, som rejste rundt til en Mængde smukke Steder, langt,

langt borte ved de norske Fjorde og ved Søerne og Bjergerne i Schweitz, og han var en Mand, der i ti Aar havde fyldt sit Sind med mørke og sonderknusende Tanker. Han havde aldrig været modig, aldrig prøvet paa at faa andre Tanker ind i Stedet for de mørke. Han spadserede ved blaa Søer og tænkte dem; han havde ligget paa Bjergernes Sider omgivet af Blomsterduft og den dejlige Udsigt og dog tænkt dem. Han havde faaet en frygtelig Sorg at bære, den Gang han var lykkelig, og han havde ladet sin Sjæl fyldes med Mørke, og nu passede han trodsigt paa, at ingen Lysstraale skulde gennembryde Mørket. Han havde glemt og tilsidesat sit Hjem og sine Pligter. Naar han saadan rejste rundt, bredte Mørket sig over ham i den Grad, at selve Synet af ham virkede ubehageligt paa andre Mennesker, fordi det var, som om han forgiftede Luften om sig med Tungsindighed. De fleste fremmede troede enten, at han var halvgal, eller at han havde en eller anden Forbrydelse paa sin Samvittighed.

Han var en høj Mand med et furet Ansigt og krogede Skuldre, og Navnet, han altid skrev i Hotellernes Bøger, var »Archibald Craven, Misselthwaite Manor, Yorkshire, England«.

Han havde rejst vidt og bredt, siden den Dag han modtog Frk. Mary i sit Studereværelse og fortalte hende, at hun maatte faa en »lille Stump Jord«. Han havde været paa de skønneste Steder i Europa, skønt han kun opholdt sig hvert Sted nogle Dage. Han havde valgt de roligste og mest fjerntliggende Steder. Han havde været paa Toppen af Bjerge, der rejste deres Hoveder helt oppe over Skyerne, og han havde set ned paa andre Bjerge, naar Solen stod op og farvede dem med et saadant Lys, at det saa ud, som om hele Jorden stod i Flamme.

Men Lyset syntes aldrig at naa ham selv, indtil der en Dag, for første Gang i ti Aar, hændte ham noget mærkværdigt. Han var i en vidunderlig Dal i det østrigske Tyrol, og han havde gaaet gennem saa meget skønt, at det vilde have løftet et hvert andet Menneskes Sjæl ud af Skyggen. Han havde spadseret meget langt, og det havde ikke løftet ham. Men til sidst var han blevet træt og havde lagt sig til Hvile paa den mosklædte Bred af en lille

Bjergstrøm. Det var en klar lille Strøm, der skyndte sig af Sted mellem sine grønne Bredder. Sommetider frembragte den en Lyd som ganske sagte Latter, medens den boblede over og rundt om Stenene. Han saa Fugle komme og dyppe deres Hoveder for at drikke og derpaa slaa med Vingerne og flyve bort. Det var, som om den var levende, og dog syntes dens spæde Stemme at gøre Stilheden endnu dybere. Der var ganske, ganske stille i Dalen.

Som han sad der og stirrede ned i det klare, rindende Vand, følte Archibald Craven, at saavel hans Legeme som hans Sind gradvis blev rolige, lige saa rolige som Dalen selv. Han spekulerede paa, om han maaske var ved at falde i Søvn, men det var han ikke. Han sad og betragtede det solglitrende Vand, og hans Øje fangedes af forskellige Ting ved dets Bulder. Der groede en hel Mængde dejlige, blaa Forglemmigejer, og de groede saa tæt ved Vandet, at deres nederste Blade var vaade. Han greb sig i at betragte dem paa samme Maade, som han havde betragtet saadanne for mange Aar siden. Han sad og glædede sig over de mange Hundrede smaa Blades dejlige blaa Farve. Han anede slet ikke, at denne simple lille Tanke lidt efter lidt fyldte hans Sind saaledes, at den til sidst puffede noget andet bort. Det var, som naar en klar Kilde løber ud i en stillestaaende Dam og efterhaanden skyller alt det snavsede Vand bort. Men dette tænkte han slet ikke paa selv. Han syntes kun, at der blev mere og mere stille i Dalen, medens han sad og betragtede de dejlige blaa Blomster. Han vidste ikke, hvor længe han havde siddet der, eller hvad der var sket med ham; men til sidst rejste han sig op fra Mostæppet, som om han lige var vaagnet, og drog et langt, dybt Suk af Forundring over sig selv. Han syntes, der ligesom var noget inden i ham, der havde løsnet sig og var blevet forandret, ganske uden han havde mærket det.

»Hvad er det?« sagde han næsten med en Hvisken og førte Haanden over Panden. »Jeg har næsten en Fornemmelse, som om — som om jeg var levende!«

Jeg kender endnu ikke tilstrækkeligt til disse mærkværdige endnu ret ukendte Ting til at kunne forklare, hvorledes dette var sket med ham. Og det er der heller

ikke andre, der gør endnu. Han forstod det aldeles ikke selv — men han huskede denne mærkelige Time nogle Maaneder senere, da han paa Misselthwaite fik at vide, at det var den samme Dag, at Colin havde raabt nede i den hemmelighedsfulde Have:

»Jeg skal leve bestandig, bestandig, bestandig!«

Denne mærkværdige Ro fulgte ham hele Aftenen, og han sov paa en hel anden og mere styrkende Maade; men det forlod ham snart igen.

Den næste Nat aabnede han Døren paa vid Gab for de mørke Tanker, og de kom straks farende tilbage i Skarevis.

Han forlod Dalen og fortsatte sin Vandring. Men saa underligt som det syntes ham, var der Minutter, ja halve Timer, i hvilke, uden han vidste hvordan, den mørke Byrde syntes at løfte sig igen, og han følte, at han var en levende og en ikke død Mand. Langsomt — langsomt — af en Aarsag, han ikke kendte til — var han ved at komme til Live igen samtidig med Haven.

Da den gyldne Sommer forandrede sig til det mere dybtgyldne Efteraar, kom han til Søen Como. Der havde han en besynderlig Drøm. Han tilbragte sine Dage paa Søens krystalklare Blaa, eller han spadserede rundt i det grønne paa de omliggende Høje og trampede af Sted saa længe, at han blev træt nok til at kunne sove. Men ved denne Tid begyndte han at sove bedre, og hans Drømme var ham ikke længere nogen Rædsel.

»Maaske,« tænkte han, »er mit Legeme ved at blive stærkere.«

Det var ved at blive stærkere, men — paa Grund af den stille, rolige Time, da hans Tanker havde forandret sig — var hans Sjæl ogsaa langsomt ved at blive stærkere. Han begyndte at tænke paa Misselthwaite og spekulerede paa, om han ikke skulde rejse hjem. Nu og da tænkte han ogsaa paa sin Dreng og paa, hvordan han vilde blive til Mode, naar han atter stod ved den store Seng og saa ned paa det lille, skarpe Ansigt med de elfenbenshvide Kinder og de sorte Ringe om Øjnene. Han gøs tilbage for det.

Saa en skønne Dag, da han havde vandret saa langt,

at Maanen var staaet op, da han kom hjem, syntes han, at hele Verden var Purpurskygger af Sølvlys, og Søens og Skovens Stilhed var saa dejlig, at han i Stedet for at gaa ind i Huset, hvor han boede, gik ned til en lille, skjult Terrasse ved Søen og satte sig der, og idet han ligesom indaandede hele Nattens Dejlighed, mærkede han denne forunderlige Ro komme over sig, den blev stærkere og stærkere, og til sidst faldt han i Søvn.

Han vidste ikke, hvornaar han faldt i Søvn, og heller ikke, hvornaar han begyndte at drømme; hans Drøm var saa levende, at han slet ikke følte det, som om det var en Drøm. Han erindrede bagefter, hvor tydeligt han havde følt det, som om han var lysvaagen. Han syntes, medens han sad og indaandede Luften af de sentblomstrende Roser og hørte paa Vandets Pladsken ved sine Fødder, der var en Stemme, der kaldte paa ham. Den var yndig, klar og smuk og langt borte. Den syntes meget fjern, og dog hørte han den saa tydeligt, som om den havde været lige ved Siden af ham.

»Archie! Archie! Archie!« sagde den, og saa igen endnu blødere end før, »Archie! Archie!«

Han syntes, at han sprang op uden at være overrasket.

Det var en saa virkelig Stemme, og det syntes ham saa naturligt, at han skulde høre den.

»Lilias Lilias!« svarede han. »Lilias! hvor er du?«

»I Haven,« kom det tilbage som fra en Guldfløjte.
»I Haven.«

Og saa var Drømmen færdig. Men han vaagnede ikke, han sov sundt og fast og trygt hele den dejlige Nat. Da han til sidst vaagnede, var det straalende Morgen, og en Tjener stod og stirrede paa ham. Det var en italiensk Tjener, og han havde Ordre til — ligesom de øvrige Tjenerne i Huset — at adlyde sin fremmede Herre uden noget Spørgsmaal. Der var aldrig nogen, der vidste, naar han vilde komme, eller naar han vilde gaa, hvor han vilde sove om Natten, eller om han foretrak at strejfe om i Haven eller ligge i en Baad paa Søen den hele Nat. Manden holdt en Bakke med nogle Breve paa og ventede roligt, til Hr. Craven havde taget dem. Da han var gaaet bort, sad Hr. Craven nogle Øjeblikke og holdt Brevene i

sin Haand, medens han saa ud over Søen. Den uforklarlige Ro var stadig over ham, og endnu noget — en Lettelse, som om det frygtelige, der engang hændte, ikke var sket, syntes han — som om der var noget, der var forandret. Han huskede sin Drøm — den underlige, virkelige Drøm.

»I Haven!« sagde han undrende ved sig selv. »I Haven! Men Døren er laaset og Nøglen begravet.«

Da han lidt efter saa paa Brevene, opdagede han, at det, som laa øverst, var et engelsk Brev og kom fra Yorkshire. Det var skrevet af en uøvet Damehaand, men det var ikke en Haand, han kendte.

Han aabnede det uden egentlig at tænke over det; men de første Ord tiltrak sig straks hans Opmærksomhed.

»Ærede Herre!

Jeg er Susan Sowerby, som dristede sig til at tale til Dem paa Heden engang. Det var om Frk. Mary, jeg talte. Nu drister jeg mig til at tale igen. Undskyld min Herre, jeg vilde komme hjem, hvis jeg var Dem. Jeg tror, De vilde være glad for at komme nu, og — undskyld jeg siger det, Herre, — jeg tror, Deres Hustru vilde bede Dem om det, hvis hun var her.

Deres ærbødige Tjenerinde,
Susan Sowerby.

Hr. Craven læste det to Gange, inden han lagde det i Konvolutten igen. Han tænkte stadig paa Drømmen.

»Jeg vil tilbage til Misselthwaite,« sagde han. »Ja, jeg vil rejse straks.« Og saa gik han op gennem Haven til Villaen og gav Pitcher Ordre til at ordne alt til Rejsen til England.

Faa Dage efter var han i Yorkshire igen, og paa sin lange Rejse havde han grebet sig selv i at tænke mere paa sin Dreng, end han havde gjort i alle de ti Aar, der var gaaet. Gennem alle disse Aar havde han kun ønsket at glemme ham. Nu, skønt han slet ikke havde i Sinde at tænke paa ham, strømmede der bestandigt Minder om ham ind paa Hr. Craven. Han huskede de forfærdelige Dage, da han omtrent var blevet gal, fordi Moderen var

død, men Barnet levede. Han havde ikke villet se det, og da han til sidst dog havde set til det, var det en saa syg og svag Skabning, at alle havde været overbevist om, at det vilde dø i Løbet af nogle faa Dage. Dog til stor Overraskelse for dem, der tog sig af Barnet, svandt Dagen, og det levede stadigt, og saa troede alle, at det vilde blive en stakkels Vanskabning.

Han havde ikke haft i Sinde at ville være en daarlig Fader, men han havde aldeles ikke følt sig som Fader. Han havde sørget for Læge og Sygeplejerske og Luksus, men han havde villet flygte fra at tænke paa det og havde begravet sig i sit eget Tungsind. Da han første Gang efter et Aars Fraværelse vendte tilbage til Misselthwaite, og den lille, svage Stakkel første Gang slog sine store, graa Øjne op paa ham — saa lig, og dog saa forfærdelig forskelligt fra de glade Øjne, han havde tilbedt — havde han maattet vende sig bort og var gaaet bleg som en død.

Efter den Tid saa han ham næppe, undtagen naar han sov, og alt, hvad han vidste om ham, var, at han var en stakkels Krøbling med et pirreligt, hysterisk Sind, som undertiden næsten grænsede til Vanvid.

Man kunde kun holde ham fra et Raseri, der var farligt for dem selv, ved at føje ham i alle Retninger.

Alt dette var ikke opmuntrende at tænke paa; men medens Jernbanen bruste af Sted med ham gennem Bjergpasser og over gyldne Marker, begyndte Manden, der var ved at komme til Live, at tænke paa en hel anden Maade, og han tænkte meget og længe og dybt.

»Maaske jeg har taget fejl i alle disse ti Aar?« sagde han til sig selv. »Ti Aar er en lang Tid. Nu er det maaske for sent at gøre noget som helst — alt for sent. Hvad har jeg dog tænkt paa?«

Det var jo ganske vist den forkerte Trolddom at begynde med at sige »for sent«. Selv Colin kunde have fortalt ham det. Men han kendte intet til Trolddom, hverken sort eller hvid. Det havde han endnu at lære. Han spekulerede paa, om Susan Sawyerby havde taget Mod til sig og skrevet til ham, fordi hun, moderlig som hun var, havde hørt, at Drengen maaske var blevet værre — farlig syg maaske. Dersom han ikke havde været under Ind-

flydelse af denne forunderlige Ro, der var kommen over ham, vilde han have været endnu mere nedtrykt end ellers. Men Roen havde bragt et Slags Mod og Haab med sig. I Stedet for, som han plejede, at tro det værste, forsøgte han nu at tro paa noget bedre.

»Skulde det være muligt, at hun ser, at jeg kunde gøre ham noget godt ved at komme og passe ham?« tænkte han. »Jeg vil tage ind og besøge hende paa Vejen til Misselthwaite.«

Men da han paa sin Vej over Heden standsede sin Vogn ved Hytten, samledes der en syv, otte venlige og høflige Smaabørn om ham og fortalte, at deres Moder ganske tidligt om Morgenen var gaaet over til en Kone, som nylig havde faaet et lille Barn. »Vor Dickon«, pludrede de videre, var ovre paa Manor, hvor han arbejdede i en Have mange Dage hver Uge.

Hr. Craven saa ud over denne Samling smaa raske Legemer og rødkindede Ansigter og kom til det Resultat, at de var sunde og elskværdige allesammen. Han smilede til dem, og tog en Guld Sovereign op af Lommen og gav den til »vor Elisabeth Ellen«, der var den ældste af dem alle.

»Naar du deler den i otte ligestore Dele, bliver der en halv Krone til hver af jer,« sagde han. Saa kørte han bort under Børnenes Leen og Puffen og smaa, glade Hop.

Køreturen over Heden var mærkværdig for ham. Den gav ham en underlig Følelse af, at han kom hjem, som han havde været sikker paa, at han aldrig skulde føle igen, en varmende Følelse af, at han nu kom nærmere til det gamle Hus, hvor hans Forfædre havde boet gennem seks Hundrede Aar.

Hvordan havde han kunnet rejse bort fra det for at undgaa at tænke paa de tillukkede Værelser og Drengen, der laa i den store Seng med de Brokades Gardiner. Mon det var muligt, at han skulde finde ham noget raskere? Hvor den Drøm havde været virkelig — hvor vidunderlig klar var ikke Stemmen, der kaldte paa ham: »I Haven — i Haven!«

»Jeg vil forsøge paa at finde Nøglen,« sagde han. »Jeg vil prøve paa at aabne Døren. Jeg må — skønt jeg ved ikke hvorfor.«

Da han ankom til Manor, lagde Tjeneren, som modtog ham, Mærke til, at han saa raskere ud, samt at han ikke gik ind i det Værelse, hvor han plejede at bo. Han gik ind i Bibliotheket og sendte Bud efter Fru Medlock. Hun kom ind noget nervøs, forvirret og rødmende.

»Hvorledes har unge Hr. Colin det?« spurgte han.

»Godt, Herre,« svarede Fru Medlock; »han — eller rettere sagt, han er helt anderledes.«

»Værre?« spurgte han.

Fru Medlock rødmede igen.

»Ja, ser Herren,« prøvede hun at forklare, »hverken Lægen eller Sygeplejersken eller jeg kan blive rigtig klog paa ham.«

»Hvorfor det?«

»Jo, for at sige Sandheden, Hr. Colin er blevet baade bedre og værre. Hans Appetit er ikke til at forstaa — og hans Maade —.«

»Er han blevet mere sær?« spurgte hendes Herre ængstelig og rynkede Brynene.

»Det er han, Herre. Han er blevet meget mærkværdig — naar man sammenligner med, hvordan han før har været. Han plejede næsten intet at spise, og saa spiste han pludselig ganske voldsomt — og saa holdt han op igen ganske pludselig, og al Maden blev sendt ned igen ligesom tidligere. De ved jo, Herre, at han aldrig vilde ud. Det vi har gjort for at faa ham til at prøve paa at køre lidt ud i sin Stol, fik ham altid til at skælve over hele Kroppen. Han bragte sig selv i et saadant Raseri, at Dr. Craven sagde, vi ikke maatte forsøge at overtale ham mere. Hør nu, Herre; saa en Dag, ikke længe efter et af hans værste Anfald, forlanger han pludselig at komme ud hver Dag sammen med Frk. Mary og Susan Sowerbys Dickon, som skulde køre hans Stol. Han har faaet en vis Kærlighed for baade Frk. Mary og Dickon, og Dickon bragte ham sine tamme Dyr, og tænk Dem, Herre, han vil opholde sig ude fra Morgen til Aften.«

»Hvordan ser han ud?« var det næste Spørgsmaal.

»Dersom han spiste noget, vilde jeg sige, at han tog paa og blev tyk; men nu er vi bange for, at det skal være en Slags Opsvulmen. Han ler sommetider, naar han er

alene med Frk. Mary, men paa saadan en underlig Maade, og han plejede aldrig at le tidligere. Dr. Craven kommer her om lidt for at se til Dem, hvis De tillader det; han har aldrig truffet noget saa besynderligt før, siger han.«

»Hvor er den unge Colin nu?« spurgte Hr. Craven.

»I Haven, Herre. Han er altid i Haven — skønt der ikke er et levende Væsen, der faar Lov til at komme i Nærheden; han er bange, de skal se paa ham.«

Hr. Craven hørte næppe de sidste Ord.

»I Haven!« sagde han, og efter at han havde sendt Fru Medlock bort, rejste han sig og gentog atter og atter: »I Haven!«

Han maatte gøre en Kraftanstrengelse for at komme til sig selv igen, og da han atter følte, at han var paa Jorden, vendte han sig og gik ud af Værelset. Han gik samme Vej som Frk. Mary gennem Laagen ind i Forhaven, forbi Springvandet. Springvandet sprang nu, og det var omgivet af smukke Efteraarsblomster. Han gik tværs over Plænen og ind i den lange Gang med den vedbendsklædte Mur. Han gik langsomt og saa ned i Jorden. Han havde en Følelse af, at han ligefrem blev draget hen til det Sted, han havde forsaaget saa længe, og han vidste slet ikke hvorfor. Efterhaanden som han kom nærmere, blev hans Skridt langsommere. Han vidste, hvor Døren var, selv om Vedbenden hang tykt ned over den; men han vidste ikke nøjagtig, hvor den laa — den begravede Nøgle.

Han standsede og saa sig om, og næsten i samme Øjeblik forbavsedes han og lyttede og spurgte sig selv, om han drømte.

Vedbenden hang tæt over Døren; Nøglen var begravet i Jorden, intet Menneske var gaaet gennem den Dør i ti Aar — og dog hørte han Lyd derinde fra. Det var Lyden af Fødder, der løb let og hurtigt rundt og rundt under Træerne, der var underlige Lyde af dæmpede Stemmer, af Latter og undertrykte Glædesraab. Det lød som Barnelatter, det lød som Leen af Børn, der prøvede paa at undgaa at blive hørt, men som af og til glemte det og bristede i Latter.

Hvad i Himlens Navn var dette; drømte han? — hvad

var det dog, han hørte? Havde han mistet sin Fornuft, eller hørte han noget, menneskelige Øren ellers ikke hørte? Var det dette, den klare, fjerne Stemme havde ment?

Saa kom det igen, et Øjeblik, hvor Lyden glemte at dæmpe sig selv. Fødderne lød hurtigere og hurtigere — de nærmede sig Døren — han hørte en hurtig Pusten og saa et vildt Udbrud af Latter, som maatte være ægte. — Døren blev aabnet, Vedbendbladene blev slaaet til Side, og en Dreng sprang frem i fuldt Løb og uden at se den udenforstaaende, sprang han næsten lige i hans Arme.

Hr. Craven havde nemlig bredt dem ud for at hindre ham i at falde efter hans uforudsete Tørnen imod, og da han nu holdt ham ud fra sig for at se, hvem det var, gispede han ligefrem for at faa Luft.

Det var en høj Dreng, og en smuk Dreng. Han ligefrem glødede af Liv, og Løbet havde farvet hans Kinder. Han kastede sit tykke, sorte Haar tilbage fra sin Pande og saa paa Hr. Craven med et Par mærkværdige graa Øjne — fulde af Latter og Skælmeri og omgivet af store, mørke Ringe. Det var disse Øjne, der fik Hr. Craven til at snappe efter Vejret.

»Hvem — hvad? Hvem?« stammede han.

Det var ikke det, Colin havde ventet — og det var ikke det, han havde planlagt. Han havde aldrig tænkt sig et saadant Møde. Saadan komme farende ud — vindende et Væddeløb — maaske det var meget bedre. Han rettede sig saa højt, han kunde. Mary, der havde løbet efter ham, og som ogsaa var kommen igennem Døren, syntes at han var flere Tommer højere, end han havde været før.

»Fa'r« sagde han, »jeg er Colin. Du kan ikke tro det. Det kan jeg næsten heller ikke selv. Jeg er Colin.«

Ligesom Fru Medlock forstod han heller ikke, hvad hans Fader mente, da han hurtigt sagde:

» I Haven! I Haven!«

»Ja,« sagde Colin. »Det var Haven, der gjorde det — og Mary, Dickon og Dyrene — og Trolddommen. Ingen ved det. Vi har holdt det hemmeligt for at fortælle dig det, naar du kom. Jeg er rask. Jeg kan løbe hurtigere end Mary. Jeg er ved at blive Atlet.«

Han sagde det altsammen saa fuldstændig som en rask

Dreng. — Hans Ansigt blussede, hans Ord snublede over hinanden i hans Iver — at Hr. Craven skælvede af Glæde.

Colin rakte Haanden ud og lagde den paa sin Faders Arm.

»Er du ikke glad, Fa'r?« spurgte han. »Er du ikke glad? Jeg skal leve bestandig, bestandig, bestandig.«

Hr. Craven lagde begge sine Hænder paa Colins Skuldre og holdt ham der. Han kunde ikke tale et lille Øjeblik.

»Før mig ind i Haven, min Dreng,« sagde han til sidst. »Og fortæl mig saa om det altsammen.«

Og saa førte de ham derind.

Haven var et Vildnis af Efteraarets Guld og Purpur og violet, blaat og flammende rødt, og paa hver Side stod der en Række sentblomstrende Liljer. Han huskede klart, da de første af dem blev plantede, det var netop paa denne Aarstid. Rosen blomstrede endnu alle Vegne, og Solen kastede en saadan Glans paa Træernes gulnede Blade, at man havde en Følelse af at befinde sig i et Tempel af Guld. Den sidst ankomne stod tavs ligesom Børnene, da de kom derind, medens alt endnu var graat. Han saa sig rundt og rundt.

»Jeg troede, at den var død,« sagde han.

»Det troede Mary ogsaa først,« sagde Colin. »Men den kom til Live igen.«

Saa satte de sig ned under deres Træ — alle undtagen Colin, som vilde staa op, medens han fortalte Historien.

Det var det mærkeligste, han nogen Sinde havde hørt, syntes Archibald Craven, medens han hørte Beretningen om Hemmeligheden og Trolddom og vilde Dyr, det eventyrlige Midnatsmøde — Foraarets Komme — Vreden og Stoltheden, der fik den unge Rajah til at rejse sig paa sine Fødder for at bringe Ben Weatherstaff til Underkastelse. Det hemmelige Kompagniskab, den store Hemmelighed, der var blevet saa omhyggeligt bevaret. Tilhøreren lo, saa Taarene kom ham i Øjnene, og sommetider kom Taarene ogsaa i Øjnene, naar han ikke lo. Atleten, Foredragsholderen, Videnskabsmanden var hans egen raske, vidunderlige Dreng.

»Se saa,« sagde han ved Enden af Historien. »Nu behøver det ikke at være en Hemmelighed mere. Jeg tror

nok, de bliver forskrækkede, naar de ser mig — men jeg vil aldrig ind i den Stol igen. Jeg vil gaa sammen med dig, Fa'r — op til Huset.«

Ben Weatherstaff forlod sjældent sine Pligter i Haven; men ved denne Lejlighed gjorde han en Undtagelse og bragte nogle Grøntsager op i Køkkenet og blev her af Fru Medlock inviteret ind i Tjenerstuen for at drikke et Glas Øl, han var paa Pletten — som han havde haabet det — da det mest dramatiske, der nogen Sinde var sket paa Misselthwaite, fandt Sted.

Fra et af Vinduerne, som vændte ud mod Køkkenhaven, kunde man ogsaa se noget af Plænen.

Fru Medlock, der havde set, at Ben kom fra Haven, haabede, at han havde set noget til sin Herre og maaske endda noget af dennes Møde med Colin.

»Saa du noget til nogen af dem, Weatherstaff?« spurgte hun.

Ben tog Ølkruset fra Munden og tørrede Læberne med Bagen af Haanden.

»Ih! ja det gjorde jeg,« svarede han med hemmelighedsfuld Mine.

»Dem begge to?« fortsatte Fruen.

»Dem begge,« svarede Ben. »Tak for Venligheden, Frue, jeg kunde saamænd godt drikke et Krus til.«

»Sammen?« sagde Fru Medlock, idet hun hastigt fyldte hans Krus igen.

»Sammen Frue,« og Ben skyllede Halvdelen af sit nye Krus Øl ned.

»Hvor var Hr. Colin? Hvordan saa han ud? Hvad sagde de til hinanden?«

»Det hørte jeg ikke,« sagde Ben, »jeg stod paa en Stige og kiggede over Muren. Men det vil jeg sige Dem. Der er sket meget udenfor, som I Husfolk ikke kender noget til, og det vil I snart erfare.«

Og ikke to Minutter efter slog han ud med sit Ølkrus mod det Vindue, hvorfra man kunde se Plænen.

»Se der,« sagde han, »hvis De er nysgerrig. Se engang hvad der kommer der hen over Græsset.«

Da Fru Medlock saa ud, rakte hun Hænderne i Vejret og udstødte et lille Skrig, og hver eneste saavel mandlig

som kvindelig Tjener kom sturtende fra Tjenerstuen for at se, og da de kom til Vinduet, var de lige ved at stirre sig Øjnene ud af Hovedet.

Hen over Plænen saa de Misselthwaites Herre komme, han saa ud, som mange af dem aldrig havde set ham, og ved hans Side; med Hovedet rankt og lige i Vejret saa rask og stærk som nogen Dreng i Yorkeshire, gik Hr. Colin.

